

JOLANA
vs.
SLOBODA JELEŇOV
a ďalšie príbehy z Flufilonu

JURAJ KAŠČÁK

Texty: Juraj Kaščák
Jazyková korektúra: Lenka Cimrová
Ilustrácie: Monika Herda Belicová

Vydané vlastným nákladom v roku 2015.

Niektoré práva vyhradené. Kopírovanie, šírenie a akékoľvek iné použitie tejto knihy, resp. jej časti, vrátane ilustrácií, je vítané a je možné bez obmedzenia. Prosíme však vždy o uvedenie autora a zdroja.

Túto knihu neodporúčame čitateľom mladším ako 15 rokov.

ISBN: 978-80-972193-2-1
EAN: 9788097219321

JOLANA
vs.
SLOBODA JELEŇOV
a ďalšie príbehy z Flufilonu

O Jolane

Ako mnoho iných autorov, aj ja si v hlave už odjakživa tvorím príbehy o veciach, ktoré sa nikdy nestali. V detstve ma fascinovali dobrodružstvá hrdinov Karla Maya, Julesa Vernea, či Jacka Londona, a neskôr napríklad cynický humor Jiřího Kulhánka, či diela Davida Gemmella.

Za vznik Jolany však vďačím najmä môjmu bratovi Martinovi, ktorý svojho času podotkol, že tvorím príliš nepremožiteľné postavy, ktoré tým pádom vlastne nečelia skutočným výzvam. Pokúsil som sa teda napísať niekoľko textov, ktorých hrdinovia by boli čo možno najbližšie bežným ľuďom, veľmi rýchlo som však pochopil, že takáto tvorba ide úplne mimo moje kreatívne schopnosti a dal som radšej voľný priebeh svojim tvorivým chútkam. Začal som si písanie naplno užívať a hľadať v ňom predovšetkým vlastnú zábavu, pretože som presvedčený, že iba ak sa baví autor pri písaní, môže sa baviť aj čitateľ pri čítaní. Výsledkom bola Jolana a jej zdanlivo milučká fiktívna krajina: Flufilon. Ten postupne prerástol do komplexného sveta a začali sa v ňom, okrem parodického miešania fantasy s modernými technológiami, odohrávať aj príbehy siahajúce do hĺbky, v ktorej dobro a zlo už nie sú iba rozprávkovo povrchnými kategóriami, ale skutočnými hodnotami.

Táto zbierka je prierezom mojej doterajšej tvorby a nájdete v nej tak poviedky, v ktorých sa ešte objavujú zátvorky v zátvorkách, ako aj poviedky, ktoré, snáď, ilustrujú môj tvorivý pokrok. Drvivú väčšinu týchto poviedok nájdete aj na stránke www.scifi.sk, ktorej osadenstvu by som týmto chcel poďakovať za trpezlivosť a spätnú väzbu. Rovnako by som chcel poďakovať všetkým, ktorí sa na vzniku tejto zbierky podieľali a celej mojej rodine za podporu.

Milí čitatelia, bude mi čťou, ak v spoločnosti tejto knižky strávite zopár príjemných chvíľ a želám Vám príjemnú zábavu.

Juro Kaščák

1. Jolana vs. Sloboda Jeleňov

Jolana potichu našľapovala. V lese sa to pri love jeleňov ani ináč nedalo. Zrazu na ňu spoza stromu vyskočil Jožo a strašne brutálne jej vrazil kudlu do chrbta. Jolana ani okom nemihla a neuveriteľným úderom päste ho zmietla na stranu. Sila úderu bola taká, že Jožo odletel sedem metrov a pri náraze do stromu sa o ten strom doslova prelomil. Ako handrový panák stiekol na zem. Jolana si z chrbta vytiahla kudlu (mľasklo to) a celá nasratá zavrela oči a sústredila sa na životnú silu jeleňa, ktorého lovila. Jeleň sa prudko vzdával. Dnes už ho určite nechytí. Hajzel Jožo a jeho jelenoochránárske bratstvo! Jolana nenávidela tých ekologických zmrdov! Sloboda Jeleňov bolo najpočetnejšie podobné bratstvo v celom Flufilone. Ich chápadlá siahali dokonca až k samotnému kráľovi, na dvore ktorého mali stáleho pozorovateľa pre „Otázky ochrany zdravia a slobody jeleňov“.

Jolana sa prudko posadila a sklonila hlavu. Sústredenie svojich liečiteľských schopností zacelila ranu na chrbte. Potom vstala a prekontrolovala si luk. Toto Sloboda Jeleňov vážne prehnela! Nastal čas skončiť s týmto všivavým hnutím raz a navždy! Z vaku na stehne vytiahla zrolované zvitky a ešte raz si prečítala kúzla. Jedno z nich prečítala nahlas a ruky jej začali žiariť nechutným jedovatozeleným svetlom. Z tulca na chrbte vybrala všetkých päťdesiat šípov a jedného po druhom sa ich dotkla žiariacou dlaňou. Svetlo prešlo na hroty šípov a „vsiaklo“ do kovu. Keď o pár minút Jolana pribehla k okraju lesíka, v diaľke zazrela trblietajúcu sa kupolu rádového kláštora v Jelenej Bašte. Zavrela oči a sústredila sa na myšlienkové pochody mužov vo vnútri. Radolph zacítil jej kúzlo (ako dúfala) a posielal po jej stopách pätnásť mužov. Usmiala sa. Odhadla ho dokonale.

Radolph, rytier Slobody Jeleňov, práve dojedol srnčí guláš (srnky nech chráni Sloboda Srniek, Slobodu Jeleňov trápili iba jelene (pravdupovediac, Jelene so Srnkami neustále bojovali a každá zabitá srnka a každý zabitý jeleň boli vykúpení stovkami životov v zúrivých bojoch medzi týmito bratstvami)), keď svojou čarami opradenou myslou zacítil mágiu. Nebola silná a navyše bola ďaleko, ale keď chcete byť dobrý bojový mág a rytier, ktorý prežil zúrivé boje, vyprovokované desiatkami zabitých jeleňov, nemôžete ignorovať ani slabé jej prejavy. Myšlienkovito sa spojil so svojim podriadeným a prikázal mu okamžite vyslať pätnásť mužov na obchádzku. Myšlienkou mu tiež poslal súradnice miesta, kde došlo k použitiu mágie. Totižto, mágiu mohli vďaka lobbingu na kráľovskom dvore používať iba oficiálne cechy, medzi ktoré samozrejme patrila aj Sloboda Jeleňov (ale kvôli nejakým rovnostárskym hajzlíkom v poradnom zbere tam zahrnuli aj Slobodu Srniek), takže použitie mágie mimo Slobodu Jeleňov mohlo znamenať jedine porušenie Zákona na ochranu kvalitnej mágie (Zák. č. 189/746 Zb.) nejakým jednotlivcom, alebo nenávidenú Slobodu Srniek (ešte by to mohla byť Sloboda Muflónov alebo Losov, ale to bolo pomerne nepravdepodobné, keďže tieto organizácie operovali viac na severe). Že by išlo o Slobodu Bobrov alebo podobnú ničotnú organizáciu, ho ani nenapadlo, pretože Sloboda Bobrov, druhá najmenšia organizácia podobného druhu (hneď po Organizácii Na Ochranu Hrabošov a Myši) dobre chápala, že stačí malá zámienka a kráľ, ovládaný poradcami, toto bratstvo okamžite zruší a ich majetok zoštatní.

O dvadsať minút vyrazilo pätnásť jazdcov z brán Jelenej Bašty smerom na severozápad. Smerovali k malému lesíku asi šesť kilometrov od Bašty, odkiaľ pred polhodinou Radolph zaznamenal mágiu. Viedol ich Hadisch, zjazvený bojový mág a držiteľ Rádu Jeleňa, zocelený mnohými bojmi s nenávidenými Srnkami.

Hadisch pri kraji lesa prikázal zastaviť a vyslal dvoch jazdcov, aby preskúmali lesnú cestu. Obidvaja boli bývalí členovia Slobody Srniek, ktorých Hadisch osobne zajaľoval po zatiaľ poslednom, mimoriadne krvavom, boji, vyvolanom nezvyčajným aktom provokácie, kedy Sloboda Srniek zabila dokonca celú jeleniu rodinku aj s tromi mláďatami (barbari!). Zajatých členov Slobody Srniek pomocou mágie nútili spolupracovať, museli nosiť čelenku, v ktorej bol vsadený mentálny kryštál, čo umožňovalo ich pánoni dokonale ovládať ich myseľ. Samozrejme, že niektoré organizácie, napríklad Liga za duševné zdravie, proti tomu protestovali, ale zväčša boli považované za podivínov. Hadisch sa usmial. Keď išlo o jelene, nepoznal brata.

Dvaja skauti, s autisticky neprítomným výrazom na tvárach, vstúpili do lesa. Hadisch vnímal svet cez ich oči. Dokonca lepšie, myšlienkový kryštál totiž umocňoval jeho mentálne funkcie. Videl aj to, čo oni iba tušili. Samozrejme, že to malo nevýhody. Napríklad, ak ich tušenie bolo nesprávne, nemal to ako zistiť. Videl všetko, čo oni videli alebo si mysleli, že vidieť budú, ak sa pozrú napríklad za roh. Vždy ich mohol prinútiť naozaj sa za ten roh pozrieť, ale keďže sa takmer nikdy nemylili, tak to väčšinou nechal tak. Preto aj Hadisch nevidel Jolanu, ktorá sa napíchla na mentálny kryštál a vsugerovala skautom, že za dubom, za ktorým sa skrýva, je mravenisko. Hadisch teda videl mravenisko a jeho skauti pokračovali v ceste. Po polhodine sa zastavili. Hadischovi to stačilo na to, aby so svojimi mužmi vošiel do lesa. Toto je úplný prepis Hadischových myšlienok:

„Hmhmm, teraz pôjdeme trinásť krokov rovno, áno áno, teraz doľava, okolo toho duba, presne tak, tu bude mravenisko. Počkať, kde je mrave... Šíp! Čo to? V mojej hrudi nemôže byť šíp, mraveniská nestriehajú šípy! Moment, klud a pokoj. Som predsa bojový mág, nijaký šíp ma nemôže zabiť. Fuj, ale mi odľahlo, haha, skoro som sa naľakal blbého šípu.“ Potom sa zviezol z koňa a umrel. Podobne ako jeho dvanásť rytierov, každý so šípmom v hrudi.

Jolana nebola spokojná. Pozabíjala síce všetkých pätnásť jazdcov (skauti zomreli v tom istom momente, ako sa prerušilo mentálne puto, spájajúce ich s ich pánom), ale trvalo jej to neuveriteľnú sekundu! Hadisch si skoro stihol uvedomiť, čo sa deje! Čo ak by dokonca stihol vyriešiť protijedové kúzoľ? Bude musieť popracovať na svojej technike.

„Starneš, dievča“, povzdychla si Jolana a vyplula zvyšok mrostlennu na zem. Jediné vďaka nemu a špeciálnemu tranzu dokázala vystreliť všetky šípy tak rýchlo a presne. Mrostlenn bola elfská droga. Tí špicatoušatí malí smradi mali povest' najlepších lukostrelcov! Pche! Nebolo nijakým majstrovstvom zdrogovať sa až po končeky špicatých uší a potom vyhrávať lukostrelecké preteky! Ešte dobre, že sa nariadili tie náhodné testy na doping! Odkedy Sissmilon, prezývaný Neomylný, dostal od Svetovej antidopingovej agentúry sedemstoročný zákaz činnosti, elfovia sa prestali zúčastňovať olympiád. Dobré im tak!

Jolana väčšinou nepoužívala opiáty, keď chcela rýchlo strieľať. Ale proti Hadischovi nechcela nič riskovať. V tranze síce dokázala uhýbať pred dažďovými kvapkami, ale Hadisch a jeho ľudia to dokázali vďaka dlhoročnému tréningu tiež. A navyše boli skoro o tridsať rokov mladší! Jolana znovu neveriacky zavrtela hlavou. Mať šesťdesiat rokov môže byť pre elfa začiatok puberty (no dobre, tak predčasný začiatok puberty), ale pre človeka je to pomerne pokročilý vek. Hlavne keď máte, tak ako Jolana, obidva bederné kíby umelé, to už sa potom ťažko tancuje medzi dažďovými kvapkami. Pravdupovediac, to už sa potom vôbec ťažko chodí, zvlášť po schodoch.

Keď Jolana vyťahovala šípy z tiel svojich obetí, myslela na svoje vnúčence a na jelenie steaky, ktoré im sľúbila na nedeľný obed. A teraz kvôli tejto bande ochranárskych dementov bude musieť urobiť dusenú brokolicu! Zúrivo vytrhla šíp z mŕtvoly posledného rytiera a všetky šípy otrela do Hadischovho oblečenia.

Radolph bol viac než zaskočený. Snažil sa myšlienkovy skontaktovať s Hadischom, ale nedokázal zamerať jeho myšlienkový profil. Čo bolo viac než znepokojujúce, pretože to mohlo znamenať iba, že Hadisch je naschvál vypnutý z komunikačnej siete, ale Radolphovi nenapadol jediný rozumný dôvod, prečo by to robil. Ešte mohol byť v bezvedomí (čo bolo takmer nemožné, pretože s výnimkou Radolpha nebol nikto lepší bojovník a mág, ako Hadisch), alebo dokonca mŕtvy (čo bolo takmer nemožné, pretože s výnimkou Radolpha nebol nikto lepší bojovník a mág, ako Hadisch!!). Hadisch dokonca sedemkrát vyhral Jeleniu Ruju, tradičný rytiersky turnaj, ktorý sa každý rok konal na lúke neďaleko hlavného mesta! Radolpha to znepokojovalo. Nechal Hadischovi už tridsiaty ôsmy odkaz v odkazovej schránke, čo bol istý druh magického kryštálu, schopného zaznamenávať myšlienkové správy, nech sa „pre všetky lane a jelene už ozve!“, polhodinu počkal a skontaktoval vojsko Slobody Jeleňov.

Jolana už druhý deň sedela na postriežke v jame vykopanej priamo oproti bráne do Jelenej Bašty a, napichnutá na myšlienkové prúdy jej obyvateľov, hltala informácie. Stačilo jej málo. Malý fragment správy obsahujúcej plány obrany. Nedostatočne odtienená myšlienka radového vojaka o zmenách stráží na hradbách pri mentálnom podávaní hlásenia. Keď človek vedel, čo má hľadať, nebolo to také ťažké. A to hlavne preto, lebo okrem Jolany a zopár vyšších mágov, ktorí si hovorili „hackeri“, nedokázal do myšlienkového komunikácie preniknúť nikto. Na večer druhého dňa Jolana vedela dosť, aby podnikla útok. Spokojne si ľahla a zaspala. Potrebovala načerpať síl do jej starých a skrehnutých údov.

Radolph bol stále zúfalejší. Vrchné veliteľstvo Slobody Jeleňov v hlavnom meste mu odmietlo poslať ďalších mužov. Ba naopak, ešte od neho vyžiadali päťdesiat rytierov na boje proti spojeným silám Slobody Srniek a Slobody Losov, ktoré útočili zo severu. Hlavné mesto, ako jediný ostrov slobody (jeleňov, samozrejme), zatiaľ odolávalo, ale vyzeralo to, že dlho už sa neudrží. To, že nejaká lokálna frakcia má problémy so stratou pätnástich rytierov, ktorí zahynuli pri nejakom partizánskom útoku malého významu, v Hlavnom meste neznamenal pre velenie ani toľko, aby to začali brať

vážne. A to dokonca ani vtedy, keď im Radolph povedal, že medzi nezvestnými je aj legendárny Hadisch! Ako Radolphovi pripomenul kráľovský radca, jeho výsost' Farjstaaf, nositeľ čestného titulu Dvanásťorák: „My sme tu vo vojne, vážený pane! Takže nám okamžite pošlite päťdesiat mužov a s pytlíkmi vo vašom lese sa vysporiadajte ako viete. To je rozkaz! A čo sa týka pana Hadischa, keď sa konečne ozve, povedzte mu, ako ste sa o neho báli a nech ma kontaktuje.“ Po týchto slovách sa zľahka uskrnul a ukončil spojenie. Evidentne si ani na chvíľu nepripúšťal, že by niekto taký schopný ako Hadisch mohol padnúť v boji.

Radolphovi nezostávalo nič iné, iba škrípať zubami a preklínať tých tupcov v Hlavnom meste. Vlastne mohol byť rád, že do vojny nepovolali aj jeho ako jedného z najlepších rytierov, ale ani si to neuvedomil. Stráženie bezvýznamnej pevnosti s kapacitou osemdesiat mužov bol jeho trest. Vlastne iba Hadischovi vďačil za to, že ho vtedy nebesili. S ľuďmi, ktorí nedbalosťou zavinia smrť šiestich jeleňov, sa velenie zvyčajne nemaznalo.

Na úsvite teda päťdesiat jazdcov odíde do Hlavného mesta, čo znamenalo, že na obranu pred neznámym nepriateľom, ktorý pravdepodobne dokázal zabiť (Radolph stále častejšie zvažoval aj túto možnosť) legendárneho Hadischa, zostávalo v pevnosti vrátane neho posledných pätnásť mužov. Z toho najmenej desať bolo skôr personálu, než skutočných vojakov.

Toto všetko Jolana zistila za tie dva dni, počas ktorých jedla iba sušené jelenie mäso a pila vodu, zakopaná v úkryte ani nie päťdesiat metrov od hlavnej brány Jelenej Bašty.

Tesne pred tým, ako Jeleniu Baštu opustilo spomínaných päťdesiat jazdcov, Jolana odhodila maskovaciú prikrývku, vstala z vykopanej jamy a pretiahla si kĺby. Endoprotézy zapraskali. Chlad im neprospeval. Jolana, celá oblečená v zelenej maskovacej látke, sa nepozorovane presunula do blízkeho hájika. Urobila to o takom čase, kedy vedela, že na prednej hradbe nie je žiadna stráž. O malú chvíľu jazdci predupotali okolo. Jolana počkala, kým si väčšina osadenstva Bašty pôjde ešte na chvíľu ľahnúť, dokým sa aj pre nich naozaj začne deň. Potom vyšla zo zelene lesa a pobrala sa rovno k hradu. Keďže stráž napoly spali, podarilo sa jej nevzbudiť nijakú pozornosť, až kým nezabúchala na masívnu, sčernetým železom obitú bránu, v ktorej boli vytesané okrem ozdobných jeleňov aj magické symboly. V ústach cítila trpkú chuť mrostitlenu, ale ešte ho nerozkusla. Na to bude dosť času potom. Kým vojaci otvárali, sústredením sa dostala do tranzu, takže prvý vojak, ktorý otvoril taký ten priechod pre ľudí (aby sa nemusela otvárať celá brána kvôli jednému človeku), sa ani nestihol opýtať, čo si milá babička želá, keď mu tá milá babička sukovitou palicou roztrieštila nosnú prepážku a silou úderu mu zlomila väzy. Vojak ani nemukol, len sa prekvapene zviezol na zem a napriek tomu, že ležal na bruchu, prezeral si strop. Jolana prekročila mŕtvolu, vytiahla luk a k tetive priložila šíp. Jeden vojak stál priamo nad ňou na ochoze a pozeral sa k obzoru, kde žiarilo jasné a studené slnko. Šíp mu prešiel zdola zozadu popod spodnú hranu brnenia a zastavil sa v pľúcach. Vojak zachrapčal a od prekvapenia prepadol cez hranu hradby. Žuchlo to.

Tupo.

Asi nebol príliš bystrý.

Jolana sa postavila do stredu nádvorja. Po ochoze po jej pravici sa pomaly priišuchtal ďalší strážnik. Priestrel oka ho poslal k zemi. Jolana sa pootočila a počkala na

ďalšieho vojaka, prichádzajúceho zľava. Keď mu šíp trčal z hlavy, vyzeral ako výkričník smrteľnosti.

„Ešte desať,“ pomyslela si Jolana a zamierila do maštali. V maštaliach pospávali traja pomocníci. A už naveky. Sedem zostáva. Jolana nabrala smer do kuchyne. K jej prekvapeniu tam bol iba jeden kuchár a jeden pomocník. Dva čisté zásahy. Nejako sa jej to nezдалo. Zavrela oči a sústredila sa na Radolphov myšlienkový profil. Nič. Iba záznamník. Skúsila ostatných piatich vojakov. Záznamníky. Jolana prudko otvorila oči. Tak rýchlo, ako jej to boľavé nohy dovoľovali, vybehla na nádvorie. Samozrejme, už na ňu čakali. Kým umrel, vojak s priestrelom pľúc stihol vyslať mentálne varovanie. Jolana otvorila dvere na nádvorie a päť lukov a šíпов sa na ňu zameralo. Rozkusla mrostlenn. Piatí vojaci umreli a na tvárach sa im zračil nesmierny údiv. Dvaja stihli vystreliť. Jolana ich šípy jednoducho zostrelila zo vzduchu.

Radolph sa na miniatúrny zlomok sekundy nechal prekvapiť tiež. To bol moment, ktorý zapríčinil, že sa včas nevyhol šípu, mieriacemu na jeho srdce. Uhnúť síce stihol, ale kvôli momentu prekvapenia ho šíp zasiahol do pleca. Desaťnásobný šampión Jelenej Ruje okamžite zacítil magický jed a začal pracovať na jeho odstránení. Ďalší šíp zbadal včas, a tak ho chytil v letku a tretí mečom, taseným priamo z pošvy, odklonil do nevinného stohu slamy. Slama začudovane poskočila a šíp, zabodnutý až po operenie, vykresal z kamennej podlahy iskierku. Slama začala slabo tlieť.

Jolana schovala šíp do tulca. Vedľa neho si na chrbát zavesila svoj dlhý lovecký luk a s hrčovitou palicou voľne v pravej ruke pokročila oproti Radolphovi.

Radolph zaujal obranný postoj Školy Jeleňa. Jolana len stála s palicou ledabolo opretou o zem. Veliteľ pevnosti zachoval kamennú tvár, ale to, že sa prihlásil do myšlienkového éteru okolo nich a pokúsil sa vyslať volanie o pomoc, naznačovalo, aký je z tejto babičky, ktorá stála, akoby jej na celom svete nič nehrozilo, vystrašený. Jolana to volanie zablokovala, čo mu teda na duševnej pohode nepridalo. Teraz sa mu už triasli ruky a meč sa mu kížal zo spotených dlaní. Skúsil psychotaktiku.

„ČO SI ZAC?“ zreval hystericky. Psychotaktika nejako nevychádzala. Odvaha ho opustila, kolená sa mu triasli. Jolana sa zhlboka nadýchla a vyslovila kúzlo. Radolph pocítil svrbenie. Na hlave mu začali rásť parohy. Pomaly sa spustil na všetky štyri. Prsty sa mu zmenili na kopytá a meč zarinčal o podlahu. Krásny dvanásťorák sa zmätene poobzeral a cez otvorenú bránu vybehol z nádvoría smerom do lesa. Jolana prešla okolo horiaceho balíka slamy von a pustila sa po stopách kopyt v tráve.

V lese krásne rozvoniavala jelenia pečienka. Kdesi spieval slávik. Bola krásna, slnečná nedeľa.

K malej chalúpkе, učupenej v záhybe lesa, pricupitali štyri deti. Už sa tešili na babkin povestný jelení steak. Babička stála vo dverách, usmievala sa a v jej milých očiach, ovenčených vejárikmi vrások, sa zračila láska.

2. Gertrúda

Mal to byť veľký boj. Na jednej strane mladučká Gertrúda, prapravnúčka slávnej Jolany Mnohých Mien, na druhej strane o generáciu starší Félix Šťastlivec, skúsený bojový mág a lámač ženských sŕdc.

Osemnásťročná Gertrúda zatiaľ iné meno nemala. V takto mladom veku si meno dokázal získať iba jediný človek v celom Flufilone, a ten stál oproti nej. Félix už ako desaťročný akoby zázrakom prežil požiar v jeho rodnej dedine. Traduje sa, ako dom, v ktorom býval spolu s rodičmi, zostal stať neporušený uprostred spáleniska, zo všetkých strán obkolesený lesom zhorených trémov a dymiacich uhlíkov, na ktoré sa premenili susedné obydliá. Félixovi rodičia nemali čarovné schopnosti, a tak bolo jasné, že ich dom zachránil práve Félix. V desiatich rokoch boli plne vyvinuté čarovné schopnosti nevídané a toto šťastie prinieslo Félixovi meno, ktorého priliehavosť neskôr mnohokrát potvrdil.

Hlavným dôvodom, prečo Gertrúda nemala iné meno, bol však ten, že v dnešnej dobe bolo stále ťažšie si nejaké získať. Posledného draka videli asi pred stopäťdesiatimi rokmi, keď ten chudáčik zaútočil na Gertrúdinu praprababku Jolanu, vtedy tiež mladú a bez mena, a pokúsil sa ju uniesť, aby za ňu podľa starej dračej zvyklosti pýtal výkupné. Jolana z neho narobila steaky pre celú dedinu, z rohov si vystrúhala luk a kožu použila ako strešnú krytinu, takže draky sa vo Flufilone odvtedy neukázali. Hranice Flufilonu boli bezpečné, nepriatelia ľudu v podstate neexistovali, a ak áno, tak sedeli v parlamente a bolo zakázané ich kynožiť.

Pre mladého človeka, túžiaceho konať veľké skutky, bol moderný Flufilon smutným miestom.

Jediným rozptylením tak zostávali každoročné sviatky, pozostatok niekdajšej Jelenej Ruje, ktorá sama bola pozostatkom iných, starších zvyklostí. Názov sa menil, ale zvyky zostávali.

Na planine pred hlavným mestom sa vždy v posledný víkend ôsmeho mesiaca rozložili stánkari, vztýčili sa pódia, z ďalekých krajov prišli kolotoče a kaukliari, hudobníci a speváci, herci a rozprávači, mágovia a čarodejnice, a štvordňová oslava radosti sa mohla začať. Pamätníci síce frľali, že za ich mladých liet veru bolo viac zábavy, že tieto nové móresy znamenajú iba hluk a vyrevovanie, ale nikto ich nepočúval, pretože to isté hovorili pamätníci v dobách, keď boli dnešní pamätníci ešte mladí.

Hoci jeho význam pomaly upadal, najväčšou udalosťou sviatkov stále zostával turnaj v mágii, vrcholiaci v posledný večer osláv. Mágovia prichádzali zďaleka, aby sa zúčastnili posledného turnaja tohto druhu vo Flufilone. Kedysi sa súťažilo iba o očešť a slávu, v dnešnej zvlčilej dobe by však ťažko čarodejovia merali cestu len kvôli takým taľafatkám, a preto organizátori lákali súťažiacich najmä hlavnou výhrou – tisíc dukátov.

Félix Šťastlivec bol sám už takmer pamätníkom. Začínal ako bojový mág a veľmi rýchlo sa vypracoval na kapitána vlastnej jednotky, ale rovnako rýchlo pochopil, že rozkazy, ktoré musel plniť, iba zväzovali jeho voľnomyšlienkársku povahu, a tak

opustil vojsko a dal sa na predaj žartovných predmetov. Za použitia mágie vyrábali rôzne veci, ako napríklad falošné fúzy, ktoré nadávali ako námorník, čiapku, z ktorej pršalo, či iné. Keďže mal vždy vo všetkom šťastie, zarobil si toľko, že si mohol dovoliť cestovať po celom svete a z čirej nudy vyzývať na súboj najväčšie príšery sveta. Tak porazil tlupu snežných obrov, terorizujúcu pocestných na ďalekom severe, zlého čarodeja Wulanbáda, ktorý plánoval ovládnuť svet, bosorku Cindy, napriek jej milému zovňajšku najväčšieho nepriateľa detí, a mnoho upírov, vlkolakov a rôznej inej hávede. Zakaždým, keď sa ho pýtali, ako dokázal, čo pred ním nik, odpovedal nonšalantne: „Mal som šťastie.“

Do turnaja sa prihlásil, ako inak, z nudy. V prvom kole porazil jedného z favoritov turnaja – faraóna Púštnych ľudí s jeho armádou múmií, a ani sa pri tom nezapotil. Okamžite sa stal novým favoritom, horúcim kandidátom stávkových kancelárií a bulvárnych trubačov, hlasno vykrikujúcich titulky o jeho neutíchajúcich avantúrach so ženami rôznych vekových skupín.

Gertrúda, napriek svojej slávnej praprababke, zďaleka nezbudila taký ohlas ako Félix. Do jej skupiny sa vďaka lósu nedostal nikto zaujímavý alebo známy a Gertrúda prvými štádiami súťaže prechádzala bez povšimnutia, s rovnako zlým kurzom na víťazstvo, ako jej protivníci.

Prvýkrát si ju všimla verejnosť až keď sa dostala do semifinále a bulvár priniesol medailónik o všetkých semifinalistoch. Od tej doby začali mladučku Gertrúdu pozornejšie sledovať tak stávkari, ako aj novinári.

Keď sa prebojovala do finále, verejnosť, už aj tak nabudená približujúcim sa posledným súbojom, prilievala nový olej do ohňa bulváru. Gertrúdu okamžite pasovali za novú krv súťaže a nastolili otázku, či náhodou nejde o nového favorita podujatia. Félix bol zabudnutý, celá planina velebila „skromnú plavovlásku s kráľovským pôvodom“. Kráľovský pôvod si samozrejme vymysleli novinári – predávať treba.

A tak tu teraz oproti sebe stáli, v širokom kruhu obkolesenom tribúnami, zaplnenými do posledného miesta. Krehká dievčina, cudne klopiaca zrak, akoby sa jej celý vírvar okolo ani netykal, a naproti nej starnúci playboy, miláčik žien, pohľadom brúsiaci po dave. Félix stál v ringu sebavedomý, istý, s typickým výrazom v tvári, v ktorom sa miešala chlapčenská iskra záujmu s nudou človeka, ktorý všetko pozná a všetko videl. Vnímavému pozorovateľovi sa mohlo zdať, akoby hľadal celý život niečo nové, výzvu, ktorú dosiaľ nikto neobjavil, ale vždy zažil iba sklamanie z už videného. Félix by to nikdy nepriznal, ale v tomto prípade by mal vnímavý pozorovateľ nepochybne pravdu.

Rozhodca, starý zhrbený učiteľ mágie, zamával rukou vodorovne.

Súboj mal dve fázy. Pri vodorovnom geste duelanti zaujali pozície, pripravení na útok. Čarovanie bolo zakázané, išlo o prípravnú fázu, kedy sa čakalo najmä na to, aby sa obecenstvo utíšilo. Pri zvislom mávnutí začal súboj. Od prvých stotín sekundy často závisel celý zápas. Veľa čarodejníkov už v prípravnej fáze vyrieklo zaklínadlo, ktoré chceli použiť, akurát bez posledného slova. Po zvislom mávnutí tak stačilo už len dorieť jedno slovo a výhoda v podobe prvého kúzla bola na svete. Väčšina čarodejníkov sa spoliehala na kúzlo štítu, chrániace ich pred kúzlami protivníka, boli však aj takí, čo sa pokúsili skončiť súboj skôr, ako sa vôbec začal, a vsadili všetko na jednu kartu – čo najničivejší útok, čo najrýchlejšie po mávnutí. Mnohým sa takýto risk podaril a magickí lekári, neustále v pohotovosti na kraji ringu, mali počas týchto slávností už jeden výjazd k zranenému súťažiacemu.

Dav sa pomaly upokojoval, planina tichla, starý rozhodca s meračom mágie v ruke pozorne sledoval, či súťažiaci nepodvádzajú. Okrem Gertrúdy nikto netušil, že najťažší boj práve prebieha.

Félix totiž okamžite po vodorovnom mávnutí uvalil na Gertrúdu kúzlo, ktoré mu malo zabezpečiť víťazstvo. Vyskúšal si to hneď pri prvom súboji. Kúzlo, ktoré mu zabezpečovalo šťastie v boji, bolo také nepatrné, ako len šťastie vie byť. Félix nikdy neklamal. Vždy, keď sa ho pýtali, ako sa mu podarilo vyhrať niektorý súboj, odpovedal pravdu. Félix bol čarodej šťastia.

A keďže si kúzlo vyskúšal hneď v prvom súboji, vedel, že platí aj na merač mágie v ruke rozhodcu. Mal šťastie, merač sa pri zachytení jeho mágie pokazil, a tak naďalej ukazoval nulu.

Nikto z doterajších súťažiacich si kúzlo, ktoré na nich uvalil Félix, nevšimol. Pokúšali sa zasiahnúť ho kúzlami, ale aj keď sa takmer nehýbal, nedokázali ho trafiť. Múmie faraóna Púštnych ľudí sa potkýnali o obväzy, ich ruky chňapali naprázdno. Faraón dostal záchvat kašľa, takže nemohol vyrieť ani jedno kúzlo a vyzeral ako neschopný trpák. A tak to bolo so všetkými.

Gertrúda ale zďaleka nebola „nikto“. Slabé kúzlo zaregistrovala až po chvíli, ale napriek tomu dostatočne včas, ruka rozhodcu ešte ani nedokončila vodorovné mávnutie. S pohľadom cudne sklopeným sa dala do práce.

Félix si vychutnával ten čas, kým obecenstvo stíchne. Gertrúda mala evidentne trému, s hlavou dole sa priam bála pozrieť okolo seba. Šťastie neexistuje, Félix to vedel už dávno. To, čo ním ľudia nazývali, bola číra pravdepodobnosť. Matematika. Šťastie znamená, že sa stane niečo veľmi málo pravdepodobné, a bude to k prospechu človeka. Ohýbať pravdepodobnosť bolo fajn. Trošku nudné, ale fajn. Vedel, že Gertrúde sa nepodarí ani jedno kúzlo, kým trvá jeho kliatba. Obecenstvo sa utíšilo. Rozhodca zdvihol ruku a mávol zvisle, presne v momente, keď sa ručička na jeho meračí mágie pohla. Ale to Félix nevidel.

Zasiahla ho totiž vlna ohňa a zmietla ho z nôh.

Gertrúda si tiež vychutnávala ten čas, kým obecenstvo stíchne, aj keď zďaleka nie tak nonšalantne, ako jej protivník. Potrebovala sa sústrediť, vymyslieť stratégiu. Čo by bolo najväčším Félixovým šťastím? Keby sa jej nepodarilo kúzliť, očividne. Ale šťastie bolo iba matematická veličina, to Gertrúda vedela. Nemalo vlastnú vôľu. Jej mozog pracoval na plné obrátky, až na to zrazu prišla! Félixovým najväčším šťastím by bolo, keby Gertrúda začala čarovať pred zvislým mávnutím! Automaticky by ju diskvalifikovali a Félix by vyhral bez boja. Sústredila sa na tri kúzla naraz. Najviac jej dalo zabráť posledné. Posuny v čase zatiaľ ovládala iba pár sekundové.

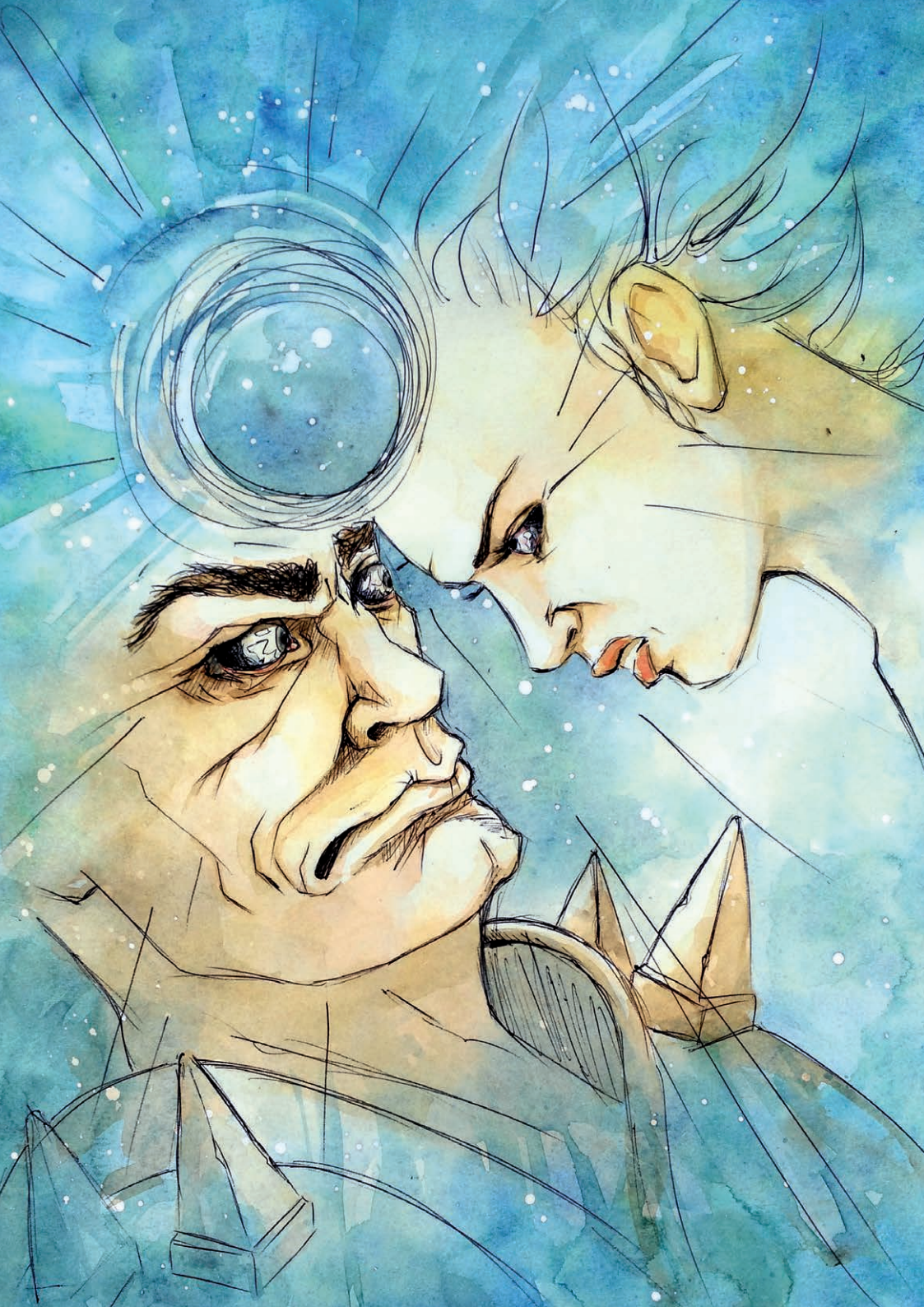
Gertrúda vyslovila kúzlo štítu, kúzlo ohnivej vlny, a potom sa posunula v čase. Matematika neprotestovala, čarovať pred mávnutím by Félixovi vyhovovalo. Gertrúda sa posunula iba o zlomky sekúnd, presne v čase, keď kúzla začali existovať, do bodu, keď rozhodca mávol rukou.

Félix sa dymiac pozbieral na nohy (predsa len, napriek tomu, že už pomerne dlho žil zo zašlej slávy, bol to bojový mág, ktorý porazil besného jednorozca Augusta) a s údivom sa zahľadel na Gertrúdu, okolo ktorej na malú chvíľu uvidel formujúci sa ochranný štít. Gertrúda zaútočila. Spod zeme vystrelili úponky popínavých rastlín a obotali Félixove nohy a ruky. Jeden úponok zamieril k Félixovmu hrdlu, ale Félix šťastie tak ľahko neopustilo. Úponky boli suché a krehké, a tak ich Félix jednoducho pretrhol. Skusmo zaútočil.

To, že Félixovu kliatbu zrušila, neznamenalo, že na Félix sa šťastie nevzťahovalo. Jeho útok bleskom neomylné našiel slabé miesto v jej štíte a Gertrúda na moment mala čo robiť, aby štít udržala. Bol dobrý. Myslela si, že je to iba frajer, ktorý mal v živote viac šťastia ako rozumu, ale mylila sa. Vyčarovala zo vzduchu luk, zamierila a vystrelila.

Netrafila. Jeho šťastie ho tak ľahko neopustí. Vďaka jej ochrannému štítu to nebolo také spektakulárne, ako keď sa všetkým lukostrelcom armády obrov súčasne roztrhli tetivy a vlastné luky ich spätnou silou trafili do tváre, ale nemohol mať všetko. Náhly prudký poryv vetra odklonil šíp ďaleko do strany a Félix znova zaútočil. Tentoraz dvojmo.

Prvému blesku sa vyhla len tak-tak. Musela presunúť molekuly svojho tela o pol metra, ale napokon sa jej to podarilo. Do hlavy ju zasiahol kameň, až sa jej zatmelo pred očami. Pridala na štít ďalšiu vrstvu energie, tentoraz proti fyzickým zásahom. Sadla si na zem a zavrela oči.

Félix sa pobavene pozeral na dievčinu, ako sedí na tráve a prepletá prsty jednej ruky pomedzi stebĺá, kým prstami druhej akoby mávala niekomu na rozlúčku.

„Hej, maličká!“ zvolal na ňu. „Tvoju rezignáciu prijímam!“
Diváci zašumeli smiechom.

A vzápätí zhíkli od prekvapenia, keď z plavovlasej dievčiny vystrelila takmer neviditeľná vlna, v kruhoch sa rozbiehajúca do sveta. Ako kruh na vode odcválala do ďaleka, prechádzajúc cez všetko, čo jej stálo v ceste.

Félix sa poobzeral okolo seba. Nič sa nestalo. Tráva šepotala vo vetre, hmyz bzučal a diváci od ľaku ani nedýchali. Zaostril na dievčinu: „Nevyšlo ti to, čo? Teraz je rad na mne, dávaj dobrý pozor.“

Gertrúda sa postavila, ležérne zamierila a prestrelila Félixovi hrdlo šípom. Potom sa zrútila na zem. Určite vesmíru pohyb všetkých jeho častíc na najbližších desať sekúnd a tým zablokovať pravdepodobnosť, jedného vyčerpá. Akoby z diaľky počula, ako k nej aj k Félixovi bežia čarovní doktori, a potom ju pohltila tma.

V tme veselo cinkalo tisíc dukátov.

3. Lovkyňa v hmle

Už ste sa niekedy cítili sami?

Nemyslím osamelo, alebo smutne, keď vás depresia presvedčila, že nikoho na svete nemáte, a pritom za dverami bola celá vaša rodina. Myslím ako vydedenec, niekto opovrhnutiahodný, na koho sa všetci, ktorých stretnete, pozerajú so zmesou odsúdenia a ľútosti. Ako niekto, kto nikam nezapadá a odvádial ho pošlú preč.

Ona sa tak cíti už týždeň.

Kráča ulicami veľkomesta a okolo nej sa mihajú milióny ľudí, áut a svetiel. Cíti sa, akoby kráčala hustým bahnom. Každá čiastočka tohto vesmíru proti nej bojuje, pri každom nádychu ju pichne v pľúcach a každý výdych opúšťa jej telo až priveľmi radostne. Jej vnútorné zmysly, inokedy cítiace pohyb každej častice, sú zastreté. Každý pokus preniknúť ďalej, než za hranicu bežných ľudských daností, je ako snaha pohnúť pohorím. Jej vesmír s ňou spolupracuje, ukazuje jej svoje tajomstvá rád a jednoducho. Tento? Cíti, že nie je jeho súčasťou, vzpiera sa a bojuje. Dáva jej pocit, že ju považuje za parazita a napáda ju svojím imunitným systémom. On je hostiteľ. Ona je infekciou. Nebyť ochranných kúziel, už by dávno podľahla.

Ten, koho hľadá, je stále v meste. Cíti, že neodišiel. Cíti jeho prítomnosť, ale nedokáže určiť ani vzdialenosť, ani smer. A tak kráča a hľadá. Toto mesto, ktoré nazývajú Jablkom, je naozaj veľké, väčšie, než akékoľvek, ktoré doteraz videla. Už o pár dní jej dôjdu sily a zatiaľ neprešla ani jeho zlomok.

Temný čarodej, jeden z mnohých v jej svete. Jeden z tých, čo túžia utopiť svet v krvi a vládnuť tomu, čo zostane. Každý si myslí, že je výnimočný, ale ona ich už zabila dosť na to, aby vedela, že všetci sú rovnakí. Aj ten, ktorého práve hľadá, napriek tomu, že sa mu ako jedinému podarilo ujsť do iného sveta. Počas súboja otvoril okno a preskočil cezeň práve vo chvíli, keď ho už-uz malo zasiahnuť jej kúzlo. Buď mal šťastie, alebo sa zlu všetko prepečie, pretože sa mu to podarilo na prvýkrát. Keď ho o pár dní nasledovala, prechádzala oknom krok za krokom, nabaľujúc na seba ochranné zaklínadlá, ktoré jej pomôžu prežiť, no aj tak každú chvíľu čakala, že ju cudzí vesmír vráti nazad, že jej nedovolí prejsť.

Už týždeň nespala. Začína vidieť dvojmo a pri živote ju držia jedine povzbudzujúce drogy z jej sveta. Cíti, že vesmír nevníma iného cudzinca, jeho pozornosť je celá obrátená na ňu. Stačilo by pár ľudských obetí a tak ako ten, ktorého hľadá, aj ona by mohla splynúť s davom. Temní mágovia nemajú viac možností. Majú iba menej zábran.

Zapotáca sa a musí sa oprieť o stenu blízkeho domu. Spod koženej bundy, na ktorú premenila jej vlastné šaty, vyťahne vrecúško, previazané magickou pečatou. Bolesť

hlavy sa stupňuje a jej slabosť neušla pozornosti – dve tmavé postavy vyliezli spod kartónov a približujú sa. Klesne na zem, kolenami priamo do studenej kaluže moču. Trasú sa jej prsty, vrecúško otvára až na druhý pokus. Siahne dovnútra a dychtivo žuje list Strieborného stromu. Ústa jej tŕpnu, ale bolesť hlavy ustáva, pohľad na uličku sa zaostruje, postavy sú iba pár krokov od nej.

Dvaja muži, jeden sa veľavravne usmieva.

Zatvára vrecúško a vracia ho do vrečka.

Jeden z mužov niečo hovorí, ale ona ho nepočúva.

Vstáva.

Droga jej kúpila ďalších pár hodín v tomto smradľavom vesmíre, kde samotný kyslík páchne ako skazené vajcia a namiesto spánku sa musí sústrediť na udržanie ochranných kúziel.

Ten, ktorý hovoril, ju chytí za rukáv.

Zablysne sa a muž vykrikuje od prekvapenia a bolesti. Kým mu kamarát pomôže vyzliecť horiaci kabát, ona už je preč.

V metre si skontroluje zásoby. Sedem listov Strieborného stromu a jeden oriešok mrostlennu. Oriech si šetrí na stretnutie s tým, koho hľadá. V tomto stave by nedokázala vykúziľť takmer nič. Maskovaný luk, ktorý nosí na chrbte, na nepohodnom sedadle metra tlačí rovnako ako nemaskovaný. Unavene priviera oči. Vesmír sa na ňu tlačí ako zával v bani, gniaví ju, bráni jej dýchať. S trhnutím sa preberá a opäť sa sústreďí na ochranné kúzla. Vesmír sa odtiahne, no ona cíti, že za hranou kúziel stále čaká na jeho chvíľu.

Už je v meste druhý týždeň a účinky listov sú stále kratšie. Desať dní bez spánku, bez jedla a bez vody, len na kúzlach a drogách. Prešla už takmer všetky ulice mesta. Stále bez stopy. Ak sa bude musieť vrátiť, aby nabrala nové sily, možno ho stratí navždy. Temný čarodej, naberajúci v cudzom vesmíre silu na triumfálny návrat – tá predstava ju desí. Každý vesmír má svoju mágiu, dokonca aj tento. Je subtilná, skoro neznaznamenateľná, domorodí obyvatelia ju ani nevnímajú, ale je tu. Jediný čarodej by s ňou dokázal neuveriteľné hrôzy. Musí ho nájsť a zastaviť.

A on to vie.

Poslal jej správu. Objavila sa v jej hlave a ona nemala síl zablokovať jej prijatie. Chce sa stretnúť. Načasoval si to perfektne, účinky posledného listu sa zvolna začínajú vytrácať. Nikdy nebude slabšia, ako teraz.

Talianska pizzeria na periférii mesta. Po záverečnej, tesne po letnom západe slnka. Vošla a pochopila. Zlo vždy priťahuje iné zlo. V dlhej miestnosti s piatimi stolmi sedí desať ľudí, ten, koho konečne našla, stojí za barom a usmieva sa. Namiesto drahokamami vykladaného rúcha má na sebe drahý miestny oblek. Každé zlo má potrebu skrývať sa za masku luxusu a váženosti. Možno aj preto ju sem zavolať. Okrem nej nikto nevie, čím v skutočnosti je. Inštinktívne sa spojil s ľuďmi rovnakého razenia, ako je on sám. Kým mu budú mať čo ponúknuť, bude ich

najvernejším spojencom. Iba ona vie, že jeho plány nekončia pri bohatstve a luxuse, ale siahajú omnoho, omnoho ďalej.

Rozhovorí sa. Vždy sa rozhovoria, keď si myslia, že majú prevahu. Oriehošok mrostlennu v jej ústach chutí horko, pripravený na rozkusnutie. Hodnotí situáciu. Desať poskokov nepredstavuje hrozbu, jediný dôležitý je ten za barom. S vypätím všetkých síl udržiava ochranné kúzla a iba na pol ucha počúva, ako jej vysvetľuje, že on sa naspäť už nikdy nemusí vrátiť, pretože tento svet mu leží pri nohách a nikto mu nestojí v ceste.

Všimne si, že ona ho nepočúva. Zháči sa, ale hneď sa opäť usmeje a pokynie poskokom. Možno čaká, že kým ju zamestnajú, on ju prekvapí útokom. Možno čaká, že je slabšia, než v skutočnosti je.

Rozkusne mrostlenn a čas takmer zastane. Desať postáv vstáva na nohy, niektorí s rukou na zbrani, iní iba s prísľubom smrti v očiach. Svet sa zmenil. Už to nie je všadeprítomná hustá hmla, ktorá jej zastiera zmysly. Akoby sa celý vesmír stiahol a vyľakane ustúpil až do rohu. Po takmer dvoch týždňoch opäť vidí vesmír tak, ako je zvyknutá – od najbližšieho okolia až po hranice jeho rozpínania, od subatomárnych častíc až po najhmotnejšie čierne diery v stredoch galaxií. Zhlboka sa nadýchne a dopraje si zlomok sekundy na precítenie tej krásy. Potom sa zameria na čarodeja za barom.

Zaregistruje subtílnu sledovaciu kúzla a nedbalým náznakom myšlienky ho zablokuje. Takže takto vedel o listoch aj o jej slabosti... Mrostlenn však nezaznamenal, na to by bolo potrebné omnoho silnejšie kúzlo a on určite nechcel riskovať odhalenie a stopovanie signálu.

Skúmavo si ho premeriava, niečo jej na ňom nesedí. Stojí skrytý za ochranným poľom, ale nie je to mágia. Energia vychádza z článku pod barom a formuje štít, obklopujúci celý bar. Desať postáv nestihlo dokončiť ani prvý výdych, od rozhryznutia mrostlennu neuplynula ani sekunda. Nie sú podstatní. To, na čo sa ona sústreďí, je energetický štít baru.

Technológia z tohto vesmíru.

Nepreniknuteľné pole, chrániace pred projektími a energetickými vlnami. Maskovaný luk na jej chrbte je náhle zbytočný, rovnako ako väčšina útočných kúziel, ktoré pozná. V tomto vesmíre je iba veľmi málo technológií, ktoré by dokázali prekonať jeho pole, a ona nedisponuje ani jednou z nich.

Privrie oči a oddá sa pulzovaniu častíc naokolo.

V štruktúre poľa objaví rytmus, frekvenciu, na ktorej pracuje.

Skúma ju celú večnosť, takmer dve sekundy reálneho času.

Niektorí z poskokov už stoja na nohách, zbrane pripravené na strelbu.

Čarodej sa stále sebavedomo usmieva.

Otvorí oči a pomedzi frekvenciu poľa vyšle malé semienko nestability. Drobná energetická iskra, pre generátor poľa zaznamenateľná iba ako výkyv na hranici tolerancie, zasiahne čarodeja do hrude. Ten vyplestí oči a chyťí sa za srdce.

Ona sformuje okno do vlastného vesmíru a vyplúje cezeň zvyšok mrostlennu. Svet sa vráti do svojej zvyčajnej podoby s razanciou lavíny – tlak na hrudi jej vyrazí dych, lepkavý povlak príľne k pokožke, jej vnútorný zrak opäť oslepne. Bežným zrakom rozmazane vidí, ako k nej beží desať postáv. Od jej ochranného kúzla odskočí vystrelená guľka a niekoľko úderov. Z uší sa jej púšťa krv, bolesť hlavy dosahuje maximum.

Prekročí cez okno, zozadu tlačená vesmírom, ktorý tak urazila svojou prítomnosťou, spredu ťahaná tým, ktorý je jej domovom. Desať párov rúk, ktoré sa za ňou načahujú, siahne do prázdna, keď zdanlivo zmizne vo vzduchu.

Jej posledný pohľad patrí čarodejovi. Nestabilita dosiahla maxima, z jeho tela zostala iba zmes tkanív, rozprsknutých po ochrannom poli okolo baru. Bariéra iskrí a tkanivá sa odparujú v obláčikoch smradľavého dymu.

Ocitá sa na trávinatej lúke a do nosa ju štekliá dôverne známe vône. Namiesto nepohodlnej koženej bundy je opäť oblečená v jednoduchej ľanovej tunike. Obalí sa bublinou maskovacieho kúzla a priamo na mieste, na ktorom vystúpila z okna, sa zvezie na zem.

„Vitaj doma“, šepká jej v sne ten dôverne známy vesmír.

4. Karol

Prológ

Karol bol na smrť vystrašený. V jednej ruke zvieral tupý meč po starom otcovi, v druhej kĺčovito držal Veronikinu dlaň, a bežal o život.

„Zastavme na chvíľu, prosím,“ zadychčane povedala Veronika a držala sa za bok. Karol vyzeral, že by chcel niečo namietat, ale keď sa na ňu pozrel, výraz tváre mu zmäkol.

„Dobre, ale len na chvíľku,“ povedal s láskou v hlase. Veronika naňho vďačne pozrela a hneď klesla na blízky peň, kde sťažka oddychovala. Karol skúmavo prezrel les smerom, odkiaľ prišli, s obavami sa pozrel smerom, ktorým bežali, a potom mu pohľad znova zablúdil na Veroniku. Naozaj už bežali pridlho. Klesol vedľa nej na peň a pohľadkal ju po vlasoch. Usmiala sa naňho, unavená a vystrašená, ale šťastná, že je pri nej.

Pred tromi dňami ich dedinku napadla lúpeživá horda. To by nebolo nič nezvyčajné, v Severnom kráľovstve sa posledných pár rokov, odkedy nastúpil na trón kráľ Radúz, podobné živly rozmohli naozaj nevídanou rýchlosťou. Rýchlo pochopili, že nový kráľ nie je ani z desiatiny mužom, akým bol jeho otec. Preto už za prvý rok vlády prischol Radúzovi prívlastok Slabý, prívlastok, akého sa desil každý nastupujúci kráľ. Radúz Slabý nedokázal zabezpečiť bezpečnosť svojich poddaných na väčšiu vzdialenosť, než týždeň koňmo od hlavného mesta. Tak sa bál o svoju bezpečnosť, že všetko vojsko sústredil na toto územie a o ostatné sa, až na sporadické obchádzky, nestaral. To znamenalo, že Severné kráľovstvo bolo hotovým rajom pre lúpežníkov z ostatných krajín. Prekračovali hranice tak často, až sa zdalo, akoby ani žiadne hranice neexistovali. Prepadávali dediny a kradli a ničili všetko, čo sa im dostalo do cesty. Niektoré pohraničné dediny už boli úplne opustené, z iných sa stali doslova pevnosti, ktoré odolávali aj početnejším hordám lúpežníkov. Dedina, v ktorej byvali Karol a Veronika, však bola ani nie dva dni cesty koňmo od hlavného mesta, v najbezpečnejšej časti krajiny. Keď sa lúpežníci odvážili až sem, bol to jasný znak slabnutej moci kráľa a čoraz silnejšieho postavenia zbojníkov v celom Severnom kráľovstve.

Útok bol prudký a nečakaný. Lupiči prišli v noci, bez problémov premohli strážnika pri bráne, bránu vyvalili a vtrhli do dediny, strieľajúc ohnivé šípky na všetky strany. Mnohí ľudia sa nestihli ani zobudiť, zomreli v spánku. Ďalší zas vybehli von, ale na pozadí horiacich domov boli skvelými terčami pre šípky lupičov. Karol a Veronika prežili len vďaka tomu, že nespali v dedine, ale napriek zákazu svojich rodičov strávili spolu noc na kopci, krytí húštinou. Len čo uvideli ohne a počuli krik umierajúcich, dali sa na útek. Karol sa iba na chvíľu zastavil v drevorubačskej chate jeho rodičov, kde nad kozubom visel starý meč. Keď sa rozvidnelo, namierili si to do hlavného mesta, kde Karol dúfal, že nájdu pomoc.

A tak už tri dni a tri noci utekali pred lúpežníkmi. Neboli si istí, či ich prenasledujú, ale Karol mal pocit, že keď vystrčil hlavu z húštiny, za ktorou spali, veľký bojovník v helme s chocholom práve zdvihol pohľad jeho smerom. Karol sa sice hneď schoval naspäť, ale nebol si istý, či ho lúpežník nezazrel. Preto sa tak veľmi ponáhľali, iba rýchlosť ich mohla zachrániť. Lupiči boli sice na koňoch, Karol s Veronikou však mali pomerne veľký náskok. Okrem toho cestovali aj v noci, kedy lupiči nemohli sledovať ich stopy, vyberali si neschodný terén, kadiaľ kone prejdú len ťažko, a vyhýbali sa otvoreným priestranstvám. Jedli málo alebo aj nič. Karol, ktorý v dedine pracoval spolu so svojimi bratmi a otcom ako drevorubač, z času na čas našiel nejaké korenky

alebo divé plody. Všetko prenechal Veronike. On bol silnejší, vydržal by nejeseť aj týždeň, ale na Veronike už bolo vidieť následky strastiplnej cesty. Pleť mala popolavú, líca vpadnuté, kedysi krásne bujné vlasy jej v špinavých prameňoch padali do unavených očí, pod ktorými mala čierne kruhy, a oblečenie mala potrhané. Stále jej však pri pohľade na Karola v očiach svietili iskričky lásky, čo ju robilo neuveriteľne krásnou.

Sedeli asi desať minút. Karol rozmýšľal, ako ďaleko to ešte môže byť do hlavného mesta a či to vôbec Veronika zvládne, keď v diaľke zo smeru, odkiaľ prišli, začuli brechot psa a vzápätí aj drsné hlasy.

„Psy znova chytili stopu, už by nemali byť ďaleko.“

„Konečne. Liapať sa cez tie skaly mi už liezlo krkom. Keď tých dvoch dostaneme, tak...“ Karol s Veronikou nepočuli, čo sa stane, keď ich chytiť, lebo zvyšok vety zanikol v mnohopočetnom drsnom smiechu, vedeli ale, že to rozhodne nebude nič príjemné. Karol sa pozrel smerom, ktorým sa uberali, a dúfal, že uvidí ďalšie skaliská, cez ktoré sa budú kone predierať len ťažko. Nanešťastie sa však pásmo skál skončilo a pred nimi sa ťahal dobre prístupný les, len sem tam prerušený nejakou húštinou alebo spadnutými stromami. Schytil vyľakane sa tváriacu Veroniku za ruku a pustili sa do posledného zúfaleho behu.

Už po pár minútach im bolo jasné, že prehrali. Práve zbehli z malého kopca na planinu pod ním, keď sa mimovoľne otočili a na vrchole kopca za sebou zbadali piatich jazdcov. Tí ich zbadali tiež, lebo na nich ukazovali a hlasno a drsne sa smiali. Karol sa pozrel dopredu a jeho srdce poskočilo. Nie príliš ďaleko sa les končil a bolo vidieť, ako sa za ním trepcou vlajky s kráľovským erbom. Hlavné mesto! Chytil Veroniku okolo pliec a ukázal jej ho. Nebolo ani dvadsať minút cesty. Vtom sa ale z kopca nad nimi ozvala séria výkrikov a Karol vedel, že lupiči popchli svoje kone. Každú chvíľu budú pri nich. Karol Veroniku naliehavo pobozkal.

„Bež, zachráň sa, ja sa ich pokúsím zdržať, možno ti zabezpečím dosť času, aby si to stihla do mesta,“ povedal.

Veronika naňho hľadela so slzami v očiach.

„Nemôžem ťa opustiť, nedokážem žiť bez teba.“

„Láska, teraz nie je čas. Choď, zachráň sa aspoň ty, neznieš by som, keby som umrel s vedomím, že som nebol schopný ťa zachrániť. Musíš žiť ďalej, musíš, si taká krásna.“

„Ľúbim ťa,“ povedala Veronika a objala ho.

„Aj ja teba, ale teraz už bež. Bež!“ povedal Karol a jemne ju potisol.

„Nikdy na teba nezabudnem,“ povedala Veronika a rozbehla sa smerom k mestu.

Karol zdvihol meč, pozrel sa smerom do kopca a pomyslel si: „Tak poďte, vy smradi.“

Nemusel dlho čakať. O pár minút sa z krovia ozvalo hlasné praskanie a chvíľu na to sa odtiaľ vyrútili tri psy, nasledované piatimi jazdcami. Traja jazdci zamierili k nemu a zosadli z koní, ale, na Karolove nevýslovné zdesenie, dvaja úplne ignorovali jeho výhraný postoj a, sledujúc psov s ňufákmi pri zemi, precváľali okolo neho smerom k hlavnému mestu. Smerom k Veronike! Karol zreal od zúrivosti a mečom sa zahnal na najbližšieho lúpežníka, ktorý sa mu ale šikovne vyhol.

„Pozrite naňho, nabeton to drží prvýkrát v živote,“ povedal jeden a ostatní dvaja sa uskrnuli.

„To je meč, kamoško, nie drúk zo stromu,“ povedal druhý a všetci sa zasmiali.

„Poď, ukážem ti, ako sa narába s mečom, cukríček,“ povedal tretí a Karola zamrazilo, lebo lupič zrazu vôbec neznel veselo.

Karol sa znova zahnal, lupič sa uhol, prebehol okolo neho dozadu, kopol mu okovanou nohou do kolena a Karol sa v bolestiach zvalil na zem. Nejaká noha mu pristúpila prsty, ktorými stále zvieral rukoväť meča.

„Tak ty si si myslel, že nám ujdeš? Ty si si myslel, že nás budeš vodiť po hnusných skalách a roklinách?“ noha na Karolovej ruke pritlačila a Karol počul praskanie vlastných kostí. „Ty si si myslel, že tú tvoju malú kurvu zachrániš?“ Hovoriaci ho zdvihol za vlasy. „TAK MYSLEL?“ zreal mu do tváre. Karol počul škaredý smiech jeho kumpánov. A vzápätí dupot kopýt. Karolovi poskočilo srdce. Určite ich niekto počul, príde kráľovské vojsko, sú predsa tak blízko hlavného mesta, niekto ho určite prichádza zachrániť! No len čo sa zvuky priblížili, vedel, že všetko je stratené. Cez dupot kopýt počul tichý, ale nespochybniteľný ženský plač. Lupič, ktorý ho držal za vlasy, ho teraz za ne zdvihol a dovliekol ho k stromu. Čupol si k nemu a zblízka mu šepkal do ucha.

„Teraz sa budeš pozerat', ako tú tvoju špinavú kurvu učím dobrým spôsobom a potom ťa podrežem tvojím vlastným tupým hrdzavým mečom, ty malý odporný zasran! Pripravte mi ju a poďte niekto držať tuto nášho hrdinu!“ zreal na svojich ľuď, ktorí sa so smiechom zabávali na tom, ako sa dobitá Veronika snaží odplaziť preč.

Karol sa nemohol pozerat'. Tie zvieratá ho priviazali k stromu a potom Veroniku... Nie, nedokázal na to ani myslieť. Myslel na svojich rodičov a na rodnú dedinku, myslel na to, ako pomáhal otcovi s prácou v lese, ako pred dvoma rokmi oslávil dospelosť a prvýkrát ochutnal medovinu. Myslel na všetky tie krásne chvíle strávené s Veronikou. Veronika. Počul jej krik, nemohol tomu zabrániť. Najprv kričala a bránila sa, potom počul tupé údery, po ktorých už len vzlykala. Počul vzdychy chlapov a ich hnusné oplzlé reči.

Zlyhal.

Nedokázal ju zachrániť. Nedokázal nič iné, len mávať mečom ako drúkom. V duši mu vrel pocit viny a hanby.

Zlyhal.

Matne si uvedomoval, ako k nemu prišiel ten zver, ako sa mu vysmieval a ako mu priložil čepeľ meča na krk. Potom pocítil prudkú a páľčivú bolesť, otvoril oči a videl, že leží na zemi a lístie okolo neho je červené od krvi, ktorá mu striekala z krku. Uvidel Veroniku ako nehybne leží na zemi, šaty má vyhrnuté až nad brucho a po stehnách jej steká krv.

Zlyhal.

Všetko sa zatmelo.

Zlyhal...

Prvá kapitola

Sven Skirsgaard sa nudil. Sedel vo svojej komnate v malej pevnosti na hraniciach Flufilonu a Severného kráľovstva a už po piatykrát čítal jednu z troch kníh, ktoré si zobral, keď ho sem prevelili. Pritom, ako už toľkokrát predtým, rozmýšľal, ako aspoň na chvíľu zahnať kusavú a večnú nudu, ktorá vládla v tejto prekliatej pevnosti.

Pevnosťka patrila do systému pohraničných pevností, ktoré dal flufilonský kráľ postaviť počas prvého roka vlády Radúza Slabého a ktorý mal chrániť flufilonské pohranicie pred neželanými vpádmi lupičov a rôznej chamrade z anarchiou zmietaného Severného kráľovstva. Sven nepochyboval o tom, že je rozhodne dôležité chrániť obyvateľov pohraničia pred najazdami lupičov. Nechápal však, prečo sa musí on, ako bojový mág, špecializujúci sa na mágiu ohňa, donekonečna nudiť v tejto diere, keď sa tu nič nedeje. Mal pocit, že je donebavolajúcim plytvaním jeho neuveriteľných schopností, keď tu musí trčať a celé dni nerobiť nič. Akýkoľvek učeň zo školy mágie by dokázal to, čo bolo momentálne náplňou jeho práce. Za dva roky svojho pôsobenia v tejto pevnosti trikrát použil mágiu. Trikrát! Raz, keď ešte nedostavanú pevnosť

napadla dvadsaťčlenná horda lúpežníkov, vidiac zásobovacie vozy a tušiac v nich peknú korisť. Vtedy všetkých naraz spálil jednoduchým ohnivým kúzlom, takže ani nestihli vydať povel k ústupu. Všetci zomreli. Druhý a tretíkrát to bolo podstatne menej dobrodružné. Podľa správ, ktoré dostali, sa v okolí pohybovala nejaká banda a bolo ich treba vystopovať. Sven ich vystopoval ani nie za minútu a zvyšok už bol na malej jednotke vojakov, ktorá bola vyslaná na ich zatknutie. Okrem toho sa tu za dva roky neudialo vôbec nič. Aspoň teda nič dôležité. Samozrejme, že utečenci zo Severného kráľovstva, žiadajúci o možnosť prisťahovať sa do Flufilonu, prichádzali denne, mnohí úplne bez majetku, olúpení, dobití a zúfalí. Ale to nebola práca preňho. To bola práca pre vojakov pevnosti, ktorí mali svoje rozkazy a eskortovali týchto utečencov do prechodných táborov na flufilonskej strane. Sven sa pôvodne prihlásil do armády, aby sa naučil nové mocné kúzla, pozrel sa do ďalekých krajov, pomáhal poraziť nepriateľov kráľa a poslúžil tak svojej vlasti. Ale strážiť hranice pred otrhanými zbojníkmi v pevnosti bez knižnice a možnosti naučiť sa nové tajomstvá mágie predstavovalo pre Svena vrchol pocitu márnosti. A to všetko kvôli tomu hlúpemu kráľovskému nariadeniu, že každá pevnosť s najmenej dvadsiatimi piatimi vojakmi musí mať svojho mága. Pch! Sven znechutene obrátil stránku knihy o útočných ohňových kúzlach. Všetky už dávno poznal naspamäť, niektoré sa učili ešte v škole. Túžil po nových druhoch mágie, možno po mágii vetra s jej zaujímavým a tvorivým preskupovaním najmenších čiastočiek. Alebo možno po mágii vody s jej rôznymi a večnými premenami skupenstiev. Ani mágia zeme nebola až taká zlá, možnosť vyvolať zemetrasenie, rozkazovať zvieratám a rastlinám, meniť skaly na piesok a budovať nové stavby len silou vôle. Mágia ohňa, aj keď pomerne zložitá v základoch, nemala príliš čím ohurovať. Ak mág už raz pochopil, ako sa tvorí oheň, ako živiť tohto zvláštneho tvora, dokázal vlastne všetko. Vedel tvoriť oheň bez tepla, vedel oheň formovať do rôznych tvarov, vedel vyvolať teplotu, akú sa nepodarilo dosiahnuť ani v tej najlepšej kováčskej vyhni. Skrátka, vedel všetko. Pre bojovú mágiu bol samozrejme tento druh mágie najvhodnejší, preto si ho aj Sven vybral, prišlo mu to ako dobrý štart do jeho kariéry. To ale ešte netušil, že jeho kariéra sa skončí v tejto zaprášenej diere. Sven pozrel na model Slnka, chvejúci sa uprostred sklenej gule na stole. Model ukazoval polohu Slnka nad zemou, a tým vlastne ukazoval čas. Už bol takmer súmrak, o pár chvíľ bude musieť ako vždy vyjsť von a skontrolovať okolie. Robil to vždy na svitaní a pred súmrakom.

„Ako keby na tom záležalo,“ vzdychol si Sven a pritiahol si druhú knihu.

Pár minút pred západom Slnka vyšiel Sven na vzduch, potiahol nosom a tváril sa, že skúma obzor. V skutočnosti si predstavoval, že sa na obzore zjaví nepriateľská armáda, tisícky po zuby ozbrojených bojovníkov, pripravených zrovnať kráľovstvo so zemou, že on, ako jediný, sa im odvážne a nebojáčne postaví, napriek obrovskej presile a ich vlastným mágom ich všetkých porazí, pretože jeho sila bude priveľká na to, aby sa jej dokázali nepriateľskí čarodejníci ubrániť. Kráľ ho za to okamžite povýši na svojho osobného čarodeja a povolí mu prístup do najstarších knižníc, ku všetkým knihám a zvitkom, ktoré obsahujú najnepreniknuteľnejšie tajomstvá prastarej mágie.

„Pane?“ prerušil jeho snívanie mladý vojak, ktorý mal práve službu.

„Čo je?“ podráždene sa opýtal Sven.

„Ja, no, chcel by som prejsť, pane, mám tu obchôdzku,“ povedal vojak a ukazoval na prichod na hradbách. Sven sa pozrel a naozaj zaberá takmer celú uličku, pretože v zasnenom rozjímaní podvedome rozťahal ruky v geste prípravy na čarovanie. Zrazu sa cítil hlúpo. Aby to zamaskoval, oboril sa na vojaka.

„Nevidíš, že magicky zisťujem, či nedošlo k narušeniu hranice?“

Vojak sa zatváril vyľakane a ustúpil.

„Nie, pane, prepáčte, nikdy som vás to nevidel robiť, ospravedlňujem sa.“

„No nič, už som aj tak skončil, môžeš pokračovať v obchádzke,“ precedil Sven pomedzi zuby, zišiel z hradby, podal veliteľovi hlásenie a rozladený išiel spať.

Aké bolo jeho prekvapenie, keď na druhý deň na svitaní stála na pahorku pred pevnosťou armáda. Vo vzduchu sa ježil les kopijí a pod nimi sedeli na koňoch po zuby ozbrojení bojovníci. Keď uvideli Svena na hradbách, oddelil sa z dokonalého radu vojakov jeden lukostrelec, podišiel na dostrel k pevnosti, vytiahol z tulca šíp, priviazal naň zdrap papiera a vystrelil. Šíp aj so správou sa zabodli do drevenej brány a vojak obrátil koňa a zaradil sa naspäť do radu. Sven sa ponáhľal k bráne, aby si mohol list prečítať. Veliteľ pevnosti už tam bol, očami lietal po papieri a vyzeral, že nevie, či sa má smiať alebo hnevať. Potom podal list Svenovi. V liste stálo:

„Posádke pohraničnej pevnosti!

Týmto vás žiadame, aby ste do času, kedy je Slnko na oblohe najvyššie, dobrovoľne opustili pevnosť a odovzdali ju do rúk nášho veliteľa. Ak sa v pokoji vzdáte, umožníme vám bezpečný odchod a ušetríme vaše životy. Ak nám do určeného času nevyhovíte, budeme nútení zabiť každého v pevnosti.

Armáda Slobody Zvierat“

Sven sa nechápavo pozrel na veliteľa. Ten sa rozosmial a buchol ho po chrbte.

„Vyzera to, milý chlapče, že nám opäť budeš môcť ukázať, čo v tebe je. Teda, tí chlapi sú síce rozhodne na hlavu, ale to neznamená, že sa budeme pozerieť, ako sa roztahujú v našej pevnosti. A nemienim riskovať životy mojich ľudí v nejakej šarvátko. Počkáme do obeda a keď sa tí blázní rozhodnú naozaj na nás zaútočiť, tak ich spáliš. Idem si dať raňajky. Niekto ich spočítajte a sledujte ich. Keby sa pohli, zavolajte nášho mága,“ dodal a ukázal na Svena. Sven sa uklonil a v ruke stále držal list. Jeho chvíľa možno prišla. Pokiaľ by ich bolo dosť veľa, možno by mohol poslať na hlavné veliteľstvo žiadosť o prevelenie a dostal by sa z tohto hnusného miesta. Natešene sa rozbehol na hradbu a dychtivo začal počítat nepriateľov. Aj keď spočiatku to vyzeralo, že prišla celá horda vojakov, keď sa prizrel lepšie, zistil, že na kopci stojí necelých stopäťdesiat mužov. Taká hŕstka vojakov sa rozhodne nedala považovať za armádu, schopnú pevnosť akokoľvek ohroziť, aj keď posádku tvorilo iba tridsať mužov. Sklamany zliezol z hradby a išiel za veliteľom na raňajky.

Veliteľ, starší prešedivený vojak, mal očividne dobrú náladu.

„Sven, chlapče, daj si s nami. Počuj, nevieš, čo tí blázní tam vonku,“ prstom pichol smerom ku kozubu, „myslia tým, keď si hovoria Armáda Slobody Zvierat?“

Sven rozvážne dožul sústo, prehltnol a až potom odpovedal.

„Neviem, pán veliteľ. Naposledy som o niečom takom počul na škole. Ale to bola samozrejme Sloboda Jeleňov a také podobné spolky. Odkedy ich kráľ rozpustil a nastolil v krajine pokoj, vôbec nič podobné som nepočul.“

„Ja tiež tak. Tak som si hovoril, či nemôže byť niečo pravdy na tom, že sa pár tých vysokopostavených z tej Slobody Srniek a Slobody Jeleňov vyparilo niekam na sever a budujú armádu na pomstu.“

„Hm, pokiaľ by sa spojili a vytvorili by Slobodu Zvierat, dávalo by to zmysel.“

„Hej, ale ak hento,“ veliteľ znova pichol prstom smerom ku kozubu, „je najlepšie, čo dali dokopy, tak to sa ich vôbec nemáme prečo báť, chlapče. Ani nie dvesto mužov, pch! Keby sme nemali teba, možno by som začal plánovať obranu a s trochu šťastia by sme ich v tejto fajnovej pevnosti aj odrazili. Keď máme teba, vôbec nič nám nehrozí.“

Sven sa pousmial a odrezal si ďalšiu porciu šunky. Teraz, keď ho veliteľ pochválil, mal pocit, že sa deň napokon nezačal až tak zle.

Nič nenasvedčovalo tomu, že sa deje niečo nezvyčajné. Veliteľ si bol taký istý Svenovými schopnosťami, že ani nepovažoval za potrebné vyhlásiť bojovú pohotovosť. Preto na obed, keď Slnko svietilo priamo nad ich hlavami, vyšiel na hradbu okrem Svena iba veliteľ. Armáda sa pohla. Ako jeden muž zosadli z koní, niektorí zo zeme zdvihli dlhé rebríky a zoradili sa do pevného útvaru. Potom, bez akéhokoľvek viditeľného signálu, začali pochodovať k hradu. Sven si všimol, že desiaty vojaci v strede nesú mohutný kmeň duba, ktorým chcú pravdepodobne vyvaliť bránu. Veliteľ vedľa neho neveriacky odfrkol.

„Tí panáci to fakt myslia vážne. Nespál ich moc blízko pri pevnosti, čo keď sa niečo chytí.“ Sven pocítil mierne podráždenie. Nemohlo sa chytiť nič, čo by on nechcel, aby sa chytilo, ale to nemohol pochopiť nikto, kto neovládá mágiu. Aj tak však radšej zdvihol ruky v typickom prípravnom geste, sústredil sa a...

A zrazu vzplanula obrovská ohnivá hranica presne na mieste, kde bola nepriateľská armáda. Ľudia kričali a vystrašené kone v pozadí erdzali, ale to všetko zaniklo v hukote ohňa, praskote plameňov takom hlasnom, že veliteľ aj niektorí ďalší vojaci si zapchávali uši. Asi po minúte Sven spustil ruky a plamene pomaly pohasli. Vojakom v pevnosti sa naskytol hrozný pohľad. V strede planiny pred pevnosťou bol vypálený štvorec, podľa útvaru, ktorý nepriatelia vytvorili tesne pred svojou smrťou. Nič sa nehýbalo, až na niekoľko mŕtvol, ktoré sa stále zvíjali na zemi, keď strašná žiara spaľovala ich svaly. Po celom zhorenom štvorci sa váľali mŕtve zhorené telá, brnenie sa roztopilo na kaluže kovu, pokrútené a rozžeravené meče svietili na pozadí čiernej spáleniny ako podivné hady. Zafúkal vietor a niekoľko mŕtvol sa rozpadlo na prach. Sven sa skúmavo pozrel na spálenisko a veliteľ ho potľapkal po pleci.

„Ďakujeme, chlapče. Ušetril si nás mnohých zranených a mŕtvych.“ Sven neodpovedal, pozrel na veliteľa a práve sa chcel otočiť a zísť z hradby, keď kútikom oka zachytil zvláštny pohyb. Pozrel na spálenisko a to, čo uvidel, mu vyrazilo dych. Jemný popol, ktorý zostal z mŕtvych, povieval ponad spálenisko. Ale pohyboval sa proti smeru vetra! Blížil sa k sebe, zoskupoval sa, zo spáleniska vystupovali tvary. Hlavy, trupy, končatiny. Kaluže kovu sa vo vzduchu menili naspäť na brnenia, pokrútené hady mečov vlietali do prachových rúk svojich majiteľov, pričom sa vyrovnávali a chladli. Ešte aj obrovský dub, ktorý chceli nepriatelia použiť ako baranidlo, sa zdvíhal zo zeme spolu s rebríkmi a prízračné postavy, na ktorých sa dalo rozoznať stále viac detailov a ktoré sa stále viac podobali na ľudí, tie rebríky znova chytili do rúk. O tridsať sekúnd stálo stopäťdesiat vojakov v lesklom brnení na kuse vypálenej lúky ako keby sa nič nestalo. Znova, bez akéhokoľvek zvuku alebo pokynu, vykročili. Sven jediný si zachoval duchaprítomnosť. Ostatní vojaci len stáli s otvorenými ústami, ale Sven inštinktívne zdvihol ruky a zahalil nepriateľské vojsko do ďalšej vlny ohňa, tentokrát takej intenzívnej, že nič, ani pevné hradby kráľovského hradu, by takú žiaru nevydržalo. Za hradbou ohňa sa nejasne črtali obrysy vojakov, ale o chvíľu v intenzívnej vyhni zmizli aj tie. Tentoraz nechal Sven plamene horieť výrazne dlhšie. Napokon spustil ruky a plamene klesli. A z pásu spálenej zeme vykročila Armáda Slobody Zvierat ako jeden muž...

Karol stál na nádvorí pohraničnej pevnosti, ktorú pred chvíľou dobyl. Okolo neho ležalo všetkých tridsaťdva mužov, ktorí tvorili jej posádku. Niektorí viseli z hradiieb alebo z okien centrálnej veže, ale väčšina bola roztrúsená po hradbách a nádvorí

v zmätenej snahe ujsť alebo bojovať o svoj holý život. Najzaujímavejší bol vysoký plavovlasý muž v červenom rúchu, ktorý na nich až do konca posielal rôzne ohnivé kúzla. Všetky sa od Karola a jeho vojakov iba odrážali, čo tohto čarodeja naplnilo najhlbším zdesením a, vidiac, že všetci jeho spolubojovníci sú už mŕtvi, kľakol si na kolená a prosil ich, nech ho ušetria, že im bude verne slúžiť po celý jeho život.

„Ani netušil, akú mal pravdu,“ pomyslel si Karol a pozeral na čarodejovo mŕtve telo pri svojich nohách. „Už o malú chvíľu príde môj pán a všetci títo ľudia mu budú verne slúžiť po celý ich nový život.“ Karol sa pozrel na svoj odraz v helme, ktorú držal v ruke. Vyzeral ako každý iný človek. Zdvihol hlavu tak, aby mu bolo vidieť krk ponad lem brnenia a pozeral sa na svoje neporušené hrdlo. Stále si na to pamätal.

Na chvíľu, keď opustil svoje telo, naposledy sa pozrel na scénu brutality pod sebou, a potom ho niečo strhlo do Ničoty. Nevedel, kde bol. Pochyboval o tom, že vôbec existoval. V tme ho držala pri vedomí iba jedna myšlienka. Zlyhal. Nezachránil Veroniku. Nezachránil svoju lásku. Koľko je ešte takých, ktorým podobná zberba, akou boli lupiči, čo prepadli jeho dedinu, zobrala blízkych? Prečo je na svete toľko zla, ktoré zostane nepotrestané? Prečo nemal silu postaviť sa im a zastaviť ich? Prečo zlyhal? Veronika.

Nevedel, ako dlho sa tam tak vznášal, na hranici medzi existenciou a druhým svetom. Čas tam nehral nijakú úlohu. Cítil, že ešte nie je na druhom svete, cítil jeho volanie. Ale nemohol ísť, nemohol sa tváriť, že sa nič nestalo. Musel to dokončiť. Musel sa vrátiť do sveta živých. Nemohol dopustiť, aby takí ľudia, akí zabili jeho a Veroniku, ušli nepotrestaní.

Bolo to po chvíli kratšej ako lusknutie prstami alebo to trvalo tisícročia? Karol nevedel a bolo mu to jedno. To volanie najprv považoval za volanie druhého sveta. Ale toto bolo krajšie, naliehavejšie, dôležitejšie. Po chvíli (alebo večnosti?) si uvedomil, že to volanie prichádza zo sveta živých. Volanie, na ktoré odpovedal. Volanie jeho pána. Keď sa znova ocitol na čistine, všimol si hnijúce pozostatky, o ktorých bez pochyb vedel, že patrili Veronike. Jej kedysi krásne telo tam ležalo a hnilo, červy a divá zver ho ohlodali miestami až na kosť. Jeho dušu zaplavil smútok a hnev na tých, ktorí unikli trestu. Až neskôr si všimol aj druhé telo, rovnako znetvorené rozkladom, a uvedomil si, že hľadá na seba. Pri jeho tele niekto kľučal. Pozeral sa priamo naňho. Nie na telo, hnijúce v tráve, ale naňho, na Karolovo vedomie, ktoré sa vznášalo vo vzduchu a bolo nehmotné a neviditeľné. Neznámy bol muž, mal dlhú šedivú bradu a nádherne poskladané rúcho, zložené z tisícov malých farebných kúskov látky, našitých vedľa seba a tvoriacich komplikované vzorce. Karol niektoré poznal. Ich dedinský liečiteľ ich používal pri zachraňovaní chorých. Tieto boli ale akési zmenené, zdalo sa mu, že sú naopak. Nemal však čas nad tým premýšľať, lebo neznámy ho oslovil. Nepohol pri tom perami.

„Ahoj Karol.“

Keby mal Karol telo, vyskočil by z kože. Takto skúsil zhiknúť skôr, než si uvedomil, že je nehmotný a nie je možné ho počuť. Lesom sa ozvalo zhiknutie. A potom ďalšie, keď si Karol uvedomil, že od svojej smrti prvýkrát vydal zvuk.

„D-Dobry deň,“ vyskúšal svoje nové hlasové funkcie. „Kto ste?“ opýtal sa a bol na seba hrdý, že už to znelo skôr zvedavo, ako vystrašene.

„Som Lord Farjstaaf,“ odvetil cudzinec a pokračoval. „Mám pre teba jednu mimoriadne zaujímavú ponuku, Karol. Náhodou som išiel okolo a našiel som toto miesto. Veľmi silne sa ma dotkol tvoj príbeh a chcem ti pomôcť.“

„Pomôcť v čom? Ako viete moje meno?“

„Mám isté schopnosti, ktoré sa týkajú mŕtvych a ich pocitov, preto viem tvoje meno aj to, čo si zažil. Chcem ti pomôcť nájsť pokoj, pretože cítim, že si veľmi nepokojná duša. Mám pravdu?“

Karol sa zamračil, aj keď iba v duchu, pretože nemal telo, a opatrne sa spýtal: „Čo tým myslíte, nepokojná duša?“

Lord Farjstaaf povedal jediné slovo: „Veronika.“

Karol pocítil také vzrušenie, že sa takmer nedokázal ovládnúť.

„Vy viete o Veronike? Citíte ju? Môžem sa s ňou rozprávať?“

„Nie, to bohužiaľ nepôjde,“ odpovedal pokojne Farjstaaf.

„Prečo nie?“

„Veronika už odišla navždy. Smrť bola pre ňu vykúpením a prijala ju s veľkou radosťou. Hneď, ako to bolo možné, prešla na druhú stranu. Odtiaľ niet návratu.“

„Och,“ sklamane si vzdychol Karol a smutne pozrel na Veronikino telo, akoby čakal, že uvidí, ako prechádza na druhú stranu. Potom mu niečo napadlo.

„Ale ako mi chcete pomôcť nájsť pokoj, keď nemôžete zavolať Veroniku?“

„Ty nepotrebuješ Veroniku, aby si našiel pokoj,“ povedal Farjstaaf a Karolovi sa zdalo, že sa mu v očiach zablysol malý nepríjemný plamienok, niečo ako triumf alebo klamstvo, ale vzápätí si pomyslel, že sa asi pomýlil, pretože ten plamienok okamžite zmizol a už sa tam neobjavil.

„Ty potrebuješ pomstu,“ pokračoval Farjstaaf a Karol cítil, ako sa mu hrud' napla nadšením.

„Áno, pomstu,“ povedal Karol a dychtivo sa spýtal: „Čo pre to mám urobiť, pane?“

„Môžem ti dať silu vykonať tvoju pomstu, ale budem za to od teba niečo chcieť.“

„Čokoľvek, len mi dovoľte sa pomstiť.“

Lord Farjstaaf vstal a tváril sa slávnostne.

„Musíš mi prisahať vernosť. Ak budeš prisahať, že mi budeš verne slúžiť až dokým nepoviem, že si voľný, zariadim, že budeš znova môcť obývať svoje telo a neopustíš ho, kým nenájdeš pokoj. A za tvoje verné služby ťa po čase prepustím, aby si mohol hľadať svoju pomstu ako slobodný muž. Súhlasíš?“

Karol sa pochybovačne pozrel na hnijúce pozostatky pri čarodejníkových nohách a opýtal sa: „To sa mám vrátiť do tohto tela?“

Čarodejník sa zasmial.

„Ach, pravdaže, nebudeš vyzerať takto. Budeš vyzerať ako predtým a nebudeš môcť umrieť, lebo už si mŕtvý. Tak teda berieš?“

„Ešte by som rád vedel, v čom bude spočívať moja služba, pane,“ opatrne sa spýtal Karol.

„Budeš veliť môjmu vojsku. Potrebujem dušu, ktorá mi bude oddaná prísahou a nie z donútenia, potrebujem vodcu armády, ktorá si podrobí celé Severné kráľovstvo, celý Flufilon a možno celý svet. V mojom novom svete budeš prvým veliteľom hneď po mne. A možno nájdeš pomstu už počas služby, ku ktorej sa zaviazáš. Budeme bojovať proti nepravosti a skazenosti sveta, urobíme nový svet, svet bez vojen a konfliktov, svet, kde zlo, aké pripravilo Veroniku o život a ukončilo vašu lásku, nebude mať miesto. Pridáš sa teda ku mne?“

„Áno.“

„Tak mi prisahaj vernosť.“

„Prisahám, pane.“

„Pán veliteľ?“ Karola vyrušil jeden z jeho vojakov a vrátil ho späť do prítomnosti.

„Čo sa deje?“

„Prichádza lord Farjstaaf, pane.“

„Výborne, ďakujem,“ povedal Karol a vykročil svojmu pánovi naproti.

Ten práve v sprievode dvadsiatich jazdcov prechádzal cez bránu a na všetky strany sa obzeral, aby spočítal počet mŕtvov, ktoré pokrývali nádvorie.

„Zdravím ťa, Karol,“ povedal veselo Farjstaaf. „Koľko máme materiálu?“

„Dobry deň, môj pane. V pevnosti bolo tridsaťdva ľudí, vrátane veliteľa a bojového mága.“

„Ó, tak oni tu mali bojového mága? A čo také robil?“ spýtal sa so záujmom Farjstaaf a ladne zoskočil z koňa.

„Aby som povedal pravdu pane, bolo to dosť nepríjemné. Špecializoval sa na oheň.“

„Áno, to sa dalo čakať, väčšina bojových mágov to tak robí. Ale Karol, netvárite sa tak skrúsené. Čo vás nezabije, to vás posilní!“ So smiechom sa otočil do stredu nádvorie.

Karol nedokázal zachytiť telepaticky signál, ktorým to urobil, ale jeho muži na Farjstaafov pokyn okamžite začali znášať mŕtvych na nádvorie a ukladať ich do trojradov. Farjstaaf sa prechádzal pomedzi mŕtvol a tu a tam naklonil hlavu, akoby počúval, čo mu hovoria. Nie, že by na tom záležalo. Okrem Karola sa nikto k Armáde Slobody Zvierat nepridal dobrovoľne. Jediné, na čom záležalo, bolo to, aby neprešli na druhý svet. Odtiaľ ich potom nedokázal vrátiť ani Farjstaaf. Preto bolo dôležité, aby sa k nim dostal čo najskôr.

Karol sledoval svojho pána, ktorý sa zastavil pri mŕtvole bojového mága v červenom rúchu a nezvyčajne dlho nad ním nehybne stál. Potom sa otočil ku Karolovi a zakričal: „Vynikajúci úlovok Karol, som na teba hrdý!“ Nato si kľakol k mágovi a začal s rituálom.

Druhá kapitola

Na kráľovskom dvore panovalo vzrušenie. Každý obyvateľ kráľovského hradu aj mesta pod ním už počul o hroznej armáde, ktorá si podrobila Severné kráľovstvo a teraz poľahky prenikla na flufilonské územie. Nikto však nemal presné informácie, čo bolo omnoho horšie, než najhoršia pravda. Medzi ľuďmi sa šírili rôzne dohady, klebety a výmysly. Podľa jednej verzie sa na Flufilon rútila dvadsaťtisícová armáda ohňových elementálov, druhá vravela o síce menšej ľudskej armáde, ktorá však ovládala niekoľko drakov, ďalší zas mali zaručené správy o tom, že k nepriateľom sa pridali elfovia a používajú začarované šípy, ktoré preniknú aj cez metrovú kamennú hradbu. Skrátka, okrem paniky neboli nijaké informácie o tom, čo sa deje. Zo žiadnej pevnosti, ktorá padla pod náporom dobyvateľov, sa nezachránil nikto, aby mohol podať svedectvo o tom, čo zažil. Obyčajní ľudia sa v panike sťahovali do kráľovského mesta, ktoré bolo najlepšie opevneným hradom v celom Flufilone. To znamenalo, že bolo deň odo dňa plnšie a plnšie a panika bola každým dňom väčšia a väčšia.

V najvyššej veži sa za účasti kráľa konala schôdza veliteľov vojsk a najvyšších mágov. Kráľ sedel za jednou z kratších strán obrovského rokovacieho stola, po jeho pravici sedeli hlavní veliteľia jednotlivých posádok podľa územného rozdelenia, po jeho ľavici potom najvyšší mágovia jednotlivých novovzniknutých aj tradičných druhov mágie. V období mieru sa darilo učencom, okrem nových remeselných postupov sa zdokonaľovala aj mágia, za posledných desať rokov sa okrem tradičnej mágie podarilo objaviť nové zdroje mágie – živly. Táto mágia zažívala teraz úžasný vzostup. Za pomoci mágov vody sa zavlažovali nehostinné a suché oblasti, ktoré sa tak premenili na úrodné polia. Mágovia ohňa sa najviac uplatňovali vo vojenstve, dokázali tiež pomôcť počas extrémne chladných zím, kováčom vo vyhniach, či pri hasení lesných požiarov. Mágia vetra poháňala plachetnice aj počas bezvetria, čím sa mimoriadne darilo obchodu a cestovaniu a mágia zeme sa, okrem poľnohospodárstva, tiež veľmi úspešne používala pri stavbe ciest, hradov a domov. Tých niekoľko rokov mieru, odkedy kráľ rozpustil a porazil spolky ako bývalú Slobodu Jeleňov, ktoré vnútorne

sužovali Flufilon večnými lokálnymi vojnami, boli naozaj požehnaním. Ale teraz musel Flufilon čeliť hrozbe zvonka.

Do miestnosti vošiel posol zo vzdialenej pevnosti a všetky hlavy sa otočili naňho.

Posol sa pred kráľom uklonil a počkal, kým kráľ začne. Hovoriť bez dovoľenia v kráľovej prítomnosti bolo veľkým porušením etikety.

„Meškáš,“ povedal kráľ neutrlo.

„Prepáčte, môj pane, ale vyskytli sa nečakané komplikácie. Priesmyk Obrie ústa je zavalený, musel som ho obísť až cez Korytoborce.“

„Dobre, dobre, prinášaš nám, o čom tvoj veliteľ písal v liste?“

„Áno, môj pane,“ odpovedal posol, vystrel sa a na dlani ukázal malý pamäťový kryštál.

„Toto je správa, ktorú môj veliteľ zachytil pred mesiacom, približne v čase, keď našu krajinu prvýkrát napadlo neznáme vojsko, pane.“

Kráľ blahosklonne kývol rukou a jeden z mágov vzal od posla kryštál a zasadil ho do zvláštneho predmetu z tepaného zlata, ktorý ležal na stole pred ním. Čítačka začala slabo žiariť. Kráľ pokynul poslovi, ten sa uklonil a opustil miestnosť.

„Tak sa na to pozrime,“ povedal kráľ a mág si niečo zamrmľal a dotkol sa čítačky. Nad stolom sa začal premietat' obraz, pohľad z vtáčej perspektívy na jednu z pohraničných pevností. Pred ňou stála nie príliš veľká armáda na koňoch. Zrazu všetci zosadli, niektorí zobrali masívne baranidlo z veľkého kmeňa duba, iní dlhé rebríky a začali pochodovať, akoby chceli zaútočiť na pevnosť. Kráľ si všimol reakcie svojich poradcov. Väčšina veliteľov sledovala záznam so zdvihnutým obočím a miernym úsmevom. Armáda bola evidentne príliš malá na to, aby mohla dúfať v úspech svojho útoku. Záznam sa zmenil, teraz sa pozerali očami niekoho na hradbe, na okrajoch zorného poľa sa v magickom geste objavili ruky v červenom rúchu. Kráľ ukradomky pozrel na čarodejov po svojej ľavici. Tvárili sa spokojne a kráľ sa vrátil k sledovaniu záznamu, na ktorom teraz celé vojsko horelo v magických plameňoch. O pár chvíľ znova povstalo, čo spôsobilo v poradnej hale obrovský šum. Mágovia sa zrazu tvárili napäto, naklonili sa bližšie, aby lepšie videli, velitelia vojsk sa mračili a vyzerali nahnevane a troška zmätene. O pár minút bolo po všetkom. Posádka pevnosti evidentne nebola pripravená na boj, pretože len čo nepriateľské vojsko pripochodovalo ku hradbe, vyzdvihlo rebríky a takmer bez odporu preliezlo hradby asi na desiatich miestach naraz. Nepriateľ sa ani neobťažoval vyvaliť bránu, videl, že je vyhraté, a tak sa tí, čo doteraz niesli baranidlo, pridali k ostatným, ktorí ako mravce liezli na hradby. Niekoľko vojakov z pevnosti sa pokúsilo o odpor. Zopár nepriateľov padlo po tom, ako ich do tela zasiahli šípy alebo keď ich jednotliví obrancovia prebodli mečmi, od niektorých sa však ostria odrážali a šípy aj meče odskakovali dokonca aj od nechránených rúk či krkov. Nedali sa zastaviť, nedali sa zabiť. Aj tí, ktorí na chvíľu zomreli so šípom v hrudi, sa o malú chvíľu neskôr postavili a znova sa zapojili do boja, po zranení ani stopy. Z pohľadu mága, ktorý urobil záznam a teraz páčil jedno ohnivé kúzlo za druhým, to vyzeralo obzvlášť zúfalo. Aj najúčinnejšie a najsilnejšie kúzla sa od protivníkov odrážali ako papierové guľky od pevnej hradby. Mág klesol na kolena pred blížiacim sa zástupom vojakov a záznam sa skončil.

Kráľ sedel s lakťami opretými o stôl a končekmi prstov spojenými. Potom si unavene pretrel tvár a bezvýrazne sa spýtal: „Odkiaľ bol ten záznam?“

Jeden z mágov sa ponáhlal s odpoveďou.

„Toto bol myšlienkový záznam prvého útoku na naše pozície pred mesiacom, pane. Poslal nám ho istý Sven Skirksgaard, bojový mág, tesne pred svojou smrťou.“

„Prečo nemáme viac takýchto záznamov? Veď bojových mágov máme na každej druhej pevnosti.“

„Pravdepodobne nejakým spôsobom blokujú komunikáciu pane. Je to síce ťažké, ale nie nemožné, ako vieme.“

„A keď blokujú komunikáciu, ako to, že máme tento záznam?“ unavene sa spýtal kráľ.

„Neviem, je možné, že nevedeli, že budú mať do činenia s mágom, pane.“

„Dobre. Ten Sven Skirksgaard, čo to je za človeka? Nepripadá mi to ako flufilonské meno.“

Tentoraz sa ozval jeden z veliteľov po kráľovej pravici.

„Máte pravdu pane, bol to prisťahovec, jeho rodičia prišli do Flufilonu pred tridsiatimi rokmi odniekaľ z ďalekého severu, možno až spoza mora, pane. Bol pod mojím velením, ale nepreukazoval nijaké výnimočné schopnosti, preto som ho zaradil do bežnej posádky.“

„Dobre,“ zopakoval kráľ. „Je nejaká možnosť, že tento záznam nie je pravý? Že ide o podvrh alebo nejakú chybu?“

Mág, sediaci hneď po kráľovej ľavici a oblečený v prekrásne vyšívanom rúchu, odpovedal: „Je to doslovný záznam myšlienok odosielateľa. Pokiaľ by sa odosielateľ mylil alebo by tento záznam nejakým spôsobom upravoval, nemáme nijakú možnosť, ako to zistiť. V takýchto prípadoch by sa dalo použiť čítanie priamo z mysle, kde subjekt nemá možnosť meniť svoje myšlienky a skryť to pred čítajúcim, ale odosielateľ je bohužiaľ pravdepodobne mŕtvy, takže táto možnosť neprichádza do úvahy. Pravdou je, že nevieme, či je tento záznam pravdivý, pane.“

Kráľ sa otočil naspäť na Svenovho veliteľa.

„Čo mi viete povedať o tomto Skirksgaardovi, aký to bol vojak?“

„Neustále ma bombardoval žiadosťami o prevelenie. Pravdepodobne mal pocit, že jeho schopnosti ďaleko presahujú jeho umiestnenie. Bol presvedčený, že je ho v tej pevnosti škoda. Musím povedať, že ani ja, ani náš štábný čarodej, sme nemali tento pocit. Bol to priemerný bojový mág ohňa, dobre využitelný v armáde, ale nič viac.“

„Máte pocit, že by dokázal tesne pred svojou smrťou upraviť svoju spomienku a odoslať nám ju zmenenú?“

Veliteľ chvíľu rozmýšľal, a potom povedal: „Myslím, že mohol mať pocit, že ak armádu, proti ktorej bojoval a ktorá ho porazila, vykreslí dostatočne neporaziteľne, budeme si o ňom myslieť, že bol lepší mág, než tomu v skutočnosti bolo. Neustále preceňoval svoje schopnosti, možno bol presvedčený, že obyčajná armáda ho nemôže poraziť, a preto si to prifarbil, aby vyzeral lepšie a schopnejšie.“

Kráľ vyzeral, že nad tým chvíľu uvažuje, a potom sa opäť obrátil na mágov po svojej ľavici. „To, čo ste teraz videli. Je to možné? Je možné, aby armádu niečo spálilo na prach a ona potom opäť povstala? Aby jedného vojaka šípom bez problémov zabili a od druhého sa ten šíp odrazil ako od skaly? A aby ten zastrelený po chvíli vstal a vyzeral úplne zdravý?“

Dlho bolo ticho, ale nakoniec sa ozval jeden mág zo stredy stola.

„Myslím, že to nie je možné, pane. Všetky amulety, ktoré chránia pred mágiou, pred ňou chránia po celý čas. Ak by tá armáda bola pod ochranou nejakého kúzla, Skirksgaardov oheň by ju nedokázal spáliť ani prvýkrát, videli by sme niečo ako štít, o ktorý by sa Skirksgaardovo kúzlo zastavilo. To isté platí pri všetkých ochranných kúzlach proti šípom a mečom. Nevidím dôvod, prečo začarovať niektorých vojakov tak, aby sa nedali zasiahnúť a iných nechať nechránených. A k tomu, že sa tí vojaci postavili po tom, ako ich zasiahol šíp – to je číry nezmysel, nikdy som sa s ničím podobným nestretol. Mŕtvi sa nevracajú, to myslím všetci dobre vieme.“

Ozvalo sa súhlasné mrmlanie mágov, niektorí dokonca uznanlivo kývali hlavami.

„Dobre, takže ak to vojsko bolo pod vplyvom ochranného kúzla a Skirksgaardov oheň cezeň neprenikol, mohol si vo svojej nadutosti predstaviť niečo také, ako sme videli?“

Mohol prifarbiť svoje činy tak, aby sa zdalo, že bojoval s niečím, čo by nikto nedokázal poraziť, Ronald?“ kráľ sa s touto otázkou otočil späť na Svenovho veliteľa.

„Som toho názoru, že áno, pane.“

„Výborne. To znamená, že môžeme urobiť vyhlásenie pre ľud, pretože tá panika, čo tu vzniká okolo drakov, elfov a všelijakej inej hávede, ma už úplne dožiera. Armáda, ktorá sa k nám blíži, je určite armádou veľmi silnou, zatiaľ sme prišli o všetky pohraničné pevnosti a podľa správ nezastaviteľne pochoduje na hlavné mesto. Niet pochyb o tom, že táto armáda má pomoc mocných mágov, chrániacich ju pred mnohými kúzлами a zabraňujúcimi nám v komunikácii. Ale myslím si, že moja Garda Štyroch Živlov, ktorej sa odteraz vy, Ronald, stávate veliteľom, by si s nimi mala poradiť. Vezmite si toľko vojakov, koľko potrebujete, vyberte tých najlepších bojových mágov, vyrazte proti nepriateľskej armáde a zničte ju, kým sa dostane na dohľad od môjho hradu!“

Ronald, očividne mimoriadne potešený, vstal, uklonil sa a povedal: „Urobím, ako rozkážete, môj pane, hneď idem všetko zariadiť. Ďakujem za dôveru, nesklamem vás.“ Kráľ ho panovačným gestom prepustil a Ronald náhlivo opustil miestnosť.

„To by mohlo byť všetko,“ dodal kráľ a pozrel na veliteľov. „Vy, spolu s Ronaldom, vypracujete plán útokov, do zajtra ho chcem mať na stole. Vy,“ otočil sa na mágov, „zabezpečíte tomuto miestu najlepšiu ochranu, aká je vôbec možná. Keby náhodou nepriateľ prišiel až sem, nech si o naše hradby vyláme zuby. Rozchod.“

Všetci vstali, uklonili sa a opustili miestnosť. Kráľ si nalial čaju vína a rozhodol sa, že pred spaním zavolá niektorú slúžku, aby ho v týchto krušných časoch prišla utešiť. Usmial sa a odpil si poriadny dúšok. Nebol dôvod sa znepokojovať, mal predsa najlepšiu armádu na svete.

Ronald skoro bežal, čo sa tak ponáhal do hlavného stanu Gardy Štyroch Živlov, oznámiť im, že sa stal ich novým veliteľom. Garda Štyroch Živlov! Ronald tomu nemohol ani uveriť. Kráľovská najlepšia vojenská jednotka! Každý jej člen ovládal najpokročilejšiu mágiu, mágie všetkých živlov, ako aj najvyššie úrovne tradičnej mágie. Mala iba päťdesiat členov, ale každý jeden bol zocelený mnohými bojmi a zavážil za viac ako sto mužov. Ronald sa už dlho pripravoval na prijímacie skúšky do tejto elity, ktoré sa však konali len každých päť rokov. Pred piatimi rokmi skúšky síce spravil, ale keďže do Gardy brali iba prvých troch, on, ako štvrtý, skončil na náhradníckom mieste. A teraz ho kráľ vymenoval priamo na veliteľský post! Bola pravda, že Ronald sa už viackrát osvedčil v bojoch, ešte kedysi proti spojeným silám Slobody Jeleňov a Slobody Srniek, keď ich kráľ postavil mimo zákon a ony sa spojili, aby dobyli späť svoje výsady a zvrhli kráľa, ale aj teraz, pri strážení najhorších úsekov hraníc. Niekoľkokrát vyhral rytiersky Turnaj Živlov, ktorý sa konal pri hlavnom meste a ktorý pokračoval v tradícii bývalej Jelenej ruje, pretože ľudia si na ňu tak zvykli, že začali reptáť, keď ju kráľ zrušil. Dokázal svoje kvality nielen ako bojovník, ale aj ako mág, a už dlho sa pýšil najvyššou dosiahnuteľnou hodnotou bojových mágov. Nebola to teda náhoda, že Ronald sa stal veliteľom Gardy Štyroch Živlov. Napriek tomu mohol len ťažko uveriť svojmu šťastiu. Dostal sa medzi elitu, najlepších z najlepších! A bol odhodlaný dokázať, že jeho pán sa v ňom nemýlil, keď mu zveril do rúk najťažšiu úlohu za posledných desať rokov – ochrániť Flufilon pred nepriateľmi!

O pár hodín neskôr štyridsať jazdcov Gardy Štyroch Živlov, na čele s Ronaldom, opustilo brány hlavného mesta a zamierilo na severovýchod, odkiaľ bola hlásená posledná poloha nepriateľského vojska. Zvyšných desať gardistov zostalo v hlavnom meste, aby pomohli pri prípadnej obrane a chránili kráľa.

Tretia kapitola

Jolana potichu našľapovala. V lese sa to pri love jeleňov ani ináč nedalo. Zrazu začula dupot kopýt a okolo nej preleteli štyria jazdci.

„Nie, nie, vy svine, nechodte tade, dostanete sa mu do vetra,“ pomyslela si nahnevane Jolana, ale nemala ich ako zastaviť. Jazdci pokračovali v ceste a Jolana si sadla a zavrela oči. Sústredila sa na životnú silu jeleňa, ktorého lovila. Už zvetril jazdcov a vystrašený bežal preč. Dnes už ho určite nechytí. Jolana sa postavila a zamierila do svojej chalúčky v záhybe lesa.

„Toto sa deje furt, si tu behajú jak splašení a človek sa môže aj rozkrájať, kým čosi uloví pre vnúčence,“ drtila Jolana medzi zubami, keď lesnými chodníkmi kráčala domov. V poslednej dobe sa to stávalo stále častejšie. Nepokoje na severovýchode krajiny pomaly prerastali aj do tohto vzdialeného kúta Flufilonu a sťažovali Jolane už aj tak ťažký lov na jelene. Jolana mala niečo cez sedemdesiat rokov a zdravotné problémy ju sužovali čoraz viac. Kedysi ulovila aj štyri – päť jeleňov za týždeň, teraz bola rada, ak sa jej podarilo uloviť dvoch. Dedinka, ktorú zásobovala, si sice po zrušení a rozprášení Slobody Jeleňov vydýchla a okrem Jolany začali loviť jelene v tejto oblasti aj jej obyvatelia, ale Jolana si nedokázala predstaviť, že by na staré kolená len tak sedela doma a pipkala sa v záhrade. Jej vnúčence sice za ten čas riadne podrástli, ale stále sa veľmi tešili na jej povestné jelenie steaky. Janko, ktorý už mal skoro sedemnásť, teraz zjedol za troch a Jolana bola rada, ak stále mala na stole dosť jedla pre všetkých. Zachmúrene premietala, čo teraz ponúkne deťom, keď sa dostala z lesa na čistinku pod svojou chalúpkou a prekvapene zastala. Pri jej chalúčke boli privityazané štyri kone a na priedomí sa vyvaľovali štyria vojaci. Nemali nijaké označenie, ale Jolana si všimla v sedlovej kapse jedného z koní zvitok s kráľovskou pečatou. Pomaly vyšla spod stromov a zamierila k svojmu domčeku. Počas chôdze sa pre istotu dostala do bojového tranzu, keby náhodou návštevníci mali nečisté úmysly. Keď ju zbadal jeden z vojakov, pravdepodobne veliteľ, usmial sa na ňu a podišiel smerom k nej.

„Jolana Schwarzová?“ opýtal sa.

Jolana prikývla a stále si ho skúmavo a trocha nepriateľsky premeriavala.

„Som veliteľ Kreusch z kráľovskej rozviedky, prinášam vám správu od kráľa.“ S týmito slovami podišiel ku svojmu koňovi a zo sedlovej kapsy vytiahol zvitok, ktorý si Jolana predtým všimla. Podal jej ho.

Jolana ho nedôverčivo otvorila a ako ho čítala, tvárila sa čoraz zachmúrenejšie. Nakoniec ho zvinula a bez slova vošla do domu. Veliteľ Kreusch sa zatváril zmätene a hodnú chvíľu zostal stáť bez slova vonku.

Potom sa z domu ozval hlas: „Nejdete dovnútra?“

Veliteľ pokrčil plecami a vošiel do domu. Ocitol sa v chudobne, ale mimoriadne pekne zariadenej jedinej miestnosti. V rohu oproti nemu stála pec, pri ktorej boli z oboch strán prirazené dve jednoduché posteľe. V strede miestnosti bol obrovský stôl, ktorý sa prehýbal pod nákladom jelenieho mäsa v rôznom štádiu spracovanosti. Najbližšie k nemu bol tanier s veľkými jelenými steakmi, najďalej bolo celé stehno, stiahnuté z kože. Za dverami bola veľká skriňa a na druhej strane dverí boli na mäsiarskych hákoch zo stropu zavesené tri celé údené jelene. Po celom strope viseli rôzne veci, od nástrojov, cez viazaničky cesnaku, klobásy, šunky až po slaninu. Steny takmer ani nebolo vidieť cez les parožia, ktorý bol na nich navešaný. Jolana sedela pri stole a porciovala jelenie stehno na malé kocky.

„Dáte si ragú? Tak za hodinku, za dve, bude hotové,“ opýtala sa veliteľa, ani nezdvihla pohľad od práce.

„Ehm, nie, ďakujem, sme najedení.“

Jolana po ňom fľochla pohľadom a ďalej sa venovala svojej práci. Po chvíli pokračovala: „Sadnite si, vyženiete nám šťastie, keď budete stáť takto medzi dverami.“

Veliteľ si sadol a zamrmlal niečo ako poďakovanie.

Opäť bolo chvíľu ticho.

„No,“ povedala Jolana a prehodila stehno na druhú stranu, aby sa jej lepšie krájalo, „prečo si váš kráľ myslí, že mu pomôžem?“

Kreusch sa zamrmlal na stoličke.

„Ehm, má pocit, že by vás mohlo zaujímať, čo sa deje, madam, vzhľadom k vašej minulosti,“ hodil po Jolane skúmavý pohľad, ale ona nedala vôbec najavo, či vie, o akej minulosti Kreusch hovorí. Preto pokračoval: „Ako iste viete, cez celý Flufilon sa valí obrovská armáda. Pravdepodobne má v pláne podrobiť si celú krajinu a nedá sa s ňou vyjednávať. Jej jedinou požiadavkou je naše totálne zničenie a smrť kráľa. Viete, kráľ si vždy veľmi vážil vašu činnosť v týchto lesoch, mám na mysli váš boj proti Slobode Jeleňov.“

„Možno,“ prerušila ho Jolana. „Ale za čias Slobody Jeleňov mi nikdy nijako nepomohol. To, že postavil Slobodu mimo zákon a zrušil ju, je síce pekné a uľahčilo mi to život, ale určite to neurobil pre mňa. Nie je mojím spojencom. Nič mu nedlžím.“

„Ehm,“ odkašľal si znova Kreusch. „Iste, ale vzhľadom na vaše schopnosti by, ehm, kráľ bol veľmi rád, keby ste sa rozhodli mu pomôcť. Som si istý, že bude veľmi štedrý.“

„Mám všetko, čo potrebujem. Les, jelene v ňom, čistú vodu zo studne. Nepotrebujem štedrosť vášho kráľa,“ odpovedala Jolana nezúčastnene.

„Mohol by som vám aspoň ukázať záznam toho, čomu čelíme?“ povedal veliteľ a vytiahol z vrecka malý myšlienkový kryštál.

Jolana sa naň na sekundu pozrela a ďalej sa venovala práci. Potom mykla plecami, čo si Kreusch správne vyložil, ako že jej nebude vadiť, keď to pustí. Bol to záznam Svena Skirksgaardu z prvého útoku a Jolana pozerala na pol oka, a pritom sa stále venovala porciovaniu stehna. Keď záznam skončil, bolo chvíľu ticho. Veliteľ očividne nemal naplánovaný žiadny ďalší postup.

Jolana sa potichu pýtala: „Ako sa odvtedy vyvíjala táto vaša vojna?“

Kreusch pocítil obrovskú úľavu a hneď začal rozprávať.

„Sú nezastaviteľní. Asi mesiac po týchto udalostiach sme poslali proti nim štyridsiatic našich najlepších – Gardu Štyroch Živlov.“ Jolana pohľadovo odfrkla, ale Kreusch pokračoval: „Nevrátili sa. Teda nie tak, ako sme si želali.“ Zrazu sa tváril skrúsené. „Pridali sa k nepriateľovi. Približne dva týždne po tom, ako sme ich vyslali, sa na obzore objavilo nepriateľské vojsko. Už to nebola taká malá jednotka, akú sme videli na tomto zázname. Boli ich tisícky. A na ich čele, okrem zvyškov Gardy, cváľal Sven Skirksgaard, autor nahrávky. Myslíme si, že to on blokoval našu komunikáciu. Ich armáda bola príliš silná. Nedokázali sme im vzdorovať. Aj keď v hlavnom meste bola najmocnejšia ochranná mágia, aká existuje a okolo hradieb boli vztyčené kúzla, ktoré mali byť nedobytné,“ veliteľ pokrútil smutne hlavou. „Proti štyridsiatim gardistom bolo toto všetko úplne nedostatočné. Zvyšná Garda, tých desať, čo zostalo chrániť kráľa, dokázala odolávať takmer tri dni, ale nakoniec aj tých premohli. Niečo také som nikdy nevidel. Zemetrasenia, ktoré zrovnali kráľovské mesto so zemou, búrky, ktoré zabíjali krúpami veľkými ako ľudská hlava, bleskami a prívalmi vody. Nehovoriac o ohnivých jazykoch, ktoré ako živé bytosti chodili po uliciach a spálili všetkých, ktorí náhodou prežili. Prvá padla najslabšia hradba, chrániaca štvrť chudobných. Bol som pri tom. Bežné zbrane, ani najsilnejšie kúzla, nemali žiaden efekt. Niektorých síce zabili, ale tí hneď povstali nanovo a už sa potom nedali zabiť. Ochranné kúzla nejaký čas držali, ale keď sa do boja zapojila aj bývalá Garda Štyroch

Živlov, ich spojená moc dokázala tieto kúzla rozmetať behom pár desiatok minút. Bol to masaker. Jediné, čo sme mohli robiť, bolo zachrániť kráľa a ujsť s ním do bezpečia. Skrytí kúzľami sme uspeli. Kráľ je teraz na tajnom mieste a odtiaľ riadi obranu krajiny. Sme čím ďalej zúfalejší. Potrebujeme vašu pomoc madam, prosím.“

Jolana dlhý čas nepovedala nič. Ďalej krájala mäso a sústredila na to všetku svoju pozornosť. Napokon prehovorila: „Nestarám sa o kráľove problémy. Nezaujímajú ma jeho vojny. Chcem žiť v pokoji v mojom lese.“

Veliteľ chcel niečo namietat, ale Jolana hneď pokračovala: „Iba päť dní odtiaľto títo nájazdníci prepadli dedinu. Odvtedy s ňou nie je žiaden kontakt. V tej dedine žila moja dcéra. Jej jediné šťastie bolo, že zrovna prišli s deťmi na návštevu.“

Jolana dokončila prácu, utrela si ruky do zástery a vstala.

„Iba preto vám pomôžem. Kašlem na vášho kráľa, kašlem na vaše malicherné vojny. Ale keď niekto útočí na mojich blízkych, útočí na mňa. Povedzte mi, kde je skrytý kráľ.“

Veliteľ sa tiež postavil a natešene odpovedal: „Je skrytý blízko južných hraníc, v bývalej miestnej veliacej pevnosti. Teraz je to hlavný štáb. Podťe s nami, zavedieme vás tam.“

„Nie,“ povedala Jolana a veliteľovi sa tvárou mihol nevýslovne prekvapený výraz. „Musím dokončiť ragú. Tú pevnosť poznám, je asi týždeň jazdy odtiaľto, však?“

Veliteľ nemo prikývol.

Jolana pokračovala: „Tak o týždeň sa tam stretneme. A teraz, ak nepočkáte na ragú, tak choďte.“

Veliteľ aj s jeho ľuďmi sa snažili všemožne presvedčiť Jolanu, aby išla s nimi, ale tá bola neoblomná a až do ich odchodu nepovedala ani slova o jej ceste. Nakrmila ich ragú, ktoré bolo naozaj vynikajúce, nabalila im z neho do cestovných nádob začarovaných tak, aby držali teplo, bola k nim celý čas nesmierne milá, ale keď sa ju veliteľ alebo niektorý z jeho vojakov snažil prehovoriť, aby išla s nimi, vtedy sa zatvárala čudne zatvrdnuto a odmietala sa s nimi rozprávať. Napokon veliteľ Kreusch aj s jeho ľuďmi vyskočili na kone a bez slova odcválali.

Sven Skirksgaard sedel v sedle svojho koňa a na čele ostatného vojska putoval krajinou. Vedľa neho na sivkovi jazdil Karol, veliteľ vojska, človek, ktorý Svena pred pár mesiacmi zabil. Odvtedy spolu prežili mnohé a nakoniec sa spriatelili. Sven vedel, že tak, ako on, aj Karol je v radoch Armády Slobody Zvierat výnimočný. V sedle sa otočil a pozrel dozadu. Všetci vojaci, ktorým Karol velil, išli mlčky, nezaostrenými pohľadmi sa pozerali priamo pred seba a všetci sa hýbali rovnako. Oni nemali to šťastie, že sa pridali k lordovi Farjstaafovi dobrovoľne. Ich sa nikto nepýtal. Sven sa uskrnul a znovu pozrel dopredu. Vždy vedel, že je výnimočný. Jeho prekvapenie z toho, že toľkí ľudia prežili jeho ohnivé kúzlo, ho presvedčilo, že existuje mágia omnoho silnejšia než všetko, s čím sa doteraz stretol. Bol vydesený, keď si uvedomil, že zomrie, to áno. Ale omnoho silnejšia bola jeho túžba pochopiť, naučiť sa túto mágiu ovládať, dokázať to, čo pred ním nedokázal nikto. A lord Farjstaaf mu to umožnil. Povolal ho z ničoty, sľúbil mu, že mu ukáže všetky svoje tajomstvá a spraví z neho prvého mága hneď po ňom. Sven vedel, že aj keď Karol viedol vojsko do boja a považoval sa za prvého hneď po ich pánovi, v skutočnosti bol on, Sven, pánovým obľúbencom. To on prevzal jeho úlohu pri oživovaní, on mu zabezpečoval nových vojakov zo všetkých, ktorých na svojom víťaznom ťažení zabil. Iste, tí vojaci skladali prísahu lordovi Farjstaafovi a on ich aj z bývalého kráľovského mesta, v ktorom teraz sídlil, riadil, ale on, Sven, mal najväčší podiel na ich znovuzrození. Bez neho by tejto

honosnej armády, na čele ktorej jazdil, nebolo. To on blokoval všetky myšlienkové správy v éteri okolo nich, aby nikto, koho napadnú, nemohol varovať ostatných. Aj lord Farjstaaf povedal, že je to vynikajúci nápad, osobne ho pochválil! Aký strach zasievala neistota do srdc ich nepriateľov! A keď sa jeho služba u lorda Farjstaafa skončí, pôjde aj on do ďalekých krajín a objaví to, o čom sa ani jednému mágovi nesnívalo. Mal na to celú večnosť, veď už nemohol zomrieť.

Spomínal si, ako dobyli hlavné mesto. Ó, bolo to také krásne, neskrotná sila jeho armády, jeho mágov, ktorým velil. Tí úbožiaci vnútri mohli len nariekať a žobrať o zmilovanie. Ale to neprichádzalo. Mnohí z tých, ktorí v meste bývali, ho teraz, keď ho lord Farjstaaf vybudoval nanovo, strážili. Strážili svojho pána, ktorému slúžili. A on, Sven, ich oživil. Urobil to pre svojho pána, rovnako ako aj teraz, keď s armádou putuje krajinou a zabíja všetkých, na ktorých natrafí, pretože čím viac vojakov jeho nová armáda bude mať, tým silnejšia a neporaziteľnejšia bude.

Jediné, čo mu robilo trochu starosti, bolo, že kráľovi sa podarilo utiecť. On sám neovládal dobre odhaľujúce kúzla a kým si uvedomil, čo sa stalo, kráľ bol prídaleko na to, aby ho odhalil a vystopoval niektorý z mágov, ktorým velil. Pokrčil plecami. Nevadí, malé zdržanie na ceste k dokonalému víťazstvu. Nabudúce bude pripravený. Ronald, ktorý jazdil hneď za ním, ovládal odhaľovacie kúzla dokonale. Ronald. Ten Ronald, ktorý si o ňom myslel, že je iba priemerný čarodej a priradil ho na tú bezvýznamnú pevnosťku v pohraničí. A ako dopadol? Plazí sa za ním ako jeho služobník, robí čokoľvek, čo mu Sven prikáže. Musel však oceniť dokonalú iróniu osudu. Keby nebolo Ronaldovej krátkozrakosti, nebol by hneď na prvej pevnosti, ktorú Armáda zrovnala so zemou. Vďaka jeho neschopnosti uvidieť vo Svenovi nesmierny talent mu umožnil, aby sa z neho stalo to, čím bol teraz. Nesmrteľným veliteľom nesmrteľnej armády mágov. Zo zamyslenia ho vytrhol návrat zvedov, ktorých vyslali napred. Hlásili, že v údolí objavili dedinku s asi tristo obyvateľmi. Sven sa potešil. Jeho armáda bude znovu o niečo väčšia.

Štvrtá kapitola

V kráľovskom hlavnom štábe panoval nepokoj. Kráľ sa prechádzal sem-tam po hlavnej komnate a netrpezlivo očakával nejaké správy ohľadne tej starej bosorky. Kráľ sa zastavil a zvrátil čelo od sústredenia. Ako sa len volala? Schwarzová, áno, to je to meno. Znovu sa začal prechádzať a od nedočkavosti každú chvíľu pozeral na dvere. Dnes by mali prísť štyria vojaci, ktorých za ňou poslal. Dúfal, že ju privedú, lebo ak je pravda čo len polovica z toho, čo mu o nej hovoril veliteľ tajných operácií, tak táto žena jediná dokáže zastaviť votrelcov. Kráľ si síce nevedel predstaviť, ako by mohla jedna žena, navyše v pokročilom veku, zastaviť niekoľkotisícovú armádu, svojej tajnej službe však bezvýhradne dôveroval. A musel uznať, že jej spis bol veľmi pôsobivý. Celé roky rovno pod nosom Slobody Jeleňov lovila vo svojom lese a keď naposledy vstúpila do ich pevnosti, tak ju vyčistila do posledného muža. A úplne sama. Kráľ musel uznať, že na starenku to bol pomerne slušný výkon, ale niečo iné je partizánsky sa zakrádať po lesoch a niečo iné je poraziť desiatitisícovú armádu vo vojne. Jeho myseľ striedavo zaplavovala nádej, že sa jej to podarí a vedomie zmaru, keď si uvedomil, že jeho jedinou nádejou je nejaká babička jednou nohou v hrobe. Ozvalo sa zaklopanie na dvere. Kráľ sa strhol, pokúsil sa zaujať pokiaľ možno nenútený postoj a povedal: „Vstúpte.“

Dvere sa otvorili a vošiel veliteľ Kreusch. Vlasy mal zlepené od potu, bol zaprášený a vyzeral veľmi unavene. Uklonil sa a čakal.

„Á, veliteľ, dlho sme vás očakávali. Aké správy nesiete?“ opýtal sa kráľ.

Kreusch odpovedal s pohľadom stále upretým do zeme.

„Odmietla s nami ísť, pane. Pred siedmimi dňami povedala, že sa tu stretne o týždeň, ale celú cestu sme dávali pozor, či nás niekto nesleduje, pane, a nikto za nami nešiel. Myslím, že to nemala v hlave celkom v poriadku.“

Kráľ bol rád, že veliteľ sa pozerá do zeme, pretože nedokázal skryť paniku, ktorá sa mu zračila na tvári. Jeho posledná nádej sa zrútila ako domček z kariet.

„Ďakujem veliteľ, choďte si oddýchnuť, poobede mi podáte podrobnú správu. Môžete ísť,“ povedal priškrtеныm hlasom, načo sa veliteľ zvrtol a odišiel. Kráľ sa zvalil do kresla, z príručného stolíka si trasúcimi sa prstami pritiahol karafu s vínom a nalial si do pohára, pričom polovicu vylial. Vzdychoľ si a vyprázdnil pohár na dúšok.

„Také dobré víno by ste si mali vychutnať, mladý muž,“ ozvalo sa z druhého konca miestnosti.

Kráľ sa strhol, lakťom vrazil do karafy, tá s cvengotom padla na zem a rozbila sa. Pri rokovacom stole sedela starenka a láskavo sa naňho usmievala. Len čo karafa dopadla na zem, dvere sa prudko otvorili a dovnútra vpadli dvaja vojaci, jeden s kušou, druhý s taseným mečom. Na nič sa nepýtali a zaútočili na starenku. Niečo tak zvláštne zašuštalo, niečo zadrnčalo, ozvali sa dva tupé údery, vzdych a buchnutie. Kráľ si uvedomil, že tam, kde bola predtým starenka, v opierke sedadla drnčí šípka z kuše. Pomaly presunul svoj pohľad ku dverám, kde stála starenka nad telami bezvedomých strážcov a v pravej ruke voľne držala sukovitú palicu. Tvárila sa nahnevane, ale aj trochu pobavene.

„Stráži vás banda tupcov, pán kráľ,“ oznámila mu vecne.

O hodinu neskôr sedeli zvyšky najvyšších veliteľov a mágov pri rokovacom stole podobnom tomu v hlavnom meste, akurát teraz oproti kráľovi sedela Jolana a nikto nevedel, ako začať. Napokon si kráľ, ktorý mal pred sebou spis tajnej služby, odkašľal a spustil: „Ehm, vítame medzi nami pani Schwarzovú,“ Jolana zdvihla ruku, aby ho zastavila.

„Volajte ma, prosím, Jolana.“

Kráľ teda začal odznova.

„Dobre, takže vítame medzi nami pani Jolanu, ktorá bola taká láskavá a súhlasila, že sa nám pokúsi pomôcť v tejto neradosťnej chvíli. Ako všetci viete, máme do činenia s armádou, ktorá sa nedá zastaviť ani zničiť, všetky naše pokusy poraziť ju dopadli katastrofálne. Naša tajná služba si myslí, že táto armáda by mohla mať niečo spoločné s lordom Farjstaafom, nositeľom titulu bývalej Slobody Jeleňov Dvanásťorák, ktorý ušiel trestu smrti po rozpustení spomínanej organizácie. Lord Farjstaaf bol naposledy videný približne pred desiatimi rokmi na severnej hranici Severného kráľovstva, tam sa jeho stopa končí, podľa správy ušiel do Zatratenej krajiny, kam ho samozrejme nikto nesledoval, pretože, ako vieme, ešte nikto sa odiaľ nevrátil živý, vzhľadom na sopky, búrky a dravú zver, ktoré sužujú celú tamojšiu oblasť.“

Všetci okrem Jolany sa tvárili unudene pri tejto rekapitulácii, bolo jasné, že ju počujú už po niekoľkokrát a navyše jej zjavne neprikladali žiadny význam. Jeden z mágov si dokonca potajomky živil, keď si bol istý, že kráľ sa nepozera. Jolana naopak visela na každom slove, ktoré kráľ povedal, kývala hlavou a zdalo sa, že ju táto správa nesmierne zaujíma.

Kráľ pokračoval.

„Lord Farjstaaf, okrem toho, že bol hlavným veliteľom Slobody Jeleňov, čo znamená, že musel byť mimoriadne zbehlý v mágii, ako aj v bojových umeniach, bol aj veľmi

dobrym stratégom. Pod jeho velením Sloboda Jeleňov porazila Slobodu Srniek na hlavu a prebrala jej územia. Na základe tohto činu som dal preto Slobodu Jeleňov rozpustiť, pretože okrem toho, že neustále rozsievala vnútorné nepokoje na základe nejakej smiešnej dogmy o posvätnosti jeleňov, natoľko nabrala na sile, že hrozilo oslabenie suverénnej štátnej moci vo Flufilone. Rozviedka si preto myslí, že táto skutočnosť by mohla byť motívom pre toto bezprecedentné vraždenie, ktorého sme svedkami. Podľa posledných správ si Lord Farjstaaf nárokuje titul Kráľ Flufilonu a usadil sa na mojom mieste v kráľovskom meste.“

Kráľ zavrel spis.

„Nič z toho však nevysvetľuje, ako je možné, že jeho vojsko sa nedá zastaviť.“

Všetci stíchli a pozreli na Jolanu, ktorá si medzičasom vytiahla z vrečka nejaké semiačka a teraz ich potichu lúpala pred sebou na stole. Kráľ pokynul mágom po svojej ľavici, ktorí okamžite spustili sériu dohadov a špekulácií, ako už toľkokrát predtým. Jeden tvrdil, že Farjstaaf je mimoriadne zbehlý v mágii zeme, preto dokáže obnovovať mŕtve telá vojakov, ďalší sa zas fundovane domnieval, že ide o prosté ilúzie vojska, ktoré však dokážu vziať na seba hmotnú podstatu a prirovnával toto premiestňovanie čiastočiek k mimoriadne pokročilej mágii vetra. Niekoľkí zas boli toho názoru, že ide o vojnu telepatickú, že to všetko sa v skutočnosti nestalo, ale nejaký mocný mág im vsugeroval, že boli napadnutí, ako mimoriadne realistické predstavy. Kráľ, ktorý toto všetko už veľakrát počul, otrávene sedel na svojej stoličke a všetok ten virvar počúval iba jedným uchom. Preto aj prepočul, keď Jolana potichu povedala:

„Je to nekromancer.“

Niekoľko mágov túto poznámku začulo a stíchlo, načo ostatní, prekvapení, že niekto v tejto situácii prestal hovoriť, stíchli tiež a zvedavo sa obzerali, čo spôsobilo toto prerušenie. Kráľ sa tiež spamätal a spýtavo sa pozrel na svojich poradcov. Niektorí veľavýznamne pozreli na Jolanu, a tak sa jej opýtal: „Prosím? Čo ste povedali?“

„Je to nekromancer,“ povedala Jolana pevným hlasom a pozrela každému do očí. Kráľovi slúžilo ku cti, že ako jediný neuhol pohľadom. „Mág, ktorý oživuje mŕtvych za pomoci temnej mágie. Počula som, že v Zatratenej krajine sa takito mágovia vyskytujú, ale nemala som overené správy.“

„Prepáčte,“ ozval sa jeden z mágov, malý plešatý mužíček pri hornom konci stola, „ale odkiaľ viete o existencii takéhoto druhu mágie?“

Jolana sa naňho pozrela ako na mimoriadne hlúpe dieťa a zhovievavo povedala: „Mám už svoje roky a netrávim celé dni tým, že sedím na zadku v teplé a nemám o živote ani šajn ako niekto. Takže, skončila som tam, že to je nekromancer,“ pokračovala Jolana a ako paprika červeného mága si nevšímala. „A podľa toho, ako to vyzerať, by som povedala, že oživuje všetkých, ktorých zabil, čo znamená, že časom vyzabíja celý Flufilon. Pokiaľ je pravda, že je to ten maniak zo Slobody Jeleňov, tak si pravdepodobne myslí, že sa mu stala krivda a chce sa pomstiť tuto pánu kráľovi, a zároveň chce postaviť zabíjanie zvierat mimo zákon. Čo znamená, že všetci, ktorí sú závislí na love zveriny, pomrú od hladu. Avšak nepomrú, ak už budú mŕtvi a v službách nekromancera, pretože nemŕtvi nepotrebujú jesť. Pekne vymyslené. Podľa záznamu, čo som videla, sa jeho vojsko nedá zastaviť. Môžete ich síce zabiť, ale vždy iba jedenkrát tým istým spôsobom. Potom už tento spôsob na nich neúčinkuje. Takže ich môžete postupne spáliť, utopiť, prebodnúť, zastreliť, dať roztrhať zverom, obesiť alebo čokoľvek si vymyslíte, ale druhýkrát sa to už nikdy nepodarí. Sú tým odolnejší, čím viackrát ste ich zabili. To znamená, že jadro jeho armády bude takmer neporaziteľné, kým nováčikov sa vám podarí troška spomaliť. Ale určite nie zastaviť.“

Táto správa vyvolala u všetkých zúčastnených vlnu najhlbšieho zdesenia, Jolana si to však akoby nevšimla, sklopila hlavu a znova sa začala venovať lúskaniu semiačok. Na stole rástla hromádka šupiek a pri stole rástlo napätie. Nakoniec to nevydržal jeden z veliteľov po kráľovej pravici, asi šesťdesiatročný muž s hustou bradou a úplne holou hlavou.

„Ale čo budeme robiť?“ opýtal sa a nedokázal potlačiť strach, ktorý mu rozochvieval hlas.

Dlho bolo ticho.

Jolana si trpezlivo zmietla šupky na dlaň a vyhodila ich do vzduchu, kde vzbíkli. Potom sa znova pozrela každému do očí a povedala: „Treba zabiť toho nekromancera, samozrejme. Keď zomrie on, prestane pôsobiť aj kúzlo, ktoré oživuje celú jeho armádu.“

Po tomto vyhlásení nasledovala ďalšia vlna zdesenia. Predstava, že by mali s tou hŕstkou vojakov, ktorú mali k dispozícii, dobyť perfektne opevnené hlavné mesto, navyše s nesmrteľným vojskom, ktoré ho bude brániť, bola ešte horšia ako to, že ich všetkých pozabijajú a zotročia.

Mágovia si ničो vzrušene šepkali, pričom pokyvovali hlavou, a kráľ zachytil slová ako „nemožné“ či „šialenstvo“. Malý plešatý mág, ktorého Jolana pred chvíľou tak pekne usadila, sa na ňu mračil a so spolusediacim sa rozprávali o tom, že to určite nemá v hlave v poriadku. Velitelia sa snažili vyzerat' neohrozene, ale vyzerali ako deti, ktorým povoz prešiel po ich hrade z piesku a Jolana sa bála, že sa každú chvíľu rozplachú.

Napokon si vzdychla, vstala a povedala do nastalého ticha: „Pán kráľ, ako sa tak pozerám na týchto tu, myslím, že bude najlepšie, keď vám ponúknem svoje služby a zabijem toho nekromancera sama.“

O hodinu neskôr opúšťal bránu hlavného štábu malý dvojkolesový vozík, ťahaný somárom. Na kozlíku sedela Jolana a na hlave mala veľký slamený klobúk, ktorý ju chránil pred pražiacim slnkom.

Piata kapitola

Karol sedel na koni uprostred malej dedinky, na ktorej meno sa márne pokúšal rozpomátať. Bolo tesne pred úsvitom. Pred hodinou jeho vojaci bez problémov preohlí strážnika pri bráne, bránu vyvalili a vtrhli do dediny, strieľajúc ohnivé šípy na všetky strany. Mnohí ľudia sa nestihli ani zobudiť, zomreli v spánku. Ďalší zas vybehli von, ale na pozadí horiacich domov boli skvelými terčami pre Karolove vojsko. Niečo mu to pripomínalo, na pozadí mysle sa mu miešal súčasný pohľad na horiace domy s horiacimi domami z minulosti. Mal pocit, že vtedy sa na to pozeral z kopca, ale vždy, keď si myslel, že tá spomienka je len na dosah ruky, že sa mu vráti v plnej sile, ostrá a živá ako skutočnosť, zmizla ako nepolapiteľný prelud, akoby nikdy ani neexistovala. Karola to rozčuľovalo. Potriasol hlavou a vrátil sa späť do prítomnosti. Priamo pred ním, medzi dvoma horiacimi domami, stál malý domček. Všetky domy naokolo mali vyvalené dvere a horeli alebo dohorievali. Tento domček vyzeral úplne neporušený, akoby do tejto brutálnej scény ani nepatril. Dvere a okná mal zavreté a žiarivá beloba jeho vápnom omietnutých stien zrazu pôsobila na Karola ako magnet. Zosadol z koňa a podišiel ku dverám. Neboli zamknuté, čo Karola prekvapilo. Vošiel dnu a chvíľu trvalo, kým si jeho oči zvykli na tmu, ktorá tam vládla. Zastal a načúval. Aj keď oheň zo susedného domu silno hučal a praskal, mal pocit, že

vo vedľajšej izbe začul kradmé kroky. Opatrne otvoril dvere a chvíľu len tak stál na chodbe a pozeral sa do prázdnej izby.

V momente, keď zdvihol nohu, aby prekročil prah dverí, zachytil kútikom oka prudký pohyb.

Tasil meč, ale bol príliš pomalý.

Drevorubačská sekera ho zasiahla do nechráneného krku tesne nad límcom brnenia, vydala zvuk, ako keď narazí kov o kov a v spírške iskier odskočila.

Sila úderu Karola zmietla naspäť do chodby. Spadol a hlavou prelomil päť centimetrov hrubé vstupné dvere z dubového dreva.

Postavil sa a s mečom v ruke vošiel do miestnosti.

Tentoraz bol pripravený, a tak ostrie sekery vykryl ľavým predlaktím a elegantným švihom zápästia preťal protivníkovi hrdlo. Krv vystrekla a muž sa zrútil na zem.

Karol sa poobzeral po izbe a v jednom kúte uvidel ďalšieho človeka. Bola to žena, mala dlhé tmavé vlasy po pás a veľké zelené oči. Krásne oči. Vystrašene sa naňho pozerala a Karolovi sa zrazu v mysli objavil obraz iných zelených očí, inej tváre, ktorá sa naňho usmievala. A zrazu, ani nevedel odkiaľ, sa mu vybavilo meno.

Veronika.

To meno sa len na zlomok okamihu blysko jeho myšliou a hneď sa stratilo, rovnako ako spomienky na horiace domy predtým, ako vošiel do domčeka. Naplno sa však vrátil do skutočnosti až vtedy, keď si náhle a so zdesením uvedomil, že žena, ktorá naňho pred chvíľou vystrašene hľadela, je mŕtva a jej zelené oči s nemou výčitkou hľadia ku stropu.

Nepamätal si, kedy ju zabil.

Keby bol v miestnosti okrem neho ešte niekto, prisahal by, že on to nebol. Ale bol v izbe sám a jeho meč jej trčal z hrude.

Pustil ho, akoby ho popálil.

Stal sa zverom, akým boli tí, čo ho pripravili o jeho lásku. S hlavou v dlaniach sa pomaly zosunul na zem. Chcel plakať, chcel zúriť, chcel sa cítiť previnilo, ale všetko k nemu prichádzalo podivne slabo, prvý moment viny prešiel podozrivo rýchlo a za okamih si už nedokázal spomenúť, čo mu vlastne bolo ľúto. Vstal, utrel svoj meč do ženiných šiat a zastrčil si ho do pošvy. Poslal Svenovi telepatickú správu, že tu má ešte dvoch nových vojakov a vyšiel z izby. Pri vchode zbadal zavesenú veľkú obojručnú pílu a v šialenom záblesku si spomenul na pílu opretú o stenu malej drevorubačskej chatky. V tej spomienke sa na chvíľku mihla aj nejaká žena, ale kým sa Karol pokúsil znovu si ju vybaviť, vyrušil ho hlasný krik od brány.

Jeho vojaci privádzali zajatca!

Karol vyšiel z domu a uvidel, ako k nemu traja vojaci vedú malú zhrbenú starenu s veľkým slameným klobúkom na hlave. Zamračil sa. Mali predsa rozkaz každého zabiť! On to naprávi, pomyslel si a vytiahol meč. Starenka s vojakmi boli už celkom blízko a Karol sa pripravoval na smrtiaci úder, keď zrazu starenka nedbanlivo mávla rukou a Karol aj s vojakmi zmrzli uprostred pohybu. Vojaci zastali uprostred kroku s jednou nohou vo vzduchu, jeden z nich dokonca spadol ako doska, keď jeho noha nedokončila krok.

Karol zamrzol s mečom nad hlavou, pripravený na útok.

Starenka pristúpila k nemu, veľmi zvláštne a komplikovane si počúchala ruky a dŕobla ho ukazovákom na koreň nosa.

V Karolovej mysli vybuchla zmes pocitov, spomienok a zážitkov, o ktorých si myslel, že ich navždy zabudol, ale aj také, o ktorých vedel, že určite nepatria jemu. Na malú chvíľu videl svet očami starenky, ktorá stála pred ním, vedel, že jej meno je Jolana, vnímal, ako svet okolo neho, živý aj neživý, pulzuje svojou vnútornou energiou.

Videl, ako všetko živé aj neživé rozochvieva jemnú pavučinu mágie, ktorá zrazu naplnila celý priestor okolo neho, akoby v zatuchnutej miestnosti niekto náhle otvoril okno a vyvetral.

Tajomné svetlo mágie bolo všade a v každej čiastočke sveta sa odrážali obrazy iných čiasočíek, niektorých blízkych a hmatateľných, iných slabých a prichádzajúcich zďaleka.

Karol videl sám seba a energia, ktorá obklopovala jeho a jeho vojakov a prúdila v nich, mu náhle pripadala akási pokrivená, temná a neprirodená. Pochopil, akým znásilnením prírody je jeho existencia a videl signál, ktorý sa trepotal v každom jeho vojakovi, aj v ňom samom, kúzlo, ktoré ho oživovalo a spájalo s jeho pánom.

Chcel vidieť viac, ale Jolana odtiahla prst a spojenie sa prerušilo.

Netrvalo to ani sekundu, ale Karolovi sa zdalo, že za ten krátky čas videl a pochopil omnoho viac, ako za celý svoj život. Čakal, že, ako vždy, aj teraz príde zabudnutie, že, ako vždy, keď si spomínal na niečo zo svojho predchádzajúceho života, spomienky budú miznúť ako voda v site a čím viac sa ich bude snažiť udržať, tým nástojčivejšie sa bude do popredia tlačiť vôľa jeho pána a ľahostajná nenávisť k všetkému živému.

Avšak, z nejakého dôvodu sa tak nestalo.

Stále bol sám sebou, stále bol takým človekom, ako predtým, než ho lord Farjstaaf vzkriesil. Jolana od neho odstúpila a skúmavo si ho prezerala.

Karol sa chrapľavým hlasom opýtal: „Čo ste mi to spravili?“

Jolana chvíľu stála s hlavou sklonenou nabok, akoby rozmýšľala, či mu má odpovedať. Napokon prehovorila:

„Si zvláštny muž, Karol. Nečakala by som od veliteľa armády nemŕtvych, že bude v hĺbke duše plný lásky a spravodlivosti.“

„Ja neviem, či si na tú lásku ešte pamätám,“ odpovedal Karol a vlastný hlas mu znel cudzo a zďaleka.

„Ó áno, Karol, videla som ti do mysle a viem, že si sa snažil rozpamätať na ňu takmer každý deň. Nebyť toho ohavného signálu, ktorý som teraz na chvíľku prerušila, bol by si stále rovnakým človekom, ako za života. Musím povedať, že je treba veľmi čisté srdce na to, aby sa človek vrátil ako nemŕtvy, a pritom neznenávidel živých. Tvojho pána to pravdepodobne veľmi prekvapilo. Určite nepočítal s tým, že sa k nemu pridá dobrovoľne, ale zároveň zostane plný lásky.“

„Veď ja nie som plný lásky, pridal som sa k nemu z pomsty. Chcel som nájsť a zabiť vrahov mojej Veroniky,“ zašepkal Karol a Jolane sa zazdalo, že mu pri tých slovách zvlhli oči.

Jemne ho chytila za ruku a povedala:

„Nebojuj s tým. Bojoval si s tým dosť dlho. Nechaj priechod tomu, čo ťa ešte stále robí človekom. Ak máš pocit, že potrebuješ plakať, tak plač. Plač ešte nikomu neublížil, synak.“

Karol trhane prikývol a skryl si tvár do dlaní.

Jolana pokračovala: „Karol, skús si spomenúť na svoje oživenie. Ty si sa k nemu nepridal z pomsty. Ty sám si na pomstu vôbec nemyslel. Ty si potreboval nájsť pokoj a túžil si potrestať zlo. To lord Farjstaaf prvý použil slovo pomsta. V tvojej duši nemala pomsta miesto, pretože ty vieš, že pomsta nič nevyrieši, akurát prinesie ďalšie utrpenie. Nevidíš, ako ťa tvoj nový pán oklamal? Nepotreboval v tebe živiť túžbu po spravodlivosti, chcel z teba urobiť svoj stroj na zabíjanie. Sľúbil ti, že spolu vybudujete svet bez zla, lebo vedel, že ťa tým presvedčí. Nikdy nemal v úmysle vybudovať taký svet, vždy ho chcel iba dobyť a stať sa jeho vládcom. Oklamal ťa, Karol, a keď videl, že trpíš a nie si ako ostatní nemŕtvi, že nie si naplnený túžbou ničieť

a nenávisťou k živým bytostiam, musel zamknúť tvoje spomienky kúzlom. Nepochybujem o tom, že ho stojí nemalú námahu toto kúzlo udržiavať, lebo, ako sám dobre vieš, často si dokážeš spomenúť, dokážeš ho prelomiť. Tvoje srdce je silné, Karol, a myslím si, že Veronika by bola hrdá, keby vedela, akou čistou láskou si ju miloval.“

A Karol plakal.

Plakal dlho a usedavo, akoby potreboval dohnať, čo zameškal.

Sven Skirksgaard pristúpil k poslednej mŕtvoľe, natiahol ruky, vykonal oživovací obrad a mŕtvoľa vstala, rany sa jej zacelili a so skleným pohľadom odišla plniť svoje nové poslanie. Sven sa postavil. Bol v lese, kam sa snažili utiecť obyvatelia dediny pred ním a jeho vojskom. Zamieril naspäť do dediny, pretože Karol našiel ešte dvoch obyvateľov, ktorých bolo potrebné premeniť.

Sven bol rád, že necíti únavu. Po tristo vykonaných obradoch by každý človek zomrel od vyčerpania.

Ale nemŕtvi nie sú ľudia, sú niečo viac. Bolo úžasné, čo dokázali, Svena stále fascinovala ich schopnosť prekonať nemožné. Úbohí živí ľudia, sú takí slabí. Stačí jeden zatúlaný šíp, jeden chybný krok koňa, a z ľudí plných života a plánov do budúcnosti zostane len kôpka neživého mäsa, ktoré zožerú červy.

Sven nenávidel život a všetko živé.

On a jeho armáda boli novým životom, novou budúcnosťou, ktorá neskončí. Raz, keď na zemi nezostane nič živé, on bude vládnuť svojej armáde nemŕtvych, bude sa tešiť z ich oddanosti a bude môcť celú večnosť študovať mágiu, až sa stane múdrejším a lepším mágom, ako ktorýkoľvek čarodej v histórii.

Kráčal do dediny a celou cestou rozmýšľal nad svojou nezastupiteľnou úlohou v moderných dejinách. Cestou stretol dvoch mágov bývalej Gardy Štyroch Živlov, ktorých vzal so sebou do dediny. Bol taký ponorený do úvah o svojej genialite, že si najprv nevšimol nič čudné. Až keď vošiel hlbšie do dediny, uvedomil si, že ani jeden z vojakov, ktorí v dedine boli, sa nehýbe. Ležali alebo stáli v neprirodzených polohách, v ktorých práve boli, keď ich zasiahlo kúzlo.

Sven zneistel a zrýchlil krok.

Zahol okolo domu a naskytl sa mu výhľad na to smiešne priestranstvo, ktoré dedinčania honosne nazývali námestie. Keby mohol, zamrel by od strachu. Videl Karola, ako sedí na zemi a otriasa sa, pravdepodobne od bolesti, a nejakú starú ženu, ktorá sa k nemu skláňala.

Dal nemý pokyn dvom gardistom, ktorých našťastie stretol v lese a, krytý ich telami, sa vydal do stredu námestia.

Priamo počas chôdze vyčaroval v oboch dlaniach ohnivé gule a ponad hlavy gardistov, ktorí kráčali pred ním, ich vystrelil na bosorku. Tá stále čúpela pri Karolovi a zdalo sa, že nevníma nič naokolo.

Sven zajasal.

O malú chvíľu ju spáli na prach, a potom zistí, čo spravila Karolovi. Ohnivé kúzla boli od nej už len na dĺžku koňa, keď zrazu začali slabnúť, až tesne pred ňou celkom zmizli. Starena otočila hlavu a s bolestným výrazom v tvári vstala. Sven mal pocit, že začul, ako nadáva na svoje kĺby, ale to už aj on, aj gardisti strieľali jedno kúzlo za druhým.

Jeden gardista starenu bombardoval kameňmi, ktoré pod jeho rukami vyskakovali zo zeme a so svišťaním lietali k svojmu cieľu, druhý zas na ňu poslal malé tornádo.

Tak, ako Svenove ohnivé gule, aj gardistove kamene vo vzduchu zastavovali, padali na zem a tornádo sa nechcelo hýbať z miesta.

Sven videl, ako starena niečo povedala Karolovi a aj keď nepočul, čo to bolo, z jej pier odčítal slovo „prepáč“.

Mal pocit, že to nevesťí nič dobré.

Pokúsil sa poslať svojmu pánovi telepatické varovanie, lenže tá ohydná bosorka ho zablokovala!

Vykročila k nemu, pričom drmolila nejaké zaklínadlo.

Sven skúsil vyčarovať ohnivú guľu, hoci vedel, že to nebude mať žiadny efekt. Cítil sa, ako v deň svojej smrti, keď všetko, čo poznal, bolo zúfalo neúčinné. Ohnivá guľa mu v dlani zablikala a zhasla.

Tá starena nejakým spôsobom blokovala jeho magické schopnosti tak, ako zablokovala aj jeho vysielanie!

Vtedy ho napadla hrozná myšlienka.

Ak vie zablokovať jeho mágiu, čo ak vie zablokovať aj mágiu lorda Farjstaafa, mágiu, ktorá ho drží pri živote?! Sotva dokončil myšlienku, keď bosorka prestala drmolieť a tleskla.

Všetko sa zatmelo.

Jolana stála uprostred dediny a sledovala malé kôpky prachu, na ktoré sa premenili nemŕtvi v jej okolí. Zablokovala signál, ktorý ich oživoval, ale aj keď ho dokázala blokovať pomerne dlho, vedela, že to nebude stačiť. Musela ísť ku zdroju, musela zabiť toho nekromancera. Našťastie, ten zbabelý mág v červenom jej poskytol stopu. Volanie, ktoré zablokovala, smerovalo k jeho pánovi a obsahovalo okrem správy aj smerový vektor. Tam bude nekromancer!

Zavrela oči a po chvíľke, kedy vyzerala, že načúva niečomu vo vzduchu, zmizla.

Jednoducho tam v jednom momente bola a skôr, než by mucha mávla krídlami, bola preč.

Kôpky prachu, roztrúsené po okolí a rozviate vetrom, sa začali spájať a o pár minút stála v dedine celá armáda nemŕtvych.

Sven neveriacky žmurkal očami.

Karol si uvedomil, že kým sa znova stretne s Veronikou, bude si musieť počkať, a to ho naplnilo smútkom. Zvláštnym spôsobom ho to potešilo. Usmial sa a v duchu poďakoval Jolane, že na ňom ponechala jej kúzlo.

Šiesta kapitola

Lord Farjstaaf, kráľ Flufilonu, sa zobudil vo svojej komnate v najvyššej veži jeho hlavného mesta. Chvíľu len tak ležal a vychutnával si prvé slnečné lúče, ktoré prenikali cez malú štrbinku v inak dokonale zatiahnutých ťažkých zamatových závesoch.

Tak to mal rád – cez túto štrbinu každé ráno na úsvite preniklo slnko a zobudilo ho.

Lord Farjstaaf nerád spal príliš dlho a keby závesy zatiahol celkom, bola by v miestnosti úplná tma aj napoludnie. Lenže potom by sa nezobudil a spal by až do poobedia, čo mu nerobilo dobre. Vždy bol potom celý deň ospalý a večer nemohol zaspať, čím sa dostal do kolobehu neskorého zaspávania a poobedného vstávania.

Najradšej však pracoval cez deň, pretože zistil, že čítanie starobylých zvitkov pri svetle sviečok mu poškodzuje zrak. Preto rád vstával za úsvitu a chodieval spať s poslednými slnečnými lúčmi.

Flufilonský kráľ sa pretiahol ako mačka, odhodil prikrývku a pružne vstal. Odhrnul závesy a vyšiel na balkón, ktorý sa tiahol okolo celej veže a z ktorého bol krásny výhľad na celé mesto.

Mal takmer osemdesiat rokov, ale vďaka niekoľkým rituálom, zahŕňajúcim ľudské obete, bol úplne svieži. Dávno nevyzeral tak, ako keď pred pár mesiacmi v lese natrafil na Karola a jeho milú. Vtedy mal dlhé šedivé fúzy a bradu a vyzeral ako starec, ktorým naozaj bol. Teraz vyzeral maximálne na štyridsať, plný sily, nahladko oholený a ošľahaný vetrom. Vlasy mal nakrátko ostrihané a iba kde-tu sa mu v nich zablysla šedivá farba. Vtiahol do nosa čerstvý ranný vzduch a kochal sa pohľadom na svoje kráľovstvo, ktoré sa ťahalo až k obzoru a ešte hodný kus za ním.

Raz mi bude patriť celý svet, pomyslel si a pri tej myšlienke sa usmial.

Vošiel dnu, obliekol si dlhé domáce rúcho fialovej farby a mäkké papuče a telepaticky privolať slúžku, aby mu pripravila kúpeľ.

Prišla slúžka, krásna mlynárova dcéra, ktorá mala v čase smrti tesne pred dvadsiatymi narodeninami. Aj keď bola nemŕtva, stále si zachovala svoju niekdajšiu krásu a, vďaka jednoduchému kúzlu, aj lesk v očiach, zvodný úsmev a telesnú teplotu. Farjstaaf nemal rád, keď boli jeho milenky studené a bez života.

Znovu sa usmial.

Jeho život bol krásny.

Nielen, že bol najmocnejším mužom v celom Flufilone, mal aj nespočetne veľa možností, ako byť najspokojnejším mužom na celom šírom svete. Mlynárova dcéra mu pripravila kúpeľ, vyzliekla ho a zvodne sa naňho usmiala. Vošiel do vane a ona si vyzliekla jednoduché splyvavé šaty a vošla do vody za ním.

O polhodinu dokonale uspokojený lord Farjstaaf slúžku prepustil a odobral sa do jedálne na raňajky. Podával sa cereálny chlieb, šalát, grilovaný baklažán, rajčiny a olivy. Cez otvorené balkónové dvere vial príjemný vánok a lord Farjstaaf si vychutnával každé sústo svojho úspechu. Práve sa chcel pustiť do lahodne vyzerajúceho sójového pudingu, keď na kódovanom kanáli zachytil správu. Signatúra zodpovedala Svenovi Skirksgaardovi. Lord Farjstaaf si vzdychol a správu prijal.

Jolana, ktorá sa premenila na tok dát, sa skryla v nosnom signáli správy od Svena Skirksgaarda a keď lord Farjstaaf správu prijal, materializovala sa s natiahnutým lukom konča lordovho dlhého stola. Rozkusla mrostlenn, ktorý dovtedy cmúľala v ústach, bleskovo zamierila, a... spustila luk.

Neveriacky vydýchla.

„Igor?“

Lord Farjstaaf, stále sediaci s lyžičkou v ruke na druhej strane stola, so zdvorilým úsmevom, s ktorým sa chystal nadviazať spojenie so svojim nemŕtvym mágom, od prekvapenia takmer spadol zo stoličky. Najprv sa zľakol toho, že zrazu naňho mierí neznáma žena, a potom sa zľakol, keď si uvedomil, že tá žena vonkoncom nie je neznáma.

„Jolana?“ opýtal sa opatrne, ale Jolane neušlo, že pritom okolo seba zdvihol obranný štít.

„Myslel som si, že si mŕtva,“ pokračoval najmocnejší muž na svete.

„Ja som si zas myslela, že si odišiel za more,“ povedala Jolana, spustila ruku s lukom a šíp si strčila do tulca.

„Vzzeráš dobre,“ povedal Igor Farjstaaf, ale vzápätí si uvedomil, ako neúprimne to znie. Od času, keď spolu chodili, uplynulo viac ako päťdesiat rokov a aj keď on teraz

vyzeral zdravo a mlado, Jolana vyzerala ako skutočná starenka. Keď si sadala, postrehol na jej tvári bolestivý kŕč a pomyslel si, že ju asi bolia kĺby.

„Ty vyzeráš omnoho lepšie, Igor,“ precedila Jolana ironicky a on rozmýšľal, či vie, čomu vďačí za svoj zjav a či ho za to odsudzuje. Aby zakryl rozpaky, znova sa začal venovať pudingu.

Po chvíli povedal: „Dlho sme sa nevideli, Jolana.“

Jolana nepovedala nič, iba prikývla. Vytiahla z vrecka nejakú hmotu a začala ju prežúvať. Lord Farjstaaf si s odporom uvedomil, že je to sušené jelenie mäso. Striaslo ho. Jeho dávna láska tu pred ním prežúvala mŕtve zviera!

„Opustil si ma,“ povedala Jolana. Nebola v tom výčitka, skôr smútok.

Nevedel, čo na to povedať.

To pravdepodobne dodalo Jolane sily, lebo pokračovala.

„Bol si moja prvá láska a opustil si ma,“ teraz v tom už výčitka bola.

„Boli sme mladí, nevydržalo by nám to,“ zašepkal do pudingu.

Jolana pohrdlivo odfrkla.

„Pch, ako to môžeš vedieť, keď si sa to ani neobťažoval poriadne vyskúšať?“ oprela sa o stól a sústredene naňho hľadala.

Prinútil sa pozrieť na ňu a povedal: „Miloval som ťa,“ veľmi ho prekvapilo, že to myslí vážne.

„Mágiu si ale miloval viac,“ povedala Jolana s trpkosťou v hlase.

„Pochop, musel som odísť. Taká príležitosť sa naskytne raz za život. Študovať za morom, u najväčších kapacít mágie. Nemohol som inak. Takáto ponuka sa neodmieta,“ nabral si do úst ďalšiu lyžičku pudingu a snažil sa pochopiť, prečo sa ospravedlňuje.

„Mohol si sa aspoň rozlúčiť, povedať mi, čo sa deje. Čakala som na teba celú noc, kým mi ráno pekár nepovedal, že si odišiel. Chápeš to? Pekár! Cudzí človek mi musel oznámiť, že muž, s ktorým som chcela prežiť svoj život, odišiel bez rozlúčky,“ Jolana potriasla hlavou. „Zlomilo mi to srdce, Igor. Dlho som chodila ako bez duše. Napokon som si vzala kováčovho syna. Miloval ma a ja som ho nedokázala milovať tak, ako by si to zaslúžil. Milovala som teba, čakala som, že sa vrátiš,“ Jolane sa do líc nahrnula krv a napriek vráskam v nej uvidel tú krásnu mladú ženu, ktorá ho v snoch navštevovala toľké roky.

Bezmyšlienkovite vyhrkol: „Stále ťa milujem, Jolana. Aj teraz môžeme byť spolu.“

Jolana sa strhla, akoby povedal niečo neuveriteľné.

„Ako to myslíš, spolu?“ opýtala sa pochybovačne.

Lord Farjstaaf rozhodil rukami. Stále držal plnú lyžičku, a tak sa sójový puding rozprskol po koberci. Nevšimol si to.

„Pozri, čo mám. Všetko bude naše. Iba nás dvoch. Budeme vládnuť spolu.“

„Vládnúť krajine plnej mŕtvol?“

„Nehovor tak. Budeme najmocnejšou ríšou na svete. Budeme mať všetko, po čom môže človek túžiť. Nesmrteľní panovníci neporaziteľnej krajiny. S absolútne oddanými obyvateľmi, s neprekonateľným vojskom,“ zmĺkol a s nadšeným úsmevom na ňu hľadel.

Jolana si zamyslene odhrzla zo sušeného mäsa a pomaly povedala: „Keď som počula, že tomuto vojsku vládne nejaký Farjstaaf, myslela som si, že ide iba o zhodu mien. Keď som ťa videla v hlave tvojho veliteľa, nespoznala som ťa. Vyzeral si inak, mal si bradu a bol si starý. Prišla som sem, aby som tento svet zbavila nekromancera, ktorý si ho chce podmaniť.“

Pozrela mu priamo do očí.

„Je to lákavá ponuka, Igor. Možno, keby som bola mladá a mala život pred sebou, možno by som nad ňou uvažovala, pretože som ťa ľúbila.“

„Môžeš byť mladá naveky, Jolana,“ prerušil ju. „Pozri sa na mňa. Viem ti zariadiť večný život!“

Jolana sa smutne usmiala.

„Večný život za cenu toho, že budem vysávať život z iných? Necítiš, aké je to ohavné? Nevidíš, čím si sa stal? Ľudskou prirodzenosťou je zomrieť, Igor, nie vládnuť naveky armáde nemŕtvych otrokov, za cenu toho, že budeš vraždiť živých, aby si prežil. Igor, akého som ľúbila, by to chápal, nechcel by, aby iní trpeli kvôli nemu. Veľmi si sa zmenil. Ľutujem, ale nemôžem sa k tebe pridať.“

„Ty hovoríš o vysávaní iných? Pozri sa na seba. Pozri, čo ješ,“ ukazoval na mäso v jej ruke a vyzeral rozhorčene. „Vraždíš živé tvory, aby si sa nasýtila. Ničís život, aby si žila. V čom si iná ako ja?“

„Igor, aj tie rastliny, čo práve raňajkuješ, sú živé. Ja ich počujem šepotať. Nie je neprírodné zabiť, aby si žil. Ja mám všetko živé v úcte, aj keď niekedy musím zabiť. Ďakujem im, že zomrú, aby sme ja a moje vnúčence mohli žiť. Ty necítiš ten rozdiel, však? Ty si berieš, čo potrebuješ, ale neďakuješ za to. V celej prírode je prirodzenosťou zomrieť, keď nadíde tvoj čas. Niektoré živé tvory zomierajú, aby iné mohli žiť. To nie je neprírodné, naopak, je to v súlade s prírodou a jej poriadkom. To, čo robíš ty, je znásilňovanie týchto zákonitostí, ich krivenie do niečoho hrozného a ohavného. Žiť naveky je neprírodné, Igor. Mój čas sa pomaly blíži. Keď si so mnou chcel žiť, mal si jednu šancu. Druhú nedostaneš.“

Lord Farjstaaf odsunul misku s pudíngom a Jolana videla, na čo sa chystá.

„Hovoríš, že prirodzenosťou je zomrieť. Tak zomri!“ vykrikoval a zdvihol ruky v magickom geste.

Vedel, že je omnoho mocnejší ako ona.

Prekvapila ho, ale nedokázala ho zabiť.

Aj ona dostala jednu šancu a ani on jej druhú nedá.

Jeho magický štít ho chránil pred jej schopnosťou blokovať mágiu. Študoval u najväčších majstrov, zašiel tak ďaleko, ako nikto, bol najmocnejší na svete. Ona zostala v tej svojej zaprdenej dedine a nedokázala nič. Nič! Ako sa mu môže rovnať?

Jolanu sila jeho kúzla zdvihla do vzduchu a šmarila o stenu. Zviezla sa na zem a spod belostne šedivých vlasov jej vytekal pramienok krvi. Zastonala a vložila si do úst ďalšiu dávku mrostlennu. Zrazu zmizla a do Igorovho štítu niečo narazilo takou obrovskou silou, až sa zakolísal a musel sa snažiť, aby ho udržal.

A znova.

A znova.

Údery prichádzali tak rýchlo za sebou, že nemal vôbec čas na útok. Niekedy zazrel Jolanu na zlomok sekundy, keď menila smer, alebo sa rozpriahla sukovitou palicou, aby mu zasadila ďalší úder, ale nikdy nie dosť dlho na to, aby ju zasiahol kúzlom.

„DOSŤ!“ zareval a brutálna vlna energie, ktorú vyčaroval, zdemolovala všetko zariadenie miestnosti a strašnou silou ho prirazila ku stenám.

Jolana sa objavila na stene a jeho kúzlo ju držalo ako muchu pod sieťkou.

„Prekvapila si ma. Na stareнку si pomerne tuhý súper. Ale teraz to skončíme. Budeš cennou služobníčkou, s tvojou pomocou bude moje víťazstvo omnoho jednoduchšie,“ povedal a namieril na ňu tri prsty v ďalšom magickom geste.

Nemohla sa pohnúť, nemohla sa nijako brániť.

V najbližšej chvíli zomrie.

Od nedočkavosti urobil tri kroky k nej a nadýchol sa, aby vyslovil zaklínadlo.

Vo chvíli, ako sa k nej priblížil, hranica jeho štítu prešla ponad palicu, ktorá Jolane vypadla z ruky a zostala ležať na zemi, čím sa palica dostala dovnútra jeho ochranného poľa.

Jolana sa ani nepohla, ale jej palica zrazu vyskočila zo zeme a strašnou silou udrela Farjstaafa do hlavy.

Zavrával a jeho kúzlo na okamih prestalo pôsobiť.

Jolana dopadla na zem, dobitá a slabá, ale s vystretou rukou povedala niečo v starobyľom jazyku.

Lord Farjstaaf sa medzitým pozviechal a vyriekol smrteľné zaklínadlo.

Takmer to stihol, Jolana však o zlomok sekundy dohovorila prvá.

Palica vyskočila a vrazila mu do hrude.

Lord sa zapotácal a palica ho cez otvorené dvere sotila na balkón. Zároveň vybuchla podlaha balkóna pod lordovými nohami, celý balkón sa odtrhol a rútil sa dole. Lord Farjstaaf sa prepadol spolu s ním a jeho zúfalý výkrik znel Jolane v ušiach ešte dlho po tom, ako s charakteristickým zvukom dopadol z najvyššej veže na námestie hlavného mesta.

„Milujem ťa, Igor,“ povedala Jolana a v očiach mala slzy.

Epilóg

Karol zamyslene sedel na zemi a rukami si objímal kolená. Sven Skirksgaard medzitým organizoval vojsko, vysielal zvedov, robil, čo vedel, aby starenku našiel. Karol vedel, že je to márne.

O malú chvíľu sa stane jedna z dvoch vecí.

Buď zabudne na Veroniku, znova vstane a pôjde zabíjať živých, pretože keď Jolana prehrá a zomrie, jej blokovacie kúzlo zomrie spolu s ňou. V takom prípade si ho lord Farjstaaf opäť podrobí. Nič ho už nezastaví a Karol nebude už nikdy cítiť ľútosť ani pochybnosti. Desil sa tej predstavy.

Druhá možnosť bola, že Jolana vyhrá a zabije jeho pána. To zas bude znamenať, že oživovacie kúzlo, ktoré ho drží pri živote, prestane pôsobiť a on sa znova rozpadne na kôpku prachu, ako vtedy, keď toto kúzlo Jolana dočasne zablokovala.

Rozmýšľal nad tým, čo videl počas ich spojenia, keď videl svet jej očami a prišiel na to, že už sa nebojí zomrieť. Jeho čas sa naplnil už dávno a on bol hlúpy, keď si myslel, že by to niekto mohol nejako zmeniť. Zamyslene sa pozrel na Svena, takého ambiciózneho v novom svete a v novom živote. Tak veľa vecí nechápal. Keď oživovacie kúzlo prestane pôsobiť, pravdepodobne aj tak neprejde na druhú stranu, bude čakať na ďalšieho nekromancera, ktorý ho oživí a znova mu dodá moc. Sven bol zbabelec, nedokázal prijať smrť, ale bál sa žiť plný život. V tomto pokrivenom svete, kde bol niekým dôležitým, niekým, kým nebol za celý svoj normálny život, bol istým podivným spôsobom šťastný.

Karol ho ľutoval.

Znova myslel na Veroniku a tešil sa, že sa s ňou stretne a opäť budú spolu. Bol vyrovnaný. Vedel, že to, čo musí prísť, raz aj tak príde.

Po prvýkrát v živote sa nebál smrti.

Zrazu zistil, že jeho myšlienky čudne plávajú, nedokázal myslieť jasne, spomienky na Veroniku a na to, čo videl počas jeho spojenia s Jolanou, mizli a už si ich nedokázal vybaviť.

Jeho posledná myšlienka bola, že Jolana to nezvládla, že zomrela. Naplnil ho smútok, ale už o zlomok sekundy bol opäť tým, kým ho jeho pán chcel mať.

Nemŕtvy sa postavil a zavelil na odchod. Bolo načase pozabíjať zopár živých a rozšíriť rady armády jeho pána. Vysadol na koňa, ale zistil, že nemôže udržať uzdu. Pozrel sa na svoje ruky a videl, že sa pomaly menia na prach. Všimol si, že to isté sa deje aj

s ostatnými jeho vojakmi, zbadal vystrašený Svenov pohľad a pozrel sa smerom, ktorým vedel, že je hlavné mesto.

Vlasy mu viali vo vetre, až sa aj tie premenili na prach a vietor ich odvial do diaľky.

Ako posledný zmizol jeho úsmev, výraz radosti nad tým, že jeho otroctvo sa skončilo.

Karol sa ocitol v ničote a videl, ako vedľa neho zúfalo kričí Sven a volá svojho pána.

Nevenoval mu pozornosť. Zo svetla, ktoré ho volalo a vábilo, sa k nemu natáhovali dve ruky a nad nimi žiarila Veronikina tvár. Vydal sa za ňou.

5. Augustus

„Kurvadrát!“ zareval Augustus a nabodol toho otravného druida rohom. Druid sa zamietal od bolesti, keď ho jednorozcov roh nabral pod bránicou a elegantným oblúkom odhodil ponad snehobiely chrbát do malinčia.

„Vyjebaní hajzli,“ uľavil si Augustus a zabodol zakrvavený roh do blízkeho stromu, aby si ho očistil. Neznášal, keď mu trhali chlpy z chvosta, fakt to neznášal. Vytiahol roh zo stromu, zaškúľil naň, aby sa uistil, že mu na ňom nezostali zvyšky druida, a namieril si to do malinčia.

Druid ešte dýchal. V jeho vypučených očiach sa odrážala čistá hrôza. A nepochopenie. Rukou, v ktorej stále zvieral tri striebřité chlpy, si pritláčal ranu a zo všetkých síl sa snažil niečo povedať. Augustus k nemu naklonil hlavu a sarkasticky si priložil kopyto k uchu: „Máš niečo na srdci, kamoš?“ opýtal sa zomierajúceho druida. Druidovi na perách praskla bublinka krvi a tri maličké kvapôčky červenej tekutiny frkli jednorozcovi do oka.

„Jebem ti!“ uskočil Augustus a zúrivo zažmurkal. „Tak ty takto?!“ oboril sa na postavu, nakrivo ležiacu v spleti pichľavých úponkov. „Ja ti ukážem, nasierať ma!“ dokončil Augustus a začal po druidovi dupať. Keď o hodinu skončil, na zemi sa váľali roztrhané kúsky celtovej haleny a v ružovom blate, na ktoré sa premenila predtým úrodná lesná pôda, sa sem-tam beľeli kúsky kostí. Augustus sa pozrel na svoje kopytá a usúdil, že potrebuje kúpeľ.

Veselo odskackal k blížkemu potoku.

O rok neskôr sa tým istým lesom zakrádal elfský lovec. Všetkými zmyslami cítil, ako sa les okolo neho trápi. Kedysi, keď v ňom žili ľudia, starali sa oň druidi a elfská múdrosť im pomáhala chrániť všetko živé pred nebezpečenstvom, bol les zdravý. Stromy rástli rovno a ich korunami presvitlo svetlo ako prsty, nežne hladiace drobné živočíchy v podraсте.

Dnes to bolo iné.

Les chradol, postupne slabol a aj keby elfský lovec nemal svoje nadprirodzené zmysly, vedel by, že niečo nie je v poriadku. Stromy boli pokrútené, ich korene vyrasili na povrch a ako hady sa vinuli po vyprahnutej zemi. Namiesto živého podrastru ševeliaceho životom bola všade žltá tráva a uschnutý mach. Iba burine sa darilo. Ovíjala sa okolo kedysi hrdých kmeňov stromov, parazitovala na nich, ťahala sa k slnku a tam, nad korunami stromov, vyháňala kvety. Bodliaky, vysoké ako dospelý muž, zaberali územia také široké, že nebolo vidieť z jedného kraja na druhý. Koruny stromov, obťažkané parazitmi, imelom, ktoré nemal kto oberať, a prepletené burinou, neprepúšťali takmer žiadne svetlo, takže aj cez deň bolo v lese šero.

Elf cítil, ako sa ho stromy snažia varovať, aj to, ako ich za to burina škrtí ešte viac. Rozumel im a zmenil smer. Hlboko, v samom srdci lesa, v najtemnejšej doline, kde vládla večná noc, ležal pôvod všetkej tejto zmeny – besný jednorozec Augustus.

Elf sa k jeho dúpätu priblížil od juhu. Iba elfské oči dokázali rozoznať na úplnom dne doliny obrys černejší než okolitá tma. Lovec opatrne vytiahol z tulca šíp a založil ho do luku. Jednorozec bol od neho ešte príliš ďaleko, ale so založeným šípm sa vždy cítil istejšie. Pomaly sa vydal do údolia, našľapujúc tichučko ako mravec.

Sissmilon, pretože tak sa elf volal, nebol nijaký nováčik. Ako každý elf sa s lukom v ruke priam narodil. V osemnástich rokoch vyhral svoju prvú súťaž a za dorastencov sa už od dva roky neskôr prebojoval do semifinále majstrovstiev sveta. Keď v stodvadsiatich rokoch dosiahol dospelosť, mal už za sebou viac titulov, než ktorýkoľvek iný elf v jeho veku. Ako dvestoročný vyhral po prvýkrát olympiádu, ako najmladší elf v histórii. Prischla mu prezývka Neomylný a jeho hviezda na športovom nebi jasne žiarila. Až do momentu, keď Svetová antidopingová agentúra označila mrostlenn, tradičnú elfskú drogu, za nepovolenú. Sissmilon bez mrostlennu zrazu nebol až taký neomylný, a tak urobil najväčšiu chybu v jeho športovej kariére – pomocou mágie sa snažil oklamať dopingové testy a svoje posledné olympijské zlato vyhral napumpovaný mrostlennom až po uši. Svetová antidopingová agentúra na podvod samozrejme prišla, zlatú medailu mu odobrala a odsúdila ho na sedemstoročný zákaz činnosti. Sissmilon zo dňa na deň prišiel o všetko. V priebehu sto rokov premrhal všetok dovtedy nadobudnutý majetok na alkohol a hazard, a keď ho našiel vodca bandy nájomných hrdlorezov Gorgol Brutálny, nedokázal udržať ani pohárik.

To bolo pred sto rokmi. Gorgol medzičasom zomrel a jeho chránenec po ňom prevzal velenie bandy. Sissmilon sa pod Gorgolovým vedením nielen, že dostal zo závislosti na hrách a alkohole, ale tvrdým cvičením opäť získal cit pre strelbu, o ktorom si myslel, že už ho nadobro stratil. Naučil sa však aj omnoho viac. Gorgol bol majster lovu a stopovania. Pre Sissmilona, ktorý žil celý život ako potomok bohatých rodičov a jeho jedinou starosťou bolo športovanie, sa zrazu otvoril nový svet. Svet lovu. Stal sa najlepším lovcom v bande a keď mu Gorgol na smrteľnej posteli odovzdával velenie, vedel, že gang bude v dobrých rukách. Netušil, že policajné zložky napadnú Gorgolovu bandu na jeho pohrebe a zachráni sa iba ich nový vodca.

Pre Sissmilona sa opäť začali roky útrap. Keď sa po fingovaní vlastnej smrti striasol polície, mal ešte menej, ako keď ho Gorgol našiel. Stal sa z neho nájomný žoldnier, lovec odmien a potulný darebák, ktorý by za peniaze neváhal ani vlastnej materi úsi odrezať.

A tak sa teraz zakrádal v ústrety tmavej škrvny na tmavom pozadí. Za besného jednorozca vypísal majiteľ lesa takú odmenu, že biednemu elfovi by stačila na mesačné ubytovanie v najlepšom hostinci hlavného mesta.

Čierny obrys sa nehýbal a žoldnier našľapoval tak, ako to vie iba elf na love. Keď bol dostatočne blízko, vyriekol zaklínadlo, ktoré malo jeho šípm udeliť schopnosť preniknúť cez jednorozcovu magicky chránenú kožu. Krátko zamieril a vystrelil.

Augustus nehybne ležal na zemi a šíp si zbesilou rýchlosťou razil cestu k jeho krčnej tepne.

Sissmilon ani nedýchal. V ústach cítil trpkú chuť nerozhryznutého mrostlennu.

Šíp už bol od dokonale čierneho obrysu iba meter.

Pol metra.

Zásah!

Jedine elfské zmysly dokázali zareagovať dostatočne rýchlo. Sissmilon inštinktívne rozkusol mrostlenn a vyskočil priamo do vzduchu.

Prúd temnej energie neškodne preletel popod jeho skrčené nohy a zasiahol neďaleký strom. Ten sa pod jeho zásahom ešte viac skrútil a burina na ňom vykvitla žiarivými farbami. Nič z toho Sissmilon nevnímal.

Šíp sa odrazil od skaly za preludom ležiaceho jednorozca a Sissmilon dopadol na zem, s ďalším šípmo založeným v luku. Obrátka smerom, z ktorého prišiel výboj, inštinktívna streľba, jeden šíp, druhý, tretí, všetky vystrelené za menej ako desatinu sekundy, takmer sa dotýkajúce jeden druhého, kotmelec do strany, vyhnúť sa ďalšiemu prúdu energie, znova salva šípv, tentoraz do medzery medzi stromami, šuchot sprava, zahodiť luk, vytasiť dýku – a v nasledujúcom okamihu sedel Sissmilon na dokonale čiernom chrbte, ľavou rukou zvieral hrivu s pásikavým vzorom, ktorý bol kedysi dúhovými odleskami, a pravou zúrivo bodal pod seba.

Augustus nehybne ležal za stromom a sledoval elfa, ako sa potichu približuje k jeho preludu.

Vedel, že elfovia sú rýchli, a preto sa presunul za bližší strom a sklonil hlavu. Tesne po tom, ako šíp opustil tetivu, zamieril rohom a vyvolal prúd energie.

Elf vyskočil do vzduchu, už vo vzduchu založil ďalší šíp, dopadol na nohy a otočil sa jeho smerom.

Teraz bol rad na Augustovi, aby bol rýchly. Ako temný tieň sa preliel priestorom, plavne skočil za ďalší strom a takmer nevnímal, ako magické šípy jeho protivníka prederavili metrový dubový kmeň. Vyzerali ako tri svetelné šmuhy, v brázde vzduchu za nimi zostávala vôňa jazmínu – elf používal prierazné kúzlo.

„Neznášam jazmín,“ odrkol Augustus a opäť vyslal po elfovi deštruktívne zhmotnenie svojej nenávisti.

Elf sa uhol a Augustus vedel, že má iba jednu možnosť. Rozbehol sa priamo na elfa, s rohom pri zemi, ako býk v koride.

Jednorožec pod ním sa zmietaľ, skákal do strany, vzpínal sa, dokonca sa váľal po zemi. Jedným slovom, robil všetko pre to, aby elfa zhodil.

Ale Sissmilon sa nevzdával. Ľavou rukou zvieral hrivu pod sebou tak pevne, ako ešte nikdy nič vo svojom živote, a do každého bodnutia dýkou dal všetko, aby bolo už posledné.

Augustus náhle zmenil taktiku. Namiesto metania sa, hádzania sa a pokusov o zhodenie neželaného jazdca vystrelil priamo dopredu, najrýchlejšie, ako dokázal. Na hrote rohu mu zaiskrila mágia a stromy okolo sa zľiali do jedinej víriacej šmuhy.

Sissmilon obdivoval rýchlosť tvora pod sebou. Aj so zmyslami zostrenými mrostlennom nedokázal stromy okolo seba ani sledovať. Na moment sa o to pokúsil a takmer okamžite mu prišlo zle. Jednorožec akoby videl za roh. Menil smer tak presne, že takmer nebolo možné pochopiť, ako dokáže tak rýchlo reagovať. Stromy pred nimi nikdy netvorili rovnú cestu, vždy bolo potrebné mierne zatočiť, alebo dokonca uskočiť priamo do boku, aby nenarazili. A napriek tomu bola jazda zvláštnym spôsobom príjemná, plynulá, nenadhadzovala, akoby ani necválali, ale leteli, a akoby smer nemenili oni, ale akoby im svet okolo nich sám uskakoval z cesty. Elf potriasol hlavou, prebral sa z omámenia a uvedomil si svoje poslanie. Opäť sa napriahol...

A okolo zdvihnutej ruky sa mu omotal úponok buriny a vytrhol mu dýku. V tej rýchlosti mal Sissmilon pocit, že mu ruku takmer odtrhlo a od bolesti sa pustil jednorožcovej hrivy. Urobil vo vzduchu kotrmelec a takmer spadol. Len tak-tak, že sa zachytil chvosta.

Augustus ucítil, ako ho elf potiahol za chvost a vlna zúrivosti, ktorá ním prešla, ho takmer zvalila z nôh.

„Tak toto nie, kamoško!!“ zareval, na mieste zastal a otočil sa. Urobil to tak rýchlo, že elf, visiaci na jeho dlhom a krásnom čiernom chvoste, ani nestačil zareagovať. Augustus sklonil hlavu a elf, letiaci vzduchom v závese za jednorožcovým chvostom, sa vlastnou zotrvačnosťou nabodol na jeho roh. V ľavej ruke zvieral tri dlhé čierne chlpy.

V tú noc boli stromy svedkami toho, ako si besný jednorožec vykračuje po lese, hromzí a stále dookola si hlavou vyhadzuje a znova nabodáva na roh siluetu malého blondšavého elfa. Keď už bolo elfovo telo také dopichané, že nebolo možné ho udržať na rohu, dupal po ňom jednorožec tak dlho, až krv na jeho nohách a bruchu prekryla dokonca aj všepohlcujúcu čiernu farbu jeho srsti.

Nadránom Augustus veselo odsackal k blízkemu potoku.

6. Nevďak

Jolana potichu chrúmala jablko. Sedela na neveľkom pahorku, z ktorého mala dokonaly vyhl'ad na Smaragdové mesto, planinu pred jeho hradbami a príšerne divadlo skazy, ktoré sa na nej odohrávalo.

Zacítla ho hneď, ako sa predral do tohto sveta. Tri mikróny štvorcové veľká trhlina v samotnej podstate vesmíru existovala ani nie tisícinu sekundy, no jemu to stačilo. Tesne, ale stačilo. Jediná iskrička preletela do nášho priestoru a ešte kým sa trhlina zatvorila, rozhorela sa neprirodzeným plameňom, ktorý čoskoro nabral jasné kontúry. Ohnivý démon, vysoký ako najstaršie borovice, sa po prvýkrát nadýchol vzduchu tohto sveta a hneď v ňom zacítil pach, ktorý tak nenávidel. Pach ľudí.

Jolana obozretne sledovala jeho pohyb. Zamieril k prvej osade a do hodiny od prechodu trhlinou ho zrovnal so zemou. Tristo mŕtvych duší vyletelo k nebu a takmer okamžite boli pohltené a premenené na posilňujúcu energiu. Nižší kráľovský mág, cestujúci po krajine v rámci plnenia akýchsi formálnych úradných povinností, pred smrťou urobil svoju poslednú chybu v živote.

Poslal do najbližšieho mesta varovanie.

Démon sa lačne obľizol a vnútorným okom sledoval signál až do Smaragdového mesta. Takmer sa mu zatočila hlava. Osemnásťtisíc obyvateľov, mužov, detí, žien a starcov, sa krčilo za hradbami, ktoré mu siahali sotva po hrud'. Osemnásťtisíc duší, ktoré priam čakali, kým sa stanú jeho súčasťou. Zasmial sa a vykročil. V jeho šľapajach zostávalo zhorenisko.

Tých dvesto kilometrov prekonal za necelé dva dni.

Vyšiel z lesa na planinu a ešte skôr, ako mága zbadal, pocítil odpor, ktorý ho prinútil spomaliť. Vzduch doslova sršal mágiou a každý pohyb preňho bol ako plávať v napoly vychladnutej láve. Priamo pred ním stál čarodej v šedom odev, s neforemným klobúkom na hlave a barlou v ruke. Neustále drmolil akési zaklínadlá, no démon zachytil iba jedno slovo: „Neprejdeš!“

Skusmo sa po ňom ohnal ohnivým mečom. Vzduch okolo mága zaiskril a belostný štít ho zaštipal na čepeli, ktorá bola vlastne súčasťou jeho tela. Začínalo ho to baviť. Zvyšil teplotu a čarodejovo čelo sa pokrylo kropajami potu. Oheň akoby tavil aj energetické bariéry, ktoré okolo neho mág postavil. Pohyboval sa stále svižnejšie a roztavená energia doňho vsakovala ako masť do papiera. Treskol po mágovom štíte ešte raz. Čarodej poklesol v kolenách, ale drmolieť neprestal. Démon namiesto čepele vyvolal úzky ohnivý jazyk a obmotal ním čarodejníkov štít. Prisal sa naň ako pijavica a cítil, ako štít slabne. Čiastočky mágovho vedomia cez to spojenie prenikali do démonovej podstaty, ale okamžite v tej ohnivej búrke zhoreli na nepotrebné kúsky popola. Štít mierne zablikal, časť démonovho chápadla prenikla dnu a spálila čarodejovi ľavé líce. Zaúpel bolesťou a po prvýkrát prestal zaklínať. Štít opadol a démonov oheň vyšľahol

dopredu, aby pohltil mágovo telo a dušu. Lenže čarodej sa tak ľahko nedal. Stotinu sekundy predtým, ako sa ho dotkli ohnivé jazyky, otvoril teleportovací tunel a zmizol. Démon zareval, no okamžite sa spamätal a obrátil svoj zrak k hradbám mesta.

Na cimburí stálo deväť mágov Gardy Štyroch Živlov, najmocnejšej bojovej magickej jednotky v celom Flufilone. Teraz, keď Šedý čarodejník podľahol, pripravovali sa na najhoršie.

Jolana sledovala snahu Šedého mága z ďalekej krajiny na východe, mocného kráľovho poradcu a najmocnejšieho z Gardy. Keď sa stihol teleportovať, Jolana obdivne zahvízdala. Príliš sa nepredviedol, ale slúžilo mu ku cti, že to aspoň prežil. Démon urobil krok smerom k mestu a Jolana cítila, ako sa na cimburí hromadí magická energia. Ľudskí vojaci v očarovaných brneniach stáli za hlavnou bránou, pripravení vyraziť. Katapulty a obrovské obranné kuše boli pripravené na streľbu. Batéria elfských lukostrelcov potichu šepkala do tulcov prierazné kúzla a gardisti k tomu pridávali vlastné umenie. Bude to veľkolepé divadlo. Z loveckej tašky vytiahla ďalšie jablko a s chuťou si odhrýzla.

Katapulty sa zdaniavo pomaly prevážili a vzduchom zasvištali obrovské kameninové gule. Obvykle boli naplnené horľavinou a zaliali bojisko ohnivou riekou, ale Jolana zostávala pokojná – takí sprostí hádam neboli ani kráľovi tuční radcovia.

Nemýlila sa.

Prvá guľa trafila démona do predlaktia, rozbila sa a ruku mu obalil magicky rozkvitnutý ľadový pancier. Na vriacom povrchu syčal a prskal, ale démonov oheň viditeľne zoslabol. Démon od zlosti zareval, vyhol sa druhej guli a po jeho tele sa preliala vlna ako z roztaveného kovu. Ľadový obal sa roztopil, ale voda, ktorá pri tom vznikla, čiastočne uhasila démonovu ľavú nohu. Otriasol sa ako pes a ohnivým dychom si fúkol na postihnuté miesta – okamžite nanovo vzplanuli.

Vzduchom sa rútilo ďalších šesť kameninových gulí.

Polovica z nich letela úplne mimo, ale tri nepochybne smerovali na démonovu hlavu. Zavlnil sa v bokoch ako tanečník a dvom sa prekvapivo obratne vyhol. Tretiu zostrelil dávkou ohnivých striel, ktoré mu vyleteli z prstov pravej ruky, ale aj tak ho priamo do tváre zasiahla spíška vody. Zreval od bolesti a hnevu a oboma rukami sa chytil za hlavu. Ohnivými prstami si z očí vytrel vodu. Plameň, ktorý sa mu v nich rozhorel, okamžite zachvátil celú jeho tvár.

A teraz sa našťval, pomyslela si Jolana a prostredníkom frngla ohryzok po zvedavej veвериčke.

Kameninové gule opäť leteli vzduchom.

Démon sa ani neunúval uhýbať. Dve krajné odstrelil sériou výbuchov z dráhy, takže neškodne pokryli ľadom kus planiny. Na strednú zareval. Z úst mu vytryskol plameň ako z vysokej pece, guľa sa vo vzduchu rozbila, magický ľad sa roztopil a voda sa odparila, kým sa ho stihla dotknúť. Roztiahol ruky v provokatívnom geste a na dlani sa mu sformovala ohnivá guľa. Zatočil zápästím a ležérne ju hodil do jednej z veží. Veža vybuchla a tekutý oheň, ktorý z nej striekal na všetky strany, zapaloval domy v

chudobnej štvrti mesta, tesne za hradbami. Látkové strechy horeli ako fakle, ale plamene neuhasnali ani po úplnom zhorení celého domu, naopak, drali sa k najbližšiemu človeku bez ohľadu na to, ako bol ďaleko alebo či ich trasa viedla do kopca. Garda Štyroch Živlov náhle mala plné ruky práce s hasením. Všetci zasiahnúť ľudia sa takmer okamžite menili na zuhoľnatené torzá a vzdych, s ktorým ich cez oči opúšťali horiace plamene, dával tušiť, že ich duša už poslúžila démonovi ako potrava.

Ten podišiel bližšie, aby mohol lepšie zamerať vzdialenejšiu vežu. V ruke sa mu hromadili plamene a už-už sa išiel zahnať, keď elfovia usúdili, že nastala ich chvíľa.

Práve vo chvíli, keď po druhýkrát zatočil zápästím, ho do hrude, končatín a hlavy zasiahlo päťdesiat prierazných šípov a spôsobilo, že netrafil. Ohnivý meteor v spíše iskiev veľkých ako kone odrazil vrcholec z blízkej hory a kým sa démon stihol spamätať, magicky zacielené projektily z gigantických obranných kuší mu prerazili zápästia, stehná a krk, prešli skrz a zabodli sa do zeme. Od každej trojmetrovej šípky sa ku hradbám ťahalo modrasto svietiace lano.

Hlavná brána sa otvorila a sto jazdcov sa vyvalilo na planinu ako príboj.

Rýchlo sa rozdelili do skupín po dvadsať a každá vzala jedno žiarivé lano. Démona šklblo piatimi rôznymi smermi. Klesol na ľavé koleno. Jazdci okolo neho začali krúžiť a očarované laná sa mu ovíjali okolo tela. Potriasol hlavou a konečne sa mu z oka podarilo vyžmurkať ten otravný elfský šíp. Nebol to hlúpy démon, situáciu pochopil pomerne rýchlo. Skusmo po jednom jazdcovi strelil výbušný projektil, ale aj napriek tomu, že ho zasiahol, čary, chrániace jazdcovu zbroj a štít, vydržali. Sústredil sa na laná a pokúsil sa ich prepáliť. Odolali. Rukami už takmer nemohol hýbať, lano okolo krku ho škrtilo a pravú nohu mu jazdci nezadržiateľne priťahovali k ľavej. O malú chvíľu kľačal na oboch kolenách a mal čo robiť, aby nespadol na znak. Bol takmer úplne zviazaný, ohne za hradbami boli zahasené a gardisti do dvoch nepoškodených katapultov práve nabíjali ďalšie kameninové gule. Vyzeralo to s ním blede.

A potom si spomenul na čarodejníka v šedom háve.

Siahol hlboko do svojej magickej podstaty a našiel v nej čarodejníkovu mágiu. Pre démona bola vlastne cudzia, ale pohltil ju a pretvoril na svoj obraz, pričom si zachovala časť jej pôvodných vlastností. Pozrel sa na laná, ktoré ho zväzovali, a uvidel ich novými očami. V ohnivých jazykoch zažiarila šedá farba, ako keď sa počas západu slnka na obzore objaví búrka.

Magické štíty okolo lán zablikali, a potom zhasli úplne.

Laná vzplanuli ohňom a v okamihu sa premenili na popol. Putá spadli.

Démon sa postavil. Počul, ako k nemu vzduchom svištia kameninové projektily, ako elfovia založili nové šípy do tetív, ako gardisti na hradbách od strachu zalapali po dychu a ako sa stovke jazdcov v panike rozbúchalo srdce. Vyskúšal mágov trik a o pár metrov sa posunul. Prelial sa priestorom a zjavil sa medzi hlavnou bránou a chaoticky ustupujúcimi jazdcami. Kameninové gule sa roztrieštili na mieste, kde iba pred sekundou stál a elfovia už dávno nezažili taký pocit sklamania, ako teraz, keď minuli.

Usmial sa zlým úsmevom a jediným poryvom ohnivej erupcie anihiloval stovku jazdcov aj s koňmi. Ochranné kúzla iba zablikali, a potom sa stali súčasťou jeho samého. Obrátil sa a nazrel ponad hradby.

Garda Štyroch Živlov organizovala evakuáciu. Ľudia v chudobnej časti mesta boli stratení, ale zvyšok mesta sa možno podarí zachrániť.

Typické, pomyslela si Jolana a sťažka vstala.
Kolená zaprotestovali.

„Je čas sa zapojiť,“ povedala sama pre seba a veвериčka zvedavo nastražila uši.

„Ale najprv si ešte odskočím domov pre jednu rekvizitu, vieš?“ poškrabkala veвериčku po ňufáčiku a nehlučne zmizla.

Démon cítil, ako v hradbách pulzuje magická ochrana a prisal sa na ne prstami. Topil a tavil mágiu a hltal ju ako donedávna nepoznanú lahôdku. Keď skončil, cement medzi kamennými kvádrami sa vydrolil, runy na železom obitej bráne boli pokrútené a pánty vypadli z úchyto. Dvaja či traja gardisti doňho strieľali najničivejšie projektily, akých boli schopní. Jeho telo pohlcovalo ich energiu ako vodná hladina pohlcuje kamene. Boli neoblomní, a tak po nich vyslal stĺp ohňa a spálil ich na prach. Zľahka drgol do hradieb a tie sa zosypali ako detská stavebnica. Vstúpil do chudobnej štvrte a nadýchol sa vône strachu a potravy. Kto mohol, ten sa už dávno odteleportoval alebo ušiel. Z vyšších pozícií z času na čas priletel šíp, ale nebol väčšou hrozbou než špáradlo. Sklonil sa a zaostril na svoju korisť. Z doštených a látkových chatrčí vybiehali ľudia a utekali, akoby mali kam. Zamyslene ich oblizol a na podnebí ucítil chuť, ktorú mal najradšej, chuť zúfalých duší. Odtrhol strechu na ďalšom dome ako labužník, ktorý sa teší na skvelú hostinu. Jedna mladá žena, dve deti a bledý muž, zahŕňajúci sa nejakým kusom dosky. Boli takí smiešni.

Nadýchol sa a vyplazil jazyk.

Vzápätí ho zasa zamyslene vtiahol. Niečo nebolo v poriadku.

Zamračil sa a obzrel sa za seba.

Asi tristo krokov od neho stála starena a v ruke držala nezapálenú sviečku. Zvláštnym spôsobom ho priťahovala.

Nechal domček domčekom, narovnal sa a vykročil k nej.

Jolana vyslala takmer nepostrehnuteľný signál a spojila démona so sviečkou. Preskočila z neho jediná iskra.

Sviečka zabľčala plameňom.

Keď démon videl, že chce proti nemu bojovať ohňom, rozrehtal sa ako zmyslov zbavený. Drsný smiech pätnásťmetrového démona, pripomínajúci drvenie skál, Jolanu vôbec nevyviedol z miery.

Naslinila si dva prsty a zahasila sviečku.

Démon zhasol, obalili ho kúdoly dymu a švaclo ním o zem ako handrou. Jeho zhorená postava sa škriabala po zemi a v kĺčoch pazúrmi drvila žulové mačacie hlavy hlavnej cesty. Zo všetkých síl sa snažil opäť vzplanúť, ale nedokázal to. Jolana ho sledovala s podobne nezúčastneným výrazom, ako keď návštevník kráľovského múzea na mentálnom holokryštáli pozoruje dokumentárnu projekciu o umierajúcom hmyze.

Démon po prvýkrát prehovoril. Jeho hlas znel slabo a ubito a ničím nepripomínal toho brutálneho tvora, ktorý mal ešte pred chvíľou v úmysle podmaniť si celú ľudskú ríšu.

„Prestaň s tým,“ zobronil.

„Vieš,“ povedala Jolana konverzačným tónom. „Nevidím na to ani jedinký dôvod.“

„Zomieram,“ démonov hlas znel priam plačlivo.

Typické, pomyslela si Jolana. Iným ubližovať, to hej, ale prejavit' trochu dôstojnosti v utrpení, to ani za svet. Z takých, ako si ty, mi je zle – a že ich máme dosť aj v našej dimenzii.

Démon v jej očiach prečítal opovrhnutie a horúčkovo uvažoval.

„Môžem uvoľniť ich duše, budú môcť nájsť večný pokoj. Len ma nechaj žiť,“ sľuboval o dušu. Vlastne doslova, uvedomila si Jolana.

„Dobre,“ odpovedala a založila si ruky na hrudi. „Je to pekný prvý krok.“

Z démona vyšiel celý oblak vzdychajúcich siluet a takmer okamžite sa rozplynul vo vzduchu.

S nádejou sa na Jolanu pozrel. Stále stála rovnako, so založenými rukami a stisnutými perami.

„Vrátim šedému mágovi jeho silu. Aj všetku mágiu, ktorá mi nepatrí,“ dušoval sa.

„To zariadim aj sama,“ chladne odvetila Jolana a na moment privrela oči, akoby sa vyhrievala na slnku. Zo sviečky vyšiel farebný dym, zamieril ku hradbám a jeden obzvlášť silný sedý kúdoľ odniesol vietor smerom na juh.

Démon evidentne trpel. Bez mágie, ktorá ho držala pri živote, už nemal ani pevný tvar. Zostal z neho iba stále sa zmenšujúci dohárajúci uhlík, na okrajoch sa rýchlo meniaci na biely popol, ktorý odvieval vietor. Bol to žalostný pohľad.

Jolany sa jej ho ul'útostilo. „Sľubuješ, že už nikdy neotvoríš portál do tohto sveta?“

„Sľubujem,“ rýchlo súhlasil démon piskľavým hlasom.

Jolana ho chvíľu skúmavo pozorovala.

„Tak dobre,“ povedala napokon. Komplikovaným vzorom pohľadkala sviečku a ťukla do knóta prstom. Plamienok zablikal a Jolana sviečku širokým oblúkom hodila na kĺčovito sa zmietajúci zvyšok démona. Vzplanul ako napustený petrolejom. Rýchlo naberal na objeme a v plameňoch sa formovalo jeho nové telo. V strede toho uragánu ohňa stále najjasnejšie žiarili zvyšky sviečky, ktorá sa vplyvom tepla roztopila a stala sa súčasťou démonovej hrude. Napokon chaos spomalil, plamene sa ustálili a tvorili siluetu okolo jeho nového tela.

Nadýchol sa a otvoril oči.

„Tak, a teraz, keď už nemáš tú mocnú sviečku, utopím tento svet v krvi,“ zabublal opäť svojim hrdelným hlasom.

Jolana si vzdychla. „Tak za prvé, to bola obyčajná lojová sviečka z obchodu.“

Démon ju nepočúval. V dlaniach sa mu formovali veľké ohnivé gule a jazyk mu v ústach behal sem a tam.

„A za druhé,“ povedala Jolana a ukázala na zem pod démonovými nohami. „Nie som taká hlúpa, aby som verila démonovi.“

Ohnivá noha sa zaborila do hliny ako do roztaveného skla. Démon sa začudovane pozrel dolu.

Na hlavnej ceste sa mačacie hlavy rozostúpili a vytvorili trhlinu. Omnoho väčšiu a pohodlnejšiu, než cez ktorú sa sem pôvodne prevliekol, asi štyri metre dlhú a dva širokú. Démon do nej vstúpil iba jednou nohou, ale už bolo vidieť, že je stratený. Pokúsil sa hodiť obidve ohnivé gule naraz, ale zmenili sa na ohnivé víry a trhlina ich vcucla priamo zo vzduchu. Démonov pokles neprestával. O chvíľu už bol v trhlíne až po hrud' a hoci sa tak veľmi snažil udržať na povrchu, až rozhrabal všetky domy v dosahu, trhlina ho vtáhovala rovnomerne ako navijak. Keď sa dostal pod úroveň terénu, vyzeralo to, akoby ho od sveta nad ním oddeľovalo hrubé sklo. Búšil doňho päsťou, chrľil naň oheň, škriabala ho pazúrmí, ale nevydávalo to ani najmenší zvuk a nezanechávalo to na hladkom povrchu nijakú stopu. Trhlina sa začala pomaly zatvárať a mačacie hlavy postupne zapíňali svoje pôvodné pozície.

Jolana to nesledovala. Po ceste sa k nej blížil veliteľ Gardy a obozretne jastril očami na všetky strany. Flóchol pohľadom po trhlíne, z ktorej zostala už iba rýchlo sa zmenšujúca stužka lesknúceho sa skla.

„Ako ste to dokázali?“ spýtal sa stroho.

Jolana ignorovala ten tón. „Sviečku som prepólovala a použila ako pečať,“ odvetila milo.

„Prepólovali?“ zdvihol veliteľ obočie v údive.

„Áno. Vykázala ju z našej dimenzie, spravila z nej rovnakú urážku nášho vesmíru, akou bol aj náš horkorvný priateľ.“

„Urážku vesmíru? Nechápem.“

Jolana si vzdychla. „Keby tak skoro nezachytil mágiu tohto sveta, nevydržal by tu ani deň. Náš vesmír by ho vypudil naspäť do jeho dimenzie. Pohltením našej mágie sa, dajme tomu, zamaskoval. A ja som ho iba odmaskovala a pripojila tú sviečku k nemu ako vysielateľ a zosilňovač. Natrvalo. Už sa sem nedostane ani náhodou.“

Veliteľ si ju chvíľu skúmavo prezeral. Potom ju chytil pod pazuchu.

„Pôjdete s nami. Toto musíte vysvetliť našim poradcom!“

„Synak, daj zo mňa dole tú ruku,“ povedala Jolana pokojne.

„Som veliteľ posádky Gardy Štyroch Živlov a v mene kráľa vám nariaďujem, aby ste išli s nami. Akosi podozrivo veľa viete o démonoch. Nečudoval by som sa, keby ste ho som priviedli vy!“

Jolana od toľkej drzosti až zalapala po dychu.

Veliteľ si ani nevšimol, kedy ju pustil.

A kedy sa ocitol v okne najvyššej veže.

Zvonku.

Visiac dolu hlavou.

Jolana ho jednou rukou držala za nohu a oči jej bľáli červeným ohňom.

„Teraz ma dobre počúvaj, ty zbabelý červ! Keby som chcela zavolať démona, tak sem nevolám takého, ktorého ste skoro porazili aj vy s vašimi prskavkami! Keby som chcela ubližovať nevinným, tak sa neobťažujem s touto dedinou, ale zrovnám rovno kráľovské mesto a podmaním si celý Flufilon za dva dni! Ako sa ma vôbec opovažuješ podozrievať?! Mňa, Jolanu Mnohých Mien, ochrankyňu harmónie a rovnováhy?! Mala by som ťa vyfackať ako fagana, ale nestojíš mi ani za to, aby som si o teba zašpinila ruky!“

O zlomok sekundy neskôr stál veliteľ na hlavnej ceste, krútila sa mu hlava a po stareнке sa zľahla zem.

Necelých päťsto kilometrov odtiaľ sa náhle pieskovcový pahorok v neobývanej oblasti premenil na sopku. Sokol, letiaci v tej dobe ponad, tesne pred erupciou uvidel na trávnatom kopci zhmotniť sa stareнку so sukovitou bakaľou v ruke.

„ZMRDI NEVDĀČNÍ!“ rozliehalo sa ponad lúky.

7. Jolana vs. Neutro

Jolana potichu našľapovala. Na trhu, hemžiacom sa ľudmi, by bolo úplne jedno aj keby dupala ako stádo zdivených koní, ale zvyk je zvyk. Ťahala za sebou prázdny dvojkolesový vozík a prepletala sa pomedzi kričiacich a náhliacich sa ľudí. Účasť na trhu bola nutné zlo, ktoré bohužiaľ z času na čas musela absolvovať kvôli zásobám. Po celom dni sa však už najviac tešila domov.

Cez bránu a padací most vstúpila do riedkeho lesíka. Cestička sa vinula pomedzi zvlnené pahorky polí a zdalo sa, že smeruje priamo do zapadajúceho slnka. Jolana zastala. Spod striešky slameného klobúka sa nenápadne obzrela ponad rameno. V ohybe cestičky nebol nikto, po miernom briežku pred ňou sa však blížili traja jazdci. Zahasprovala kolesá vozíka a sadla si naň. Bolo to dobré miesto. Od mesta ju zakrýval košatý krík, ale ona videla na obe strany cestičky. Traja jazdci boli dosť blízko, a tak sa rozhodla čakať. Medzi zuby si strčila steblo trávy, zažmúrila oči a tvár nastavila oranžovému slnku.

Dupot kopyt chvíľu silnel a keď bol najsilnejší, ofúkla ju vôňa konského potu, neumytých chlapov a prachu. Keď dupot úplne ustal, Jolana sa s praskaním kĺbov postavila, opäť nenápadne skontrolovala, či je čistý vzduch, a potom sa nečujne rozplynula vo vzduchu. Dokonca aj steblá trávy na mieste, kde pred chvíľou stála, sa narovnali.

V prístrešku pri drobnej chalúpke učupenej v tóni lesa, asi osemsto kilometrov od hlavného mesta, sa materializoval dvojkolesový vozík a zvnútra chalúpky sa ozvalo veselé popískovanie.

Nad korunami stromov práve zapadalo slnko.

Jolana schovala za uvoľnený kameň na rímse kozuba plný mešec dukátov a veselo si pritom pohvizdovala. Z hlavy si zložila klobúk a položila ho na pomerne prázdny stôl. Predala takmer všetko mäso. Dnes ešte môže dojesť zvyšky gulášu zo včera (na druhý deň je vždy najlepší), ale zajtra už bude musieť ísť na lov. Na moment sa zamyslela a uvedomila si, že sa tak ponáhľala domov, že zabudla nakúpiť. Nič to, pokrčila plecami vo vnútornom dialógu. Na lov sa vyberie ešte pred svitaním a poobede stihne aj nakúpiť. A možno bude zajtra loviť iba zľahka, nemusí sa stále pchať červeným mäsom, doktor jej už pred štyridsiatimi rokmi vravel, že je to nezdravé. Upečie si prepelice na jelenej masti. A k tomu zemiakovú kašu. Mimovoľne pokývala hlavou, spokojná so svojim rozhodnutím. Dá si diétu, po sedemdesiatke už by si človek mal dávať pozor na zdravie.

Sadla si za stôl a vytiahla zo šuplíka ružový mentálny kryštál. Nie, že by ho potrebovala, ale po celom dni jej dobre padlo nechať si zosilniť telepatické schopnosti kúskom hardvéru. Už si ani nepamätala, kedy mala naposledy čas na sociálnu sieť. Položila na kryštál ruku, nadviazala spojenie a zadala meno a heslo. Okamžite na ňu zaútočila farebná zmes vnemov, od reklamných oznámení cez odporúčané novinky až po útržky myšlienok každého, kto sa bol o ne ochotný podeliť. Mierne sa zamračila a

zablokovala všetky nežiaduce podnety. Ponorila sa hlbšie do siete a hľadala informácie o priateľoch, ktorých dlho nevidela.

Abelardovi sa narodilo už ôsme dieťa. Poslala mu na diaľku blahoprianie. Jeho štvrtú ženu som ešte ani nevidela, uvedomila si. Abelard všetky tri predchádzajúce manželky prežil. Dlhovekosť má svoje negatíva. Posunula sa ďalej. Celý svet pred ňou ležal ako na dlani. Vyhľadala svoju dcéru. Štrikovala pri kozube a jej manžel v dielni niečo vyrezával z dreva. Workoholik. Pekné od neho, že sa stará o rodinu, ale mal by sa naučiť aj oddychovať. Bude mu musieť dohovoriť. Diskrétno sa vzdialila, hoci ju nemohli vidieť.

Preletela ponad lesy a ponorila sa do života svojej vnučky. Ležala na posteli, obrovské brucho sa jej zdvíhalo ku stropu chalupy a pila čaj z plechového hrnčeka. Čo nevidieť bude zo mňa prababka, napadlo Jolane, ale takmer ani nestihla dokončiť myšlienku, keď sa jej vnučka pozrela priamo do očí a pozdravila ju. „Nebudem rušiť, iba letím okolo,“ odvetila Jolana telepaticky a vnučka sa usmiala. Jolana sa stiahla. Ešte raz prebehla pohľadom po šírych pláňach Flufilonu a vrátila sa nad svoju strechu. Zo zablokovanej časti siete sa cez filter predralo oznámenie o čakajúcej správe. Pri pohľade na odosielateľa Jolana v údive zdvihla obočie a správu prijala.

„Ahoj, prosím ťa, ak môžeš, príd' čo najskôr ku mne. Potrebujem tvoju pomoc. Je to súrne. Klementína.“

Jolana sa odpojila a vrátila kryštál do šuplíka. S Klementínou bývali v detstve v jednej dedine. Ich rodičia boli kamaráti a ony dve sa prirodzene spriatelili. Ale už viac ako tridsať rokov o nej nemala žiadne informácie. Počula, že sa vydala za nejakého grófa, ale nevedela, či to nie sú iba klebety. Preskúmala súradnice, z ktorých bola odoslaná správa. Adresa patrila mestečku na brehu veľkého jazera, asi tristo kilometrov na západ. Pravdepodobne verejný prístupový bod. Klementína nemala čarodejné schopnosti a na pripojenie sa k sieti potrebovala sústavu zložitých prístrojov. Jolana vstala, naložila si z kotlíka nad ohňom guláš a opäť si sadla. Správa od starej priateľky ju prekvapila. Keď vravela, že je to súrne, lov bude musieť počkať. Ponorila lyžicu do guláša.

Keď dojedla, vylízala tanier a spolu s lyžicou ho umyla v lavóre pri dverách. Oboje odložila na policu. Potom spod postele vytiahla v šatke zabalené sušené jelenie mäso a tri kúsky si preložila do cestovnej plátennej tašky. Skontrolovala luk a šípy a spolu so sukovitou palicou a taškou ich oprela o stenu pri posteli. Keď skončila, akurát sa zotmelo.

Kým zacvrlikal prvý svrček, Jolana už slastne odfukovala.

Jonatán otvoril kaviareň o piatej ráno. Vyvetral, odomkol okenice a zvonku ich prichytil o stenu, aby sa nezatvárali. Zo skrinky vybral prístupové kamene a na každý stôl položil jeden. Zrovna, keď sa chystal dať variť vodu, otvorili sa dvere a dnu vstúpila starenka v cestovnom odevu. Krížom cez plecia mala prevesenú plátennú tašku, luk a tulec plný šíпов. Opierala sa o sukovitú bakuľu, ktorá vyzerala, akoby ju odlomila niekde v lese.

„Dobré ráno, babička,“ pozdravil Jonatán nahlas.

Starenka sa zamračila. „Čo tak vrieskaš, mladý, myslíš, že som hluchá?“ Jonatána to zmiatlo a začal sa ospravedlňovať. Umlčala ho zdvihnutím pravej dlane a vstúpila hlbšie do miestnosti.

„Otvárame až o pol hodiny,“ nespomalo sa ozval Jonatán. Cítil sa ako školáčik.

„Niekoho hľadám,“ oznámila mu starenka, akoby to bola odpoveď na jeho námietku, a so záujmom si obzerala prístupové kryštály a na barovom pulte naukladané ovládacie čelenky.

„Okrem mňa tu ale nikto nie je,“ zmohol sa Jonatán.

Starenka po ňom strelila pohľadom: „Ja viem. Dostala som správu, ktorú odtiaľto pred tromi dňami odoslala táto žena.“ Jeden z kryštálov ožil, pripojil sa na projektor v strede miestnosti a do vzduchu premietol trojrozmerný obraz staršej pani s čiernymi očami.

„Myslíte grófkku Klementínu?“ opýtal sa Jonatán a sám nevedel, či znie tak začudovane preto, lebo sa mu starenka nabúrila do systému alebo preto, lebo, ako pre každého v meste, bola preňho grófkka niečím ako celebritou.

Grófkka, tak predsa, prebleslo Jolane hlavou.

Nahlas však povedala: „Áno. Bola tu?“

Jonatán sa prinútil zavrieť ústa. Potom si uvedomil, že tak nemôže rozprávať, a tak ich opäť otvoril. „N-nie,“ zahabkal. „Iba jej komorná. Priviezol ju koč, odoslala jednu šifrovanú správu a opäť odišla.“

Jolana luskla prstami, aby upútala jeho pozornosť. Preniesol z virtuálnej grófkky pohľad na ňu.

„Kam odišla?“ spýtala sa.

„Neviem, asi na zámok,“ pokrčil plecami.

„Kde je ten zámok?“

„Za mestom. Na severnom konci je cesta, lemovaná stromami. Končí sa bránou.“

„Ďakujem. Mohol by si mi podať kúsok papiera, aby som si to mohla zapísať?“ spýtala sa starenka a znela prekvapujúco milo.

„Iste.“

Jonatán sa načiahol za barový pult za jeho chrbtom. Hneď ako sa odvrátil od starenky, grófkkin obraz zmizol. Nahmatal papier a otočil sa naspäť.

Miestnosť bola prázdna.

„Stáť! Ani hnúť!“ zakričal strážnik na blížiacu sa postavu a namieril jej smerom halapartňu.

Z ranného oparu sa vykolísala postaršia ženička, opierajúca sa o palicu. Strážca sa trošičku uvoľnil, ale halapartňu nesklonil.

„Sem je vstup zakázaný, madam,“ zahlásil stroho.

„Idem za grófkou.“

Strážnik sa nervózne zasmial.

„To by mohol povedať každý, pani.“

Jolana zastala a premerala si halapartníka od piatej až po hlavu. Zavrátila sa mu pohľadom do očí.

„Pozri sa, mladý, buď mi tou halapartňou okamžite prestaneš mávať pod nosom, alebo sa veľmi bolestivo stane súčasťou tvojho hrudného koša.“

Strážnik zneistel.

Babka pokračovala: „Ako dlho tu pracuješ? Tipovala by som to tak na druhý deň.“

„T-tretí,“ povedal strážnik a neznelo to ani spolovice tak hrdo, ako by chcel.

„Výborne. Čo by si povedal na to, že ja si teraz sadnem tuto na lavičku a ty zatiaľ ohlásiš, že prišla pani Jolana navštíviť grófkú na jej žiadosť?“

Strážnik zdvihol ostrie halapartne a rúčku zaprel o zem.

„Uvidím, čo sa dá robiť,“ povedal napokon.

Jolana blahosklonne prikývla.

O pätnásť minút neskôr sedela v zelenom salóniku a čakala na príchod svojej priateľky z detstva.

„Jolanka moja zlatá, ako dlho som ťa nevidela,“ zaštekotala grófká Klementína hneď, ako vošla do miestnosti. Okolo očí sa jej rozprestierali vejšie usmievaných vrások, ale čierne tône dúhoviek mala naplnené starosťou.

Jolana vstala a uklonila sa.

„Ale choď, veď sme z jednej dediny,“ zasmiala sa zvučne grófká a objala ju. Jolanu to sprvu zaskočilo, ale okamžite sa uvoľnila a objatie opätovoala.

Grófká si sadla. Jolana nasledovala jej príklad.

Služka priniesla podnos s čajovým pečivom, kanvicu, z ktorej sa parilo, a misku s kockovým cukrom. Grófká jej poďakovala, služka sa vzdialila a sadla si na taburetku pri dverách.

„Obslúžim hostľa sama,“ oznámila jej Klementína. Dievča prikývlo a opustilo miestnosť.

Chvíľu sedeli mlčky. Ani jedna nevedela, ako začať.

Grófká naliala čaj a podala šálku bývalej susedke. Tá si usrkla, skrivila ústa a z misky s cukrom si do čaju naložila osem kociek.

Klementína to sledovala s očividným pobavením. „Vidím, že staré zvyky si neopustila ani po rokoch,“ usmiala sa a povzdychla si. „Mne doktor zakázal sladiť aj soliť. V podstate som sa vrátila do detstva, k ovsenej kaši a zemiakom v šupke. V mojom veku už smiem máločo iné.“

Jolanu striaslo. Klementína od nej bola o tri roky mladšia.

„Daj si aj koláčiky, sú výborné,“ ponúkla ju grófká.

Poslúchla. Boli naozaj skvelé. Odrobinky z jemného pečiva potichu spadli na drahý koberec. Odložila šálku a prehltla sústo.

„Klementína,“ oslovila starú známu. „Tvoja pohostinnosť je ukážková, ale určite si ma nevolala preto, aby si mi predviedla umenie tvojich cukrárov.“

Grófká sklonila hlavu a zložila ruky do lona.

„Máš pravdu, nevolala. Máme v rodine veľké trápenie,“ povedala potichu.

Jolana mlčala, iba si mimovoľne vzala ďalší kúsok koláčika. Ostych jej dávnej priateľky ju privádzal do rozpakov, ale nechcela naliehať.

Klementína medzi prstami žmolila rožtek vreckovky.

Čarodejka zjedla tri koláčiky, kým grófká prehovorila.

„Ide o nášho jediného vnúčika Ferka. Nevieť, či si ho niekedy videla. Krásny chlapec, so zlatými vlasmi a modrými očami. Rástol do krásy a robil nám iba radosť.“ Zhlboka sa nadýchla.

„Pred dvoma rokmi sa dostal do zlej spoločnosti. V tej dobe viedol v západných lesoch naše rodinné obchody s drevom. Spočiatku sa mu darilo, výnosy boli vysoké, pracoval svedomito a poctivo. V lesoch však často pracujú hrubí ľudia. Sú ďaleko od civilizácie, celé dni bez možnosti umyť sa alebo učesať. Stal sa jedným z nich. Keď nás prišiel navštíviť, ani som ho nespoznala. Bol strapatý, ufuľaný, a vôbec mu to neprekážalo.“

Klementína si priložila na oči vreckovku a potlačala plač. Jolana potichu pila čaj a ponad okraj šálky ju sledovala.

„V-vôbec sa to nezlepšilo, ani keď sme mu núkali kúpeľ,“ grófka už vzlykala. „Povedal, že kúpanie je pre slabochov. Urazil starého otca, keď mu chcel dohovoriť. Celé dni chodil oblečený v rovnakých šatách, zablatené topánky si bezostyšne vykladal na stôl a nikdy si nevzal podšálku. Keď som od neho chcela, aby si po sebe utrel kolieska na stole, ako to robil dovtedy, odvrkol,“ Klementínu premochol plač, „odvrkol mi, že on si nič neutrie. Trval na tom, že ho máme volať jeho novým menom...“

Silno sa vysiakala do vreckovky.

„No tak,“ tíšila ju Jolana. V tomto príliš dobrá nebola. „Aké meno si dal?“

Klementína vybuchla plačom a pomedzi vzlyky zo seba vyrazila: „N-Neutro!“

Jolana okamžite pochopila. Muž, ktorý si po sebe nič neutrie. Neutro. Grázel zo západných lesov, terorizujúci obydlia drevorubačov a poľovníkov so svojou bandou koboldov. Jolana zaškrípala zubami. Neznášala tie malé odporné skety s brmbolcami na riti.

Zo zamyslenia ju vytrhla Klementína.

„Prosím ťa, Jolana, už viac ako rok som nevidela svojho vnuka. Nevieť ani, či ešte žije. Jeho matka zomrela pri pôrode, je mi ako vlastný. Môj syn, jeho otec, je zaneprázdnený muž, celé dni pracuje a nad Ferkom už dávno zlomil palicu. Ale ja nie. Počula som príšerné správy zo západu a bojím sa, že sú pravdivé. Dohovor mu a priveď mi ho. Zaplatím čokoľvek,“ upierala svoje usúzené oči na Jolanu s nádejou, ktorá sa jej zarezávala až do srdca.

Jolana sa povzbudzujúco usmiala.

„Drahá moja priateľka, pre teba to urobím aj zadarmo. Len mi povedz, kde ho naposledy videli.“

Keď Jolana zastala na úpätí cesty, vinúcej sa k temnému obdĺžnikovému vchodu do kamennej steny, bola už noc. Celý deň strávila získavaním informácií. Ukázalo sa to byť ťažšie, než si myslela. O Neutrovi a jeho bande nikto nechcel hovoriť, všetci, ktorí ešte neopustili západné lesy, sa báli jeho pomsty. Neutrovi koboldi terorizovali celú oblasť, vypaľovali dediny a kradli zásoby alebo si nechali platiť „za ochranu“, hoci pred ich príchodom nebolo v celom šírom okolí ničoho, pred čím by dedičanov bolo treba chrániť. Nebolo divu, že sa ich všetci obávali a neznámej stareнке viacrát radili, aby sa na celú záležitosť vykašľala a radšej sa vrátila, odkiaľ prišla. Jolana už prežúvala posledný kus sušeného jelenieho mäsa, keď sa na ňu konečne usmialo šťastie. Vo štvrtej dedine si k jej stolu v miestnej krčme prisadol starý tulák a dal sa do reči. Viacerí ho odhovárali, aj mu hrozili, že kvôli jeho nevymáchanej hube nebudú zas celú noc bdiieť od strachu, ale Jolane stačilo párkrát zablyškať očami (doslova, po dúhovke sa jej rozbehli modré výboje) a razom mali celú krčmu iba pre seba. Zo starca sa vykľul byvalý predák lesných robotníkov, ktorý pracoval pre grófa ešte za lepších čias. Dobre s jeho vnukom vychádzali a aj potom, ako tento úplne podľahol vplyvu koboldích zasranov (opäť doslova, zvyk nič si po sebe neutierať sa neobmedzoval iba na krúžky po pohároch na stole), ušetril jeho život. Dal ho iba zbíčovať, vyvážať v hnoji a vyhnať. Starec sa doplazil do najbližšej dediny, kde ho ošetrili a postarali sa o neho. Keby už o týždeň neprišli koboldi a nevypálili dom rodiny, ktorá ho prichýľila, dávno by sa vrátil domov. Prezradil Jolane, že koboldia banda sa skrýva v šachtách starej bane, ktorej vchod je vysekaný do steny skalného masívu na severovýchode lesa. Jolana mu poďakovala a na stole zacengala zlatá minca, suma akurát dostatočná na nutné zásoby a lacnejšieho koňa – starcov lístok

do civilizácie. V záhyboch starcovho kabáta zmizla takmer tak rýchlo, akoby na ňu použil teleportovacie kúzlo.

A tak teraz stála pred vchodom do starej bane, po ceste do kopca celá zadýchaná, a uvažovala, či to skúsi vybrať už dnes alebo sa do zajtra vyspí niekde v lese.

Zo zamyslenia ju vytrhli štyria neuveriteľne špinaví otrhanci, ktorí sa náhle zviditeľnili vedľa nej a neurvalo ju schmatli za ramená.

Dve šikovnícky ruky ju prehľadali, kým ďalšie dve jej strhli luk so šípami a cestovnú tašku. Piata ruka jej zobrala sukovitú bakaľu a odhodila ju do krovia. Jolana neprotestovala. Mala čo robiť, aby sa nepovracala z príšerného smradu, ktorý okolo seba koboldi šírili. Nenápadne mrkla očkom a zhnusene sa odvrátila. Koboldi mali naozaj po celej riti hnusné pochlipené brmbolce. Striaslo ju.

Hnusné paprče ju postrčili smerom ku vchodu.

Smrad zosilnel.

Jolane to vohnalo slzy do očí.

Viedli ju dovnútra hory. Cestička stúpala, rozbočovala sa a strácala sa v tme. Kedysi tu určite nefárali ľudia, na to bol systém chodieb príliš komplikovaný a stropy príliš nízke. A hoci jej zhrbená postava nad koboldov priveľmi nevyčnievala, inštinktívne sa ešte viac prikrčila. Vedela, že koboldi sú húževnaté bytosti, ktoré majú rady tmu a ticho podzemia. Aj jej vážnitelia, hoci mali tváre pretiahnuté ako psy a neustále sa hlúpo vyskierali, mali široké ramená a svalnaté paže. Stavila by sa, že boli pôvodnými obyvateľmi tejto bane.

Stúpali stále vyššie, ignorovali všetky bočné uličky a drali sa hore. Cestou míňali nechutné kopy odpadkov, ohlodané kostry živočíchov, celé jazierka výkalov a pod nohami im čľapkali potôčiky tečúcej močovky. Jolana sa nechcela prezradiť čarovaním, a tak len trpela. Ten smrad ju priam omračoval. Prebíjal všetky ostatné vnemy, visel vo vzduchu takmer ako závoj, cez ktorý neprenikne ani svetlo. Zdalo sa, že všetky fakle, okolo ktorých prešli, žiarili akosi slabo, akoby aj tie zadušal ten nevyslovny smrad.

Koboldi kráčali bez slova. Viedli svoju zajatkyňu dlho a postupovali rýchlo, nebrali na starenku nijaký ohľad. Jolanu už začínali bolieť kĺby a svaly mala v jednom ohni. Prestávalo ju to baviť. Práve, keď sa už po piatykrát rozhodla, že za najbližšou zákrutou všetkých koboldov pozabíja, vošli do rozsiahlej trónnej miestnosti a Jolane sa do úst vrátil kúsok natráveného jelenieho mäsa. Všetok smrad v bani musel pochádzať odtiaľto, ten zápach bol priam fyzicky prítomný, ako lepkavá hmla sa obtieral okolo celého jej tela a uľpieval jej na pokožke. Koboldi ju dostrekli pred trón, očividne postavený na hromade výkalov a hnijúcich zvyškov jedla, a prinútili ju kľaknúť si. Kolená zaprasťali a Jolana záúpela.

Nemala na výber.

Siahla po mágii a v nozdrách si vytvorila malé pole, izolujúce zápach. Po prvýkrát od vstupu do bane sa normálne nadýchla. Okamžite si uvedomila dve veci, ktoré si doteraz nevšimla. Tou prvou bolo to, že zápach blokuje jej vnímanie. Necítila okolo seba žiaden život, žiadne pulzovanie atómov, nijaké prenosy energií. Akoby jej hlavu obalila lepkavá blana z jelenieho brucha, ktorú používala na dlahy. Hneď vzápätí začula chrchlivé slová a zomkla pery, keď si uvedomila, že jej túžba po čerstvom vzduchu bola chybou. Sama sebe vynadala a sústredila sa na hlas.

„Pchevne ju drchzte, je to čarchodejnisa,“ zasyčal niekto po jej pravici a z tieňa vystúpil koboldí mág. Bol oblečený v kedysi pestrofarebnom rúchu, ktoré však bolo teraz naspodku rozrezané, aby mali výkaly voľnú cestu, a celé bolo pokryté tak neuveriteľnou vrstvou mazaľavej špiny, že sa vlastne výborne hodilo k zariadeniu sály. Silné ruky ju pritlačili hlbšie k zaschnutému hnusu na podlahe a Jolana odfrkla.

„Kto si, že sa opovažuješ rušiť veľkého Neutra?“ opáčil zrazu ďalší hlas. Znel mlado a falošne znudene, akoby si jeho majiteľ myslel, že byť blazeovaný znamená byť nad vecou. Prichádzal zhora nechutnej hromady.

„Posiela ma tvoja babka, Ferko,“ odvetila Jolana, ale okamžite dostala ranu kostnatou pästou pod rebro, až ju prehlo. Tak ale to hádam nie toto, pomyslela si naštvane. Čo tí smradi nemajú nijakú úctu k šedinám?

„Nikto toho mena tu nie je, žena,“ hlas z trónu sa stále snažil znieť znudene, ale Jolana v ňom postrehla napätý tón.

„Chcela by, aby si sa vrátil domov,“ Jolana horúčkovite rozmýšľala. „Miluje ťa. Pripravila ti teplý kúpeľ...“ Ďalšia rana pod rebro. Zaškripala zubami.

„Kúpeľ? Nehoráznosť! Nikto nebude veľkému Neutrovi núkať kúpeľ! Odvedte ju! Noc v mojom žalári ju naučí, ako sa má správať!“ zaškrečal Fero z odpadkového trónu.

Prestávalo ju to baviť. Keď sa ten rozmazaný zmrdík nevedomí čo najskôr, asi to tu o chvíľu celé vyhodí do vzduchu. Zarazila sa. Takmer zabudla na koboldieho mága. Jej zmysly boli otupené, a tak nevedela, akou veľkou mocou vládne. Bude musieť ešte chvíľu hrať túto frašku. Cudzie ruky ju nešetrne zdvihli na nohy a kostnatá päšť sa jej opäť zavrtala pod rebro.

Fraška-nefraška, toľká neúcta už bola na Jolanu príliš.

V miestnosti vybuchlo malé slnko. Explózia rozmetala hromadu sračiek, na ktorých stála latrina, slúžiaca ako trón, a šmarila ju do rohu. Fero sa akoby zázrakom ocitol až po krk v kope hnoja, ktorá ho ochránila pred nárazom o kamennú stenu sály.

Koboldi také šťastie nemali.

Všetci štyria narazili hlavou napred do stĺpov, podopierajúcich strop sály. Meter hrubé stĺpy praskli, ale koboldi sa vo vzduchu pretočili ako mačky a na zem dopadli pružne a na nohy.

V strede miestnosti stála Jolana a okolo nej poletovali drobné kúsky popola. Na podlahe okolo nej sa objavila zlatá a mramorová dlažba, voľne prechádzajúca do vrstvy pripečených hovien. Smrdelo to nevýslovne. Jolana bola rada, že má v nose magické filtre.

Koboldi si dopriali dva nádychy a výdychy.

Potom sa rozbehli oproti nej, po všetkých štyroch, ako nejaké opice.

Jolana zložila prsty do magického vzorca. Vzplanula okolo nej stena ohňa.

Koboldi ňou preskočili síce naslepo, ale inak akoby tam ani nebola.

Prvého do tváre udrela päšť, pokrytá pečeňovými škvrnami. Odletel naspäť cez oheň a natrikrát zlomená sánka mu v čudnom uhle plاندala pod uchom.

Jolana sa zohla a druhý a tretí kobold sa nad ňou zrazili vo vzduchu.

Urobila kotúľ vzad a energiu kotúľa premenila na kopanec z otočky. Štvrtý kobold stihol v letku uhnúť hlavou, a tak mu strašná rana opäťkom iba rozdrvila ramenný kĺb. Zmizol za ohnivou stenou. Jolana sa postavila do bojového postoja.

Druhý a tretí kobold s hrčami na hlavách vstali a začali krúžiť okolo nej.

Nikto sa nechystal zaútočiť.

V ohnivom kruhu za Jolaniným chrbtom na moment vznikla diera.

Vzápätí sa pri nej zviditeľnil koboldí mág a cez hlavu jej prehodil slizom pokrytú sieť. Obaja koboldi vyštartovali ako jeden, zavesili sa na sieť a stiahli Jolanu na zem.

Metala sa a bojovala, ale nemala šancu. Spútali ju rovnakými slizom pokrytými lanami, aké tvorili sieť a neprestali, kým z nej nespravili solidný balík. Nad tvárou sa jej objavil výsmešný psačí ksicht koboldieho mága. Tak neuveriteľne mu smrdelo z huby, že to čiastočne prerazilo aj cez magické filtre v jej nose.

„Máme ťa, čarhodejnisa,“ zaškrečal. „Koboldi byť silní, koboldi byť otfášni. Na koboldof tvoje čarchy neplatíť, nyjé, nyjé.“ Posmešne pokyval ukazovákom zo strany na stranu.

„Tieto sijéte,“ pokračoval a zabrnkal prstom na jedno lano, „sú napchustené našchou fsáčnou mágiof. Našcha mágiá blokchuje tvojú.“

Vzpriamil sa a zareval: „Sme mocchní koboldí!“

Ostatní koboldi sa k nemu pridali. Mág mávol rukou a z hromady hnoja pri stene vzlietol mocný Neutro s holým zadkom. V ústach mal... Jolana radšej neskúmala, čo to bolo.

Vypľul to a skvičal ako ranené prasa: „Odveďte mi ju z očí! Zajtra jej vymyslím trest za znesvätenie mojej trónnej sály! A ty ma polož!“

Koboldí mág úslužne prikývol a Neutro jemne dosadol na zem. Mág luskol prstami a dvaja nezranení koboldi Jolanu zodvihli a odniesli zo sály. Jeden z nich sa chrapľavo vysmrkal. Sopeľ z dlane utrel do lana, ktorým bola omoťaná Jolana a už bolo jasné, odkiaľ pochádza spomínaná vzácna koboldia mágia.

Výborne, pomyslela si Jolana. Som zabalená v sieti z koboldích šušňov a nesú ma do nejakej hnusnej kutice. Ak trónna sála vyzerala takto, tak som zvedavá, ako bude vyzerať väzenie.

Niesli ju dlho, ale malo to jednu výhodu.

Nemusela kráčať.

Šmarili ju do plesnivej a vlhkej kobky, skontrolovali jej putá a odišli. Onedlho prišiel nejaký kobold, ktorého ešte nevidela, a postavil sa ku dverám.

Poobzerala sa.

Kobka bola oproti trónnej sále pomerne útulná, nikde žiadne kopy trusu či odpadkov, iba čierna pleseň a vlhkým machom obrastená jedna stena.

Mocný Neutro si očividne všetky pôžitky nechával pre seba.

Typické, pomyslela si Jolana a vypla filtračné polia. Dokonca ani smrad nebol taký hrozný. So záujmom zaškúľila na putá, ktorými mala zviazané ruky. Mág neklamal, koboldí sopeľ skutočne blokoval mágiu. Možno aj preto jeho smrad vtedy prenikol cez jej filtračné pole. Zaujímavé. Informáciu o vlastnostiach koboldieho tela si bude musieť zapamätáť. Keď sa tak nad tým zamyslela, aj tie klebety o ich fyzickej odolnosti a odolnosti voči ohňu boli pravdivé. V mysli ich presunula z kolónky „klebety“ do kolónky „informácie“. Zavrtela sa. Na uzloch siete sa jej príliš pohodlne neležalo. Takéto hnusné chladné a vlhké prostredie by jej lekár určite neschvaľoval. Donekonečna jej prízvukoval, že sa nemá prepínať a že proti bolesti kíbov je najlepšie suché sálavé teplo.

Prinútila sa myslieť na niečo iné. Cez hradbu smradu a sopľami polepenej siete stále nič nevnímala, všetky chodby boli také plné puchu, že dokonale prekryvali akékoľvek známky života. Zatvorila oči a pokúsila sa zaspáť.

Zrovna, keď sa už-už prepadala do spánku, ozvali sa za dverami kroky a smrad zosilnel. Zopár šeptom prenesených slov a kobold chvatne odbehol.

Neutro si na druhej strane dverí k nej kvokol.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa potichu.

„Jolana. Som priateľka tvojej babky,“ odvetila. Cítila, že príde, videla dosť znudených fafrnkov, aby sa v ňom vyznala.

Chvíľu bolo ticho.

„Čo mi odkazuje?“

Prevrátila očami, vedela, že ju v tej tme neuvidí. Nahlas však povedala: „To, čo som ti vravela už v sále. Má o teba strach, chcela by, aby si sa vrátil.“

„To nejde.“

Naozaj znel smutne? To je tragédia, zasmiala sa Jolana v duchu.

„Prečo?“ dala do toho všetku účasť, ktorú vedela zahrať... Čo, ako si dobre uvedomovala, nebolo veľa.

Zjavne to však stačilo, Fero bol príliš zabratý sám do seba, aby si všímал nuansy v tóne reči zviazanej zajatkyne.

„Nerozumie mi. Nikto mi nerozumie.“

Panenanebi, povzdychla si Jolana. Je mi toto treba? A ja krava som to ešte aj zobrala zadarmo. Keby som toto vedela, tak kamarátka-nekamarátka, sto zlatých na ruku, inak ani ťuk.

„Myslel som si, že s Gnaalom bude sranda, že zažijeme niečo veľké. Chcel som byť sám sebou, nie večne živorit' v tieni starých rodičov a otca. Chcel som dokázať niečo sám. Rozumieš mi?“

„Mhm.“ Nemala silu na viac, hrýzla si líca, aby ho rovno nezvozila ako malého chlapca. Aj na to príde čas, utešovala sa v duchu. Len treba ešte chvíľku počkať, dať mu šancu, nech na veci príde aj sám.

„Lenže Gnaalovi toto stačí. Jedna jaskyňa, jedna oblasť, pár dedín, z času na čas nejaké ohnivé kúzo a zopár podpálených domov, aby vystrašil dedinčanov. Nie je to paradox, že som chcel byť sám sebou, ujsť z tohto lesa, kde som iba plnil pokyny starého otca, a pritom som práve v tomto lese zostal uväznený?“

Paradox je, že ti nerozbijem hlavu, ty pajác vylízany.

„Chcel by som odísť,“ nedal sa zastaviť nedostatkom jej reakcií, „ale nemôžem. Neutro je pojem, Gnaal iba stojí v pozadí. Potrebuje ma. Potrebuje človeka, ktorý by zosobil ostatným ľuďom vodcu.“

Ty si asi taký vodca ako ja leňochod, trcinko.

„A chce tvoju hlavu. Vraj upálenie mocnej čarodejnice upevní moju moc,“ skúmavo sa zahľadel do tmy, akoby čakal na odpustenie.

Keby Jolana nebola taká príšerne unavená, možno by ju to aj máličko rozrušilo. Aj keď, asi ani nie.

„Vieš, že to nemusíš robiť,“ povedala viac z povinnosti, než že by to myslela vážne.

„Tvoja babka ti odpustí, stačí, že sa trošku vykúpeš a učešeš. Všetko bude fajn.“

Náhle sa postavil.

„Opäť ma chceš okúpať? To ma radšej rovno zabiť!“

Ak tak veľmi chceš... pomyslela si Jolana otrávene.

„Neutro sa nekúpe! Nikdy! Rozumieš? Myslel som si, že by som ti vedel pomôcť, že keby si sa vzdala čistoty a pridala sa k nám v posvätnom koboldom rituáli, vedel by som ťa ochrániť pred Gnaalom. Ale vidím, že si príliš zaslepená!“

Bla bla bla. Títo dnešní mladí. To aj my sme boli takíto sprostí? Spomenula si na dcéru a na vnúčence. Nie, mladí sú v každej dobe rovnakí, aj tak najviac záleží na rodičoch. Musím sa s Klementínou porozprávať o nejakej rodinnej terapii. Určite ona alebo jej syn spravili niekde vo výchove príšernú chybu.

Neuro vyzeral, že bojuje sám so sebou. Napokon priškrteným hlasom povedal: „Na pravé popoludnie ťa popravíme v najbližšej dedine. Na výstrahu. Pochop, že nemám inú možnosť.“

Zvrtol sa na päte a odišiel.

Jolana by mu aj zamávala, ale stále bola zviazaná ako španielsky vtáčik.

Sladovaľa sluchom jeho vzdáľujúce sa kroky a uvedomila si jednu vec – aj keď nevnímala život, dokázala vnútorným pohľadom vysledovať prúdy smradu v neživej skale.

Zatvorila oči, sústredila sa a začala s tvorbou mapy.

Keď skončila, zaspala ako dudok.

Ráno vstala tesne predtým, ako jej banda koboldov zatrieskala kovovým hrnčekom o mreže. Potešilo ju to. Už dlho nespala v smrdutej kobke, ale celkom si to užila. Trošku bola rozlámaná a do končatín jej prúdilo o čosi menej krvi než obvykle, ale dalo sa to vydržať. Spomenula si na mladé časy, na spanie pod širákom uprostred poľí, a usmiala sa. Koboldi to zbadali a čosi zachrčali. Zadrnčala závorá, zaštrkotal kľúč, otvorili sa dvere a všetci sa s lačnými výrazmi nahrnuli do cely.

„No čo chlapi, ako ste sa vyspali?“ pozdravila ich veselo a jediným poryvom myšlienky zo seba striasla sieť aj s lanami. Ich lukratívna impregnácia síce mágiu blokovala, ale ona zas blokovala jej blokovanie. Nemal ten sliz ale blokovať aj jej schopnosť blokovať? Či aj to dokázala blokovať? Hrozilo, že sa zacyklí v neproduktívnych úvahách, či bolo skôr vajce alebo sliepka, a tak radšej vstala a dala sa do práce.

Dvere za koboldami sa s tresknutím zavreli.

Z pórov jej vyrazila para.

Treba začať od seba, to vám povie každý motivačný sprít vo Flufilone.

Koboldi akosi nevedeli, ako majú reagovať. Keď o dve sekundy Jolana skončila s očistou a prúd mydlovej vody z končekov jej prstov ich nacpil na mreže, nevedeli už ani o sebe.

„Niet nad rannú hygienu, čo, chlapi?“ žmurkla Jolana na jej doružova vypratých vázniteľov, zadúšajúcich sa mydlínami.

Dvere na kobke sa otvorili, Jolana prekročila tie chlpaté kašľajúce špongie a vyrazila po najkratšej trase k trónnej sále. Veselo si pritom pohvizdovala.

Asi v centimetrovej výške kopirovala zvlnenú podlahu tunela, opäť z nej na všetky strany syčala para a z času na čas do niektorej chodby vystrelila zopár hektolitrov mydlovej vody. Oproti pôvodnému zámeru zmenila plán veľmi rýchlo. Jedným z dôvodov bolo to, že už nemohla viac zniešť pohľad na toľkú špinu, a druhým bol fakt, že koboldi sa prekvapivo zaktivizovali. Každú chvíľu na ňu zo smradľavej kopy odpadkov vyskočil nejaký nešťastník s krátkou zakrivenou šablou či nabrúsenou

motykou alebo spoza záhybu tunela priletela nechutne presná šípka z kuše. Oblaky pary okolo nej tak mali trojitý účinok. Jednak ju kryli pred zrakmi protivníkov a jednak sila pary účinne odkláňala všetky letiace predmety vrátane vystrelených projektílov a vyskakujúcich koboldov. Šípky z kuše sa nedostali bližšie ako meter od jej tela a koboldi len čo zaútočili, už aj sa ocitli nalepení na stene tunela, kým z nich prúdy horúcej pary trhali špinu doslova po kusoch. To bol totiž tretí a najhlavnejší účinok jej kúzla – ako gigantický parný čistič prelietala chodbami a ročná špina sa v jej stopách menila na kalnú stružku vody, stekajúcu do útrov hory.

Už nesmerovala k trónnej sále. Brala to systematicky, postupne prechádzala všetky chodby tak, aby ich vyčistila, kým sa dostane k Neutrovi a jeho mágovi.

Zahla za roh a výtrysk pary automaticky zosilnel, aby zastavil svalnatú ruku s dýkou, smerujúcu na jej srdce. Pod nánosom špiny sa zaleskla čepeľ, ruku odfúкло a kobold sa na zlomok sekundy stihol zatvárať prekvapene. Spod nechťov jej vyrazil prúd mydlovej vody hrubý ako kmeň stromu a poslal kobolda v kotrmelcoch dolu tunelom. Spredu začula hlasy a usúdila, že sa dostala k ubytovni. Nedbala na zúfale prosby milovníkov smradu a vtrhla tam ako uragán.

Spodné poschodia podzemného komplexu mala z krku. Už nepotrebovala filtračné kúzlo, aby mohla normálne dýchať, všade sa vznášala jemná kvetinová vôňa a vnútornému zraku už nič neprekážalo. Ocitla sa na hlavnej ceste, smerujúcej dohora k trónnej sále, presne na tej, po ktorej ju včera tak nehanebne vliekli. Spredu k nej ešte stále privievalo závaný smradu, ale bol to už iba slabý odvar oproti tomu, čo cítila pred pár hodinami. Vydala sa po ceste smerom nahor a bočné cestičky preplachovala viac z cviku, než z nutnosti – koboldi žili v spodných poschodiach a Neutrovi s mágom stačilo pár miestností okolo trónnej sály.

Rozrazila dvere a ocitla sa priamo naproti nanovo postavenému trónu. Z toho smradu ju znova naplo, a tak nechala dvere otvorené a vpustila dnu víchor, voňajúci čistotou. Spoza jedného stĺpa sa ozvalo zaúpenie. Uprela svoju myseľ tým smerom a presunula sa vedľa zdroja zvuku.

Koboldí mág sa krčil medzi jedným zo stĺpov a obvodovou stenou. Viditeľne trpel. Z nosa mu tiekla krv a na mieste, kde ho zasiahol voňavý vietor, mu navierali pľuzgiere. Jolana ho chvíľu pozorovala. Zdalo sa jej, že nebojuje iba s okolitou čistotou, ale akoby aj sám so sebou. Sústredila sa na jeho auru a to, čo uvidela, ju prekvapilo. Cez závaný smrdutej ideológie k nej z času na čas prebleskli obrazy silnej a hrdej rasy, dolujúcej pod zemou drahé rudy. Napojila sa na jeho vnímanie a ucítila cudzie vedomie, plné špiny a smradu. Opäť získavalo nadvládu a vedomie mága blikotalo čoraz slabšie. Niekde v hĺbke však stále existoval princíp harmónie a ona pocítila túžbu nájsť ho a prebudiť ho k životu. Položila mágovi ruku na hlavu, zatvorila oči a ponorila sa do tranzu. Jeho aura sa opäť uzavrela pod škrupinou, nie nepodobnou tej na hladine latríny.

Mág otvoril oči. „Tcherchaz!“ zachrčal.

Desať neviditeľných postáv do nej naraz vrazilo krátke šable až po rúčky. Ako sa následne zviditeľňovali, so zvieracími úškľabkami na psačích ksichtoch, otvorené

rany v Jolaninom tele sa začali zapíňať čepeľami. Najprv to vyzeralo, akoby boli ich zbrane z horúceho vzduchu, potom zo skla, až sa napokon zafarbili hrdzou, zaschnutou krvou, hnisom a výkalmi.

Jolana vzlykla.

Mágovi zmizli všetky pľuzgiere a víťazoslávne zavyl.

„Koboldi byť silní, koboldi byť ofášní! Tvoja čistota byť slabá, čarchodejnisá,“ prskal jej do tváre lepkavé sliny.

Jolana, napriek tomu, aké odporné jej bolo prebíjať sa cez hradby hniloby a lenivosti, ktorá ho ovládala, našla, čo hľadala. Hlboko v ňom sa trepotala Harmónia. Prenikla až k nej.

Prvý kobold spravil iba „hrmpf“, keď mu mágove dlhokánske nechtiská pretrhli hrdlo. V oblaku krvi, prýščiacej mu z krčných tepien, sa zviezol k zemi.

Ostatní deviatí prvýkrát žmurkli.

Druhý kobold nasledoval prvého. Krv vytvorila na stene oblúkovitý obrazec.

Zostávajúci ôsmi žmurkli druhýkrát.

Mág vytrhol Jolane z tela zbrane oboch padlých a ako nožnicami nimi odsekol hlavu tretiemu.

Stena už vyzerala ako potiahnutá jasnočervenou drapériou.

A malo byť horšie.

Siedmim koboldom došlo, čo sa práve stalo. Vytrhli zbrane zo starenkinho tela a vrhli sa na mága.

Kryl sa dvoma šablami, jednou zvrchu, druhou zospodu. Od každej sa odrazili aspoň dve čepele. Ďalšia sa mu zahryzla do boku, ale nie príliš hlboko.

Úkrok a sek proti najbližšiemu predlaktiu. Protivník stihol uhnúť.

Opäť úkrok a séria krytov. Väčšinu útokov zachytil. Bodnutie do ramena bolo o niečo hlbšie než to do boku a cítil, ako mu tŕpne ľavá ruka.

Ďalší úkrok. Dostal sa medzi dva stĺpy a chrbtom napred zamieril do stredu sály. Koboldi sa začali preskupovať, formovali okolo neho polkruh. Siahol po svoju ohnivú mágiu, vystrelil po nich žeravé iskry a prešiel do útoku. Ani nezamrkali a kobold, na ktorého záuťočil, s prehľadom vykryl jeho útok spodným oblúkom. Druhou rukou ho chytil za predlaktie a zablokoval tak aj jeho sek z boku. Zozadu sa blížil ďalší kobold, s napriahnutou dýkou a sebaistým výrazom v očiach.

Mág sa spustil k zemi, využil, že ho kobold drží za ruku, a prehodil ho za seba. Sebaistého kobolda trafil letiaci spoločník a obaja spadli.

Mág sa otočil a rozbehol sa k trónu. Piatí koboldi ho nasledovali, obaja zo zeme vstali a bežali okolo trónu, aby mu zablokovali cestu spredu.

Toto telo je také neduživé, že to až sere, napadlo mágovi a tá myšlienka sa akosi vôbec nehodila do jeho mentálnej výbavy. Bežal okolo trónu, za sebou počul dychčanie prenasledovateľov a oproti sebe zbadal dvoch, ktorí mu nadbehli.

Nadhodil si zbrane v rukách, chytil ich za čepele a hodil.

Vyzeralo to, akoby pred oboch nadbiehačov natiahol lano. V behu ich náhle prebehli nohy, vyleteli do vzduchu a chrbtami napred padli na zem. Každému z hrude trčala ulepená a neuveriteľne zasraná rúčka.

Mág v behu spravil kotrmelec cez pravé rameno a obe zbrane sa mu ocitli v rukách. Dokončil pohyb a pretočil sa k prenasledovateľom tvárou.

Švih pravou, švih ľavou a dvaja najbližší koboldi s preťatými šľachami na nohách zaryli nosom v hnoji.

Spadol na chrbát. Celé telo ho bolelo. Rukami zovrel hnoj pod sebou.

Do prdele aj s lemrami. Svetu vládnuť, to hej, ale makať na sebe trocha, to ani za svet! rozčuľoval sa svojím novonadobudnutým vnútorným hlasom.

Rybíčkou sa postavil. Jeho starý vnútorný hlas onemel úžasom. Nikdy by neveril, že také niečo dokáže.

Oproti nemu bežali traja nepriatelia.

A on nemal žiadne zbrane.

Teda skoro.

Dve hrste hnoja zasiahli prvých dvoch koboldov priamo do očí a spôsobili, že v kritických okamihoch ich čepele minuli.

Tretej čepele sa prekvapivo svižne uhol.

Chytil tretieho kobolda za zápästie, prekrútil mu prsty a kobold od bolesti pustil zbraň.

Kop na koleno. Kobold čvachol do močovky.

Úhyb hlavou pred čepeľou druhého, nastaviť hlavu tretieho do cesty čepele prvého.

Kov obalený hnusom zaškrípala na lebke obalenej hnusom ako paródia na kriedu na tabuli. Tretí kobold odpadol a z odrazeného vrchlika mu do hnoja vytekala mozgová tekutina.

Mág nabral prvého kobolda pod pazuchu pästou.

Zbraň by aj zacvendžala, keby nespadla do sračiek. Takto iba trochu mľaskla.

Podobne ako čepeľ druhého kobolda, ktorá sa sprudka ocitla v ľavej polovici mágových pľúc.

Mág ho inštinktívne kolenom nabral do rozkroku.

Ustúpil, držal sa za ľavú stranu hrudníka a pri každom nádychu mal pocit, že praskne. Oproti nemu stáli dvaja koboldi, jeden s rukou bezvládne visiacou popri tele, druhý prelomený v páse. Skuvíňanie tých dvoch s prerezanými šľachami k tomu poskytovalo celkom vhodný zvukový podklad.

Do prchdele, do prchdele, feť ja somrchem, tostanem pneumotorchax a satusím sa vlasnými nátychmi, vrieskal jeho starý vnútorný hlas.

Ty si fakt strašná baba, usadil ho ten nový.

Na nevýslovný úžas jeho starého ja, ako aj oboch stojacich koboldov, mágova pravá ruka zovrela rúčku, trčiacu mu z hrudníka, a vytrhla zbraň von.

Mágov starý vnútorný hlas od bolesti odpadol.

Obaja koboldi zbledli.

Mág zatvoril oči a zhlboka sa nadýchol. Ozvalo sa nervydrásajúce syčanie a bublanie, prenikajúce pomedzi jeho rebrá.

Koboldi preglgli naprázdno.

Keď mág opäť otvoril oči, po dúhovkách mu tancovali modré výboje.

Dvojica koboldov zodvihla všetky tri funkčné ruky dlaňami nahor v geste mieru.

Mág zareval, jediným skokom prekonal vzdialenosť medzi nimi a čepeľ v jeho rukách sa mihala tak rýchlo, že ju ani nestíhali sledovať.

Prvý zomrel na šok a masívne vnútorné a vonkajšie krvácanie, spôsobené dvanástimi bodnými ranami.

Druhý, okrem osemnástich bodných rán prevažne do oblasti hrudníka, ešte aj prišiel o hlavu. Zatočila sa vo vzduchu a dopadla na zem skôr ako zvyšok tela. Ešte minútu žmurkala, akoby nedokázala uveriť, že sa to celé naozaj stalo.

Mág nenútené podišiel k tým dvom na zemi a skúmavo sa im zahľadel do očí. Zo strachu aj zabudli skuvíňať od bolesti.

Prekročil ich a zamieril k Jolane, opierajúcej sa o stĺp.

„Koľko si mi zo seba dala?“ so záujmom sa zahľadel na rýchlo sa hojace rany. Diera v hrudníku sa zatiahla novou kožou a pod ňou dorastali pretrhané šľachy a svaly. Bok aj rameno už boli dávno zahojené. Napokon sa s lupnutím vrátili na miesto splasnuté plúca a Gnaal sa opäť zhlboka nadýchol. Zdvihol hlavu.

Pokrčila plecami.

„Iba toľko, aby som nakopla to, čo sa v tebe skrývalo. O chvíľu to vyprchá.“

„A čo potom?“

„Potom to už bude na tebe.“

Ohmatal si papuľu. Stále bola psačia, ale náhle dokázal akosi lepšie ovládať mimické svaly.

„Hrozne si ma s tým prskaním otravoval,“ vysvetlila mu.

„Aj mňa to šťvalo. Ďakujem.“

Zatočila zápästím na znak toho, že to nestojí za reč.

Pocítila silný pocit strachu a viny, ktorý sa okolo nich pomaly presúval smerom ku dverám.

„Vidím, že ťa koboldi naučili zopár trikom, Ferko,“ povedala Jolana chladne ponad plece.

Mocný Neutro sa zviditeľnil a tváril sa ako kópka nešťastia. V rukách žmolil cíp zasvineného kabáta.

„Nechci, aby som ťa musela naháňať. Od rána som nič nejedla a mám toho na dnes akurát tak dosť. Mohla by som byť mrzutá.“

Neutro trhane prikývol.

Jolana sa opäť obrátila k mágovi.

„Vedela si aj o tých desiaticich, však?“ spýtal sa zamyslene.

Jedinou jej reakciou bol jemne zdvihnutý kútik úst.

„Celý čas si to mala pod kontrolou,“ skonštatoval.

„Ten smrad mi ale naozaj otupil zmysly,“ priznala.

„Myslím, že keby si sa trochu snažila, tak by ani to nebol problém,“ skúmavo ju pozoroval.

Kývla hlavou nabok v geste hraného zamyslenia, ale ihneď zas zväžnela.

„Len tak to tu zrovnať so zemou nikoho nič nenaučí. Rada ľuďom dávam šancu ukázať, čo v nich je.“

Gnaal sa mimovoľne obzrel na mŕtvolky bývalých kumpánov.

„Oni boli naozajstné násilnícke svine. To, čo ste tam dolu prebudili, ich ani príliš nemuselo meniť. Fakt ich to bavilo,“ povedala Jolana nekompromisne.

Modré záblesky v jeho očiach pohasli. Zaklipkal viečkami a sklonil hlavu.

„Fuj,“ povedal, keď zbadal svoje rúcho.

Jolana sa spokojne usmiala.

„Potrebujem kúpeľ.“

„Pomôžem ti?“ na končekoch prstov jej vyrástla priesvitná guľa mydlovej vody.

„Nie, toto bude chcieť veľa práce a drhnutia. Bude to príjemná zmena.“

Prikývla.

„Nezmýlila som sa v tebe.“

„Myslím, že ty sa nikdy nemýliš,“ zaškeril sa.

„Ďakujem za všetko,“ pokynul jej hlavou na pozdrav, zamieril k dverám a odišiel.

Bude z neho dobrý vodca, vrátil koboldom česť a slávu, pomyslela si Jolana, keď sledovala, ako zmizol v tuneli.

Neutro sa na to pozeral s úžasom.

„Ty si ho nechala len tak odísť?“

Jolana stisla pery a odrazila sa od stípa.

„Musím tu upratať,“ zamrmlala si sama pre seba.

„Prosím? Nerozumel som.“

Pochopil aj bez slov, keď sa len tak-tak skryl za stípom, aby ho neodniesol dravý prúd mydlovej rieky, zanechávajúci za sebou vôňu kvetov a odkrývajúci zlaté vzory na mramorovom obložení sály.

Keď voda opadla, aj samotný Neutro vyzeral už takmer ako človek.

Objavila sa pri ňom Jolana.

„A teraz ty. Správal si sa ako decko!“

V ruke sa jej materializovala kocka mydla.

Ferovi sa od hrôzy rozšírili oči.

„To nie, prosím! Ja už budem dobrý! Glog!“ zabublal, keď mu Jolana vrazila mydlo do úst a poriadne mu ho tam napenila.

„Takto sme za mojich mladých liet trestali neposlušné deti,“ povedala mu a spomienka na jej mamičku jej vniesla do hlasu láskavosť.

Z vchodu do starej bane spolu so stružkami kalnej vody vytekalo aj zlomené vedomie akéhosi nižšieho démona.

Vtáčiky čvirikali, slniečko svietilo a v lese voňali lesné plody a kvety.

Na démončokovo vedomie toho bolo príliš. Netrvalo dlho a s posledným zúfalým zaúpením zmizol naveky.

O malú chvíľu neskôr vyšla Jolana spolu s usúženým Ferkom na slniečko a natiahla ruky. Na pleci sa jej materializovali cestovná taška, luk a tulec so šípmi, a z najbližšieho krovia k nej priletela jej obľúbená sukovitá bakuľa.

„Musím sa k nim vrátiť?“ spýtal sa Ferko plačlivo.

„Trocha aromaterapie, pobytu v kúpeľoch a starej dobrej disciplíny a je z teba nový človek.“

„Ale ja nechcem,“ trucoval Ferko.

Venovala mu pohľad, pri ktorom si spomenul, že dnes ešte naozaj nič nejedla.

Akoby sa scvrkol. Takmer pripomínal kobolda.

„Daj mi ruku!“ jej hlas nepripúšťal odpor.

Podal jej ruku a vzápätí obaja zmizli.

Doslov

Milí čitatelia,
ak ste sa v čítaní dostali až sem a moja poviedková zbierka sa Vám páčila, budem rád, ak podporíte jej vydanie v poľštine darom ľubovoľnej výške na účet IBAN: SK22 7500 0000 0040 2020 4420, VS: 565262. V pláne mám tiež vydanie ďalšej zbierky poviedok z Flufilonu, na ktorých momentálne pracujem. Ak by ste ma chceli kontaktovať, môžete mi napísať e-mail na adresu: juro.kascak@gmail.com.

Vopred ďakujem za každý finančný dar a za akúkoľvek spätnú väzbu, ktorú mi poskytnete.

Juro Kaščák

ISBN 978-80-972193-2-1